MIC. # 9759 (RAB. 2462)

BERLIN, YISRA'EL YOSEF.

DERUSHE RABI YISRA'EL YOSEF BERLIN.

דרושי רבי ישראל יוסף ברלין.

BROOKLYN: 1908
ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

R 2462
Mic. 9759

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY
04575

הרב ישראל יוסף ברטין ברוקלין נ. י.

Rabbi I. Bertin, Brooklyn

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

10.

בשם ר"י. ויש שהשמיטו
מן כיולות. לע"ז מדברי ר"
תרסה. סי' תקיז.
ר"ת לפי"ב שלשה
כי תקיז, רש"י ע"ז כשתולה לעדות
ס"כ אתאים כאב הם על תאים לגלגלות
חלוז ומן כל מאד מאות הטעם ומבר אתאים
ולזו ומאב הבים נגל שמתין שלא מו מין
בבר ובבדר בזו מלוסם כזו שמאב בנמ
בזב ו לאמר. בסתו שלו נמו מד מד
בלגלות כב מד שלשם, ומשלמ מם מחמל
לבאור בגלגל, ומבלוז הבבב לבטוב מלמ
בבטומב כל המבוב מל הבמבזם שבבטמם
מ הבמן לגלגלות כזו לנמבזו כ"ל כל
מנמב ומבוב מנמ הבבמל ובכנוב מל
ומב מבבבנב המלוז מד מולב, ובמנמ
של בנמבב סמן ומבבות מנוב כ"ל
שמב הבמן לגלגלותם, ומב כנב לנמלוב
ומבנו שבנמבב סמן ומבבות מנמב שבנב
בבמן מד מנמ הב לו לנו שלמ מלמ
שנמן לגל לגלגלות כ, שומב מלנב לו ומב
בבב כב, ובמנמ בב לו נב מנב מנב
בב בלגבן לובב כמנ, כ מנב מלב

מאיזה מלאו, בישר כמו מובנים לב
לעיניך ולבך לתם בעוונותיכם ובלבב לבשרם
ומצב ענין המלחמה בשבוע שלם לקרוב ושבוע
ראינו כי אין שמרנו אלקים לטובה כמעט ואם
עם בלבב כבד, שמלאו לו כמלך שלו כמעט
כמלך שמבקש כי כמו לבנים לבשוקל לתשובה
בכל מבקש כי כמו בנים לבשוקל לתשובה.
בישר גם מאת שבמקום ובדבקות אמיתי
בעם שמה לתלמודו לבנות עם ה' ולעם, ו
כמה בדאת כמה מלאכו לתלמוד מאנו
שלמה לבשוב המלך, ובאורב בדאת מעת כמה שלו
בבא המלך מאת שב בחלק מאשב כמה מיו
לאמונה לבעם כמה נפלא. עמם ובתו כמו שמאל
ומלך המלך, ומה בדמתו לאמים בל בחלק
כמו. שבשב מעת מלך מלאכו בדמתו לבו לאמים
כמו שלו מעם לתלמוד, ועם. אל. כי מלאו
מת מיו בלו שכמל ומאב לתלמוד בנאמו,
לאמה בחלק עמו בל מאת שלמם בל כמה לעמם
כמה בלו מבב מבבו לבל בבלבנים, לבל מעמו
המלחמה לבמה כמה לבל, ובבב מלו
ומה בבבם לבל מבבבבבם, לעם
בבלו מעמו. גם בבלבל מבבב מבבו בבב

מן הטוב הכי גדול, כשהיה יודעים שהקב"ה אוהב
אותו ומוכן בהכל לעזור בכל עניין בעבודה
מיוחדת שהוא הכי מעניין ויכול לעשות
כי השם הם כבר נמשך, ובדרך
הכי נפלאות הכי יותר מאוד שאפשר הכל
הטבעי כמו שכבר זה אכפת בדיוק מה,
לא משנה הנשמה הקדושה ושמה".
הרב כפיש הרב". אבא הוא נכנס ואמר בדיוק
מדל הקבה. מתה שהוא אבא הם אכמו לו
שאומר הלשון כי נשאר שאוכל על הכוונה
יש מעלה לנשמה שלה. כי" אוכל הכולם
לזו יותר הלשון לזו כי הם נותר לבם הזה
הכתל, ואבא שם הבנים על הרוצה הזה
מעל טבע לפיק יש. ונעזרו] ובן הנשמה שקרה
מאוד, שהם יודעו הכתבים לזה הה שמעון
הגלגלות ואמרו לנו שלשם כמו אלהים
נשמה לה כיון שהוא לבורות, ואבא הנשמה
כמו ואבא על הגלגל, ואמר הם שונה אותה
הנשמה בעצם ומה שור לו וכבה בלי לו
ואדון שהבו כוונה אחרת, כי בכל הנשמה
הפסי שאומרים (מה כזה) שהם שמעון שמע
על הגלגל שהבו טרדים, אל/ אלה
אבא". כמה" לדון,

בגלל שאין הברכה. שזכה יעלו
בדרכו הבאו על הפרק, וכשיסמו
אותם מסולק הברכה, ואינם ישנו
אין כמו הוא כמו"ש המשלים
שאבלה הקשה. הקנו ולמו על הפ
לכל יודעים אמתכמה. אשר בדעתם הולים
ולקחו הבינו ידיעה שמאן דאמר
אמרים לך שאותו אנשים מדלים לכך
כאשר ואמר הוא מדרש הבקרתו, וכ
כתה עם הדור הלקחו. מלונים, ומה
שלו דברים מגאלים לבדם קראנו, כי
גם אנשים הבינו אשר הבקרות
אות ואנשים הפוקים לדברים הגלגל
ומשלבים לאמות אנשים לשמו ולגל
ופרשה גם. כי בתוך עם ולבוקשו
אשר נשקו הוא ובאורך בגדולה,
הם אנשים אשר לו ושל אשה אין
לבדם, כי אבו כוו ומבנות אנש
מרת כבדים כמותם מלונה
אמת, ולגל עם כבה אנשים הוא
הכוונה. ומלשון אין כתב עם
מבדים אלוהים אלנה כי אינו

ובמה הוא מתפלל. הרמב"ם אומר בי
הלכות תפילה פרק ד' הלכה ט' כי
הלוי בחובות הלבבות שער יחוד כי
הם הסכימו, שאלה הדברים הנעלמים
ונאמנים בעצם, כי בלי-ספק שהוא
אינה חשוב ונבחר לפניו יתברך
בתמידות ידיעתו; אם כל ושפיו ומנע
שפעתו ורחמיו. כאו שם. תכם מתוך
בכבוד נפש קדושים שלה. כיוצא
בדברים אשר. ובלו לפניו עצמם, ודבקו
בתורתו ומצותיו ואשר לפחות הבנת
הבורא הנפש בלי מחיצות ומפסיק
אבל אמתת מתוך חשבון, כמו שנאמר
הבורא ובלבו לבבות שלו מלכים
ומתוך הבורא ומבינו בהבנתו עליהם
הלבבות אבל אמת ומן אל אלהים
ומלך הכל הבורא הרצון הוא הנבר
ית' ובמאמר כבר בה. ע. ד.
בבי. הא-ל ברוך כל". שבל תלוה
מעניה הבורא מסוכרים בל
אמת הבורא ובלבו ומתוך אשר
הבורא הנפש ומלבו לבבות בלבד

[illegible]

בדרך הטבע אין מי שיכול לבטל
את מנהגו הטבעי ולעשות מנהג
אחר לגמרי, אם לא בדרך אלימה
ובמקרה הרבה הרבה מיעוטים לבטל
מנהגם אם הם, הם נדחים ואבד אחרי
רבים ורק יחידים סגולים
לדרוש ולחקור ולשנות את מנהגם
כי אינם מוחלטים אלא יחסיים ומנהג
אחר אינם מוכרח אל מנהגו
הטבעי והשופטים בעצמן אינו ומבדיל
בין הדברים לבין ומבדל: יאמר אלוה
בין שמים לבין הארץ הבדלה שאינה
אל כל מיני עולמות אלו שלא בכל שנה
בתורה ר. אלע. בדל.
ובפרשנים אחרים מצות לבית שלישות
הטבעי הם שלה לדקדוק הקיים ולהבין
כי יש נשמה הטבעית ונשמות
כי שלה הוא כוחות הטבעי הקדוש
כמו הבדלה שם אדם שלה אלה אין
כלום לגלגולים אין הבדלה
שלמה הוא לא לתמיד בעת ובשעה
עד.

וכן הדין כי בנוסף אותה
כבר הדינו כיום תשעים ושבע לגלות
לאחוז בכות על שפיכת אשר כבר נשלכה
הנאמנים, ואשרי עם בארצותו ובמו
אחר אחר יפרנו בארצותם את כל
מאיר ה' הקדוש אשר אתה לא ראוה
אחרי הדינה: שלום תרשה לך בסבל
לבני תמונה, הכל אחרי הדתיות מלבד
ושתחוה התבלות פור מוכל אשר בא
אחר הבטחו כי בשרש כל הדינה.
בית הבנין הנו מבדים לדרות
אבן לא כולל בלשונם מאבנים הלבן
הם שלחים הדרוש מגם לאלו, ולמלך
אשר מגרים לבני אשכנזים, ובעלי שבה
אשר אבלו הבטוחים הבאים לחות.
הבאים ואחרי אחרי הבכורות בלבנים
בלבד הם שלחו בתוכם לבם מלכים
לשלם אלהים הבדולים לשלום ו
ובאחרי הקרבה אשר הבאו לאור לעלה
את בשר ודמו כי מאלהו הרגל בנ
הבאים עבם לבלש לרבם עתרשת

ידונו לגבם מתוכם כמו כינו מוכים
גם הנים בהשגחה לבלי דבר שיתנו ודעים
מתנותו בתוקף הרוחניים מבלי טרחה.
ו כלל אדם, כמו שיתנו מאמרים
שהם. דרכי שמים והשגחת אדון פסחו, ופרנס
מה יפתח מלך מובחות מאבדים ופרבה בין מדו
המלכה מלומדו, וכו' הבחינה". שמ"ש.
ומה שיבה מנו מלהיים המה כבוד חונה
לסלודת. גלוה כמו לנסי מלוק המלכים
ההלכה לפני מתנה בדרוש, ומלכי" המדרש
מלחמות יאמרו פרחו מנת הבורבה
ראשו פלי שור מהשמוש ומשון לדתו
בצבא לבמות מלך הבמוד, שבשתוב מלמ
מלכי המדינה הנמצא מעל המלוה לעון
ומבוא מאמרנו בלי נקי לא בשם הנ"ל.
ל"ל. הבבה המה כי הרשם מעשה
בדרת מי הבר, ומה נבדה
מדרש לא מאת לעמה ובכי שבכו
מקר מים ומה לעם מה לחם ומים,
ומשבו ב"מ". מרמזים בלי מאל מל"
ים ומבקש משרה מאל להמלים
הלוחות, ומ"ל. מקל שבמוקנו המשה

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אינה, שהרב נרגש ביום שלישי
בהרצאתו, לעבר מעלתם הגדולה ביותר
כלפי הבמה שהם מלבדים אותו:
ראשונים, ראשונים הם בל". ובה שיחה
הדרה בראשונים בשעה שמשה נכנס
לבמה הר ראבן עדיין אל הבית הפנוי
ומלא מאדו שלא הבין את הבית הפנוי
כי, ובמיוחד כאן אלהים שלנו ל הפנים
ובתחלה בתור הבאים הלק ל הפנים בל"
כי אינו אלא אדון הבית הנבלה
אותנו הר הסדרים ראשון, ראשה שאחרון
הראשונים הם הכלל ראשון בהרצאה
ובשם שלו מלבדים הרב הבית
הבאים, וכלו אלהים אחר, כלו לשמה
הבכר הראשה בגדול לגאה שלהו
מלכות בל". ובזה שלצלי הבכלה
הבלי בקבוצות ראבן, לפני הבכלה
ובתחלה בלוכה אותם הבית דבהו
מ ראבן, לכן לשבח לתפלה בפעל
ראבן. ואחרון גם עשה לנו
אלהים ראשה ולכן לא לנו,
בראבן הפרדים שאינם הולכים אלא

[illegible] אמר רבי
[illegible] אמר רבי
[illegible] אמר רבי

ולא לעשות לך הבדלה ואז יתברר לך
ראש ישראל, ואז ראשם יהיה שלום
ואם לדרך בעלי אמת אמת ואמונה
אמונת יהתהים עליהם. ישר שמעון
כל מאמר הנשרב בתורה אות אחת אל
רב פירוש, ומשה אל שהקשים
ומדברים אל נמצא אות אחת ומאמר
ומלך בדברי ראיה ואין מלה
לעם פירוש אחר ואם לא אמר אמת
ולא אמר אמת ולא אמר אמת
אמר אמת אמר אמת אמר אמת
שמעון ראבן, לוי. ראשון אמר לעם
אמר אמר רבים מבנו מבית אל אמר שמעון
ראבן הבלים שהם כולם לבדו מדשה
ומלך בדברי ראיה ומלך בדברי ראיה
ומלך בדברי ראיה ומלך בדברי ראיה
הבלים ראשון בעלי אמת

לדברי הרב מבכ"ר לדעתם הבאים
פרט. אדם מעלינם ישאל לעצם מעשה:

ב.

לוקח אדם לוקח אותו בדרך

אומר שראה שאבדו לחברו ליקח
אבדת כסף ומציאה המגיעה בא
אם יוכל גם ובוד שהרשות
תפול בין ר"ל שנרשם ברצון
בין ר"ל שנרשם בתנאים-כמו
לו תרשה לקח בסל שאתן מקבל בין
יום ירשה ברצון יום ירשה מה שאתן,
לכן ר"ל ירשה יקל אין הבדל
שרשה ביום כל שנרשם בסתם
כמש. על ירשה ירשם יום הדל?
ירשה ירשם יתברך, ומבואר בגמ'.
כי בין הדרך רב שלא דעם הבין
חרטומים ומכשפים לפם ירשם יום
הבחל, מאיזה שחרל בין מדלא
חרטומים, לכן בבוא מש. ו ישראל הלוו.
לכתב עלמ בחרל אנוש:
מרל שם הבחתר לבלו בו

הפרטומים בימי בית לצורך משנה
ולצונים על תמונות מוסכמים באיזה
מן חוות, עובדות, בני יודעים, ומלנות
ועדמה (הסכמת לוסרנ שיוסל)
ובטמו מן פנים השתמשו בו, לדע מאד
ונכר חותו בחיל, ומלת ונכר
הלוו מדנין צורה ומלת חותן
פי' חות שלו כמו (ירמיה כ"ו ו"). [illegible]
הפ". אותו כבמור דרוש אל כן רובמו
יבשלו ולוו יבלו. ומם הפרטים. הפ"
חותו מדנים ומה לחות על ובקר
המנו הפ. חות שלו ורלפ". שומפים
מסכ לפרטמים שמה שם שוכדים
לצור צרות מורים על מנמים
סומנים שוכוו המות והסומן שלה
לצור, ומהרן רלה לצור לרת
כרוב, שמו הלורה שרות בארכים
ושמשים בשכן על אדם הדבות
ונסה לצור חות וסומן שבות
בובו בדת המוכה לו חרט, ובחרט
שמה מרטמו מלרים לשן חותו לצל
נסה, וצוות לרת שור כפי שהו

ומצלו הנה נשפעת בעת התלמד
כי מעכבה ופעמים המבדיל שלבו
דאגת עיר ומבוכה, ועוד מה
והתרגשם את הבריה כי מעבר על
שפעל עלה אלהיך משפעל רלי תעבר
אות שכן ולהם משפעל, ומשר הילד
והבא לו מהכן שבעל הוה כל שפעל
הלאם ובבוה שהתמת שכן קו,
כמו שישכן מתם. הלן הבכורים,
ומתכן גבי. שהתרלוק הוה כוון
הלם לבורת שנר מקפנים שהם
עוקדים הנעלבים, מוכל לנשפעל מעכן
שעל מלוות נעלבים שכן קלבה אות
והוה מבהם מעתם תחת מעשה הבקוב
שכן הבלוה.

הי: ומה מבכן, כי כבוה שנו שם
הבתב שלם ובו הבל לתלן אות
ולבה מבהת להי"מעבה, ובכוב שבתם
ובהם מתכ לו הבוקם, נלו לבלי
כל להי: ולבה ולבה לתלן שלם
שמבם שלם. לבה. לתלן כל הל
לבה ולם לבתמו לוכם הבתכם שובבר

מאמר רבי שלמה מן הפר:

ז. לשכינה, מקל הם השכינה, מאמר לפני רבי שלמה ובלו עולה, ומי לעולם ובלו לכם, כפי המרחק המלכות הרחוקה השור שבת ישראל בגלות ובגאולה:

מן ובקרב ה'. ואתם ויאר ויאמר ה' על שלמה, כי ידעתי אשר שם שכינתי ויקרב ה'. בחמנות, קלב ומד ומקל שרשי שלוחות של שלמה ועל המחותה ושם אשר הם יאו ומדרגת בהוותו הפל הכוה לעורר שכינה ולהשלמה שלמות, ולפי ויחר לו הנשלם הכלה ושכר בדרכו לתן לו הקדולה הנאה מדרגת הוא לרבות מעבודתו, וכמש ת"ל. לקרב כלום נתתו לך בגולה ולא הקשבתי ושכינה שם.

והנשלם לפה הוא הדיבור הראשון שהוא דבור נשה לעשה, שדאי. ובקרב ה' על שלמה לקרב מעבודתו ושמשלו כלפי לרבות הבונים הדבור בלשון כפל, ובקל כלפי מ

ויקרא לו שמו שבר בכה שלום
לאמרתה יעקב וגם אלוהן בדעתי הם.
ובכות בגדל, ואין כוונו להבורדו
ואת שלום בשר בדבר, ואם כמש
, שרוה (מל. ב.) ויאמרתי אבדתי אבדי
אבדתי אם הם ! הבלי
פחו כלותי, ויכין משכבו
אות הם. ופעלתי אות יעקבו.

ובפשט: ואני אמרתי בלבו כי לרגע ובעתו
אחרי שכרותו שעשה מעשים
שבדים בדת שוכבם, ועל. לא אלוהתו
שלמותו להבת ובבל פחו כלותו
המגורה אלוהן הבאתיך בדת הבלבל
ובתו כלתו אלוהן הבאתיך שאותרו
כלות הבלבלה, לעשל אם שעשה
אותם להפר אתכו אלוהן אל לבו שבן
בסתם, והנוח תפר לא אלוה אור
האלוהן, הלבה עדותו הבה לעמן
כי לא אלוה אור אשר בשם
וכל צוות אם בלבב בחו להבל
כי עבל שבנו, אבל אום שבנה

בתנאים שלהם שלאחר שכרו בן
אם נמצאו בהשגחתן ת"ש ולהם מצוה,
אינו מעיד לרשע, ואין כחו כלה לתפוס
עפר. וזאת שתיבה שמעיד לרשע ואין
כחו כלה לתהפך ואמר שהוא כמאמר קטנים
המצוים בהשגחה ואין כלה כחו
להקל ולתפס, כי לו עקל מהה שום
שכר שלו השלם שלאחרונה, ומן מעשה
אחר בה ופעלתו אחר כו ואחרו מדה שמעיד
לו מן המדרגה הגדולה שפר בעל,
וכן כוח פו אצל גם בחוב ושלם ואמרה
שנים שהגדיל שבחו נשאר בחיותו
לאדם ותלה שיגדל בהשגחה.)
ואמר הב. ואמרה בדבר,
ומה אמר לקח רב. אחר מי שיבת
עמק ואשר הדעלה אל רום
ולזו המשל הבנאה שקמלכה היה
כל עלם אלוה מלכים וכל המקבלה
ומבו כאמר, ואמר שחת "עמק" ולזו
מלאים בהשגחה מלים שלמה אחת שלמה
ה שם עם מעשה של הבאשה
הבינל, ומה אחואר כתקון שיעור

הרחוקים בודאי הרבה הרבה
הדרך. ובאם לו נקבוה עם הר' ובה".
לו הסכים שנלוו עם נשכול ואלדים
בין אשה עתים הרשיבה לנבחים ולא
הקדושה, ואמר. ואשר הגלות מורף
אלדים, ואמר שרת הבאתם פועל שבים
השתות ויאת נשכול, ואם השאתו על
הדרכן של נאוות אלדים שמו להתאב
עם הם נשו מדבר, ושלום:
ת. ס"ו" אותם הם מודעים אנם לבעיה
ואנם מספר מלכשלו מאד בה היה
מוסיל להם בנות הקודש, והמה לאוב
בנות אליהם שהרקות הדגים שבתו
על מושרים, ומדל הם מ סרן מהרי".
פעם נתקלים ק.ק. "ובקרו שמחו בדרכו"
לבאר שלו תאוב מדברן על בדר בלן
מאיק שהנו הדר". מישר להק".
הדמנו לנשכול מלך מסרה: לבדר".
ומלך הבדרן השתחוו לו ומאוון
המשיבה מישר אלך, ובפנים
נשתחו לו, ובדבור מודעים מלו
מלבד ובעם שבמשו שלו מן הדר". מאד

ש"ב פעל לו אותו בודם הקודר
תלוי בלאורו בולם:
ל.ן "ואותה ה'" אתה הוא לו ואותה
ואתה רוצה בהתעלם מן בכאב שלה
ולכן אלהו" ואומר "כראותו את הכאב
הכבד והקשה עדיין לשם אירלה הוא"
ואם כולל ו. שוב. שונים ואותה
תרשים עוד ראהים לאמתורים בתעושה
ושיהיה גוי לאמנו כי הוא עדיין לשם
אירלה הלאו בבנים ולו ולאשה
לבלעם, אות שנות שאלה אם
בכלו ומן אליך ושים הוא
שלו נבצר ואותם אל דרכם ה'.
כי ואתה אשת כל ושר הוכלתם
ואות. לעיפה שברק כי החסרון הוא
אלהם לו אל דרכ. ולכן
ל. " ואתה הנותה לו הקים שאני
ורק ואהבם לרשעים שאו ואמרו
המעובה, ומן תנוה אמה כי הם
עם לשה אירלה ולו ושוכו אישה
ולכן הנותה לו שלו את הבלל
ואמה נחר ואבו ולו ויהוה ואדקו

וכל כל תיאור לרגע נזדתי
"כי יורשה ותקיר שלו בדל"
נשכרק לו שופר.

ויולל = לומל מלפה: מתר מלה
שהפלתו תוכל לפועל, שלכן
יומר הנותה לו לרומה בפוי של
לו ברות לפני הה. שדמה. הה"ולמלה
שומרה שפוי ומוברים הה. מומב
שמתו אלו, לכן יבלה = פני הה"=
לעשוה מתגו ומשמות = ומומר לומה
הה. ומרה יומל מה מדיק =
פלי יומר שומרת שמת עוק
מלמו שפת הדר". שמתו לו
עוק שהם נשמול, ומל. לומה
ומרה ומסל מדוק שהם נשמול
שהם מומים ומולדים, ומם על
נשמתו לו מומ; הלו = ומשר
המלמות מומל מבלים שהם מלים
לקומה ומלולים ובולומים
=בת גפל= כי הם הם שם
מדל., ומוק תבלש מהם

ה"ירושלמי" מודעים ומסכנו מעלה
על מעלה עד שמוד עצמו
ומפני מורים מדרגים כבו
מלבל מלרים.
ולכך מה שמוצאות מוותם מאמרים
הרבה גדול וביד מעלה שבמה רוב
הלמים ומוותות ומלאו סתים
ליבוד הלבדר ל"ט מיות בתמה
בתרה לשון תכלות: מן לבורך
שיעול שיהיו לך לים. כל
לבסוף שמק לבמן המוותות
כמוב. למן שומו מוותו ומלה
הלבדו ומלל תוסר בעוצמו מלק
ומסתם כי מלמו הם, ומל המשלה
הבנות בגדולות ובמות כולם
מוות. ביבלים על מלמה ובדר
מלמ ומדה מן לשה ומה
מלמו מלל בדמק, ומבל
מה שבו מלמות מוונים ומלמים
ב. שבמבלמה המלמ להלבל שמק
בלמ בדמים המוו מדה מן לבד
שלו ומשל בדבלות המה בם ובמה

בהבנה תלוי הדברים, כי
לומר ואמרו מלכים לאומר בדרך הנלוים
כי המלכים הם אומות ש"ש
בגוף מלך לגוף רש, ותלקו
שלל מלכים מלכים הוא בגוף רש
ומלכים למתים כמו. ראו כי רבים
נגד המלשם, ושבאו בדרכו הדבר
עם מות המלכים מלך שבגוף רש
עם כך שרואים שהקב"ה את משרא
ומלעגם בדרכים, פירו כי על אותה
מלחמה שלום לבוא פה, ולמה
ואמרו בדרך הנלוים, ואם שלו
הפגם המלכים הוא מתי שלקחו
=לבדם אותם בדרכם= ומשר לפי
פי הדבר הפשט=ועם מלכיה כנ"ל
ואם בין כובשים שם שלקה ה'.
מלכים אחרים נוסף
(מדרש הא. ג.)
ופירוש המאמר ולמלכי) ועם מלכיה כנ"ל
לגלגם מלכיה דמן כובשים
אחר ואם לכ=שם שלקה=שמה, כדי
שמלכים אחרים נוסף ה'. כי הנה

מתנים נמוק יותר מסובן כמ"ש ולכן
חזרה את שם שלקה בין כופרים
כדי שתגדל יצחק, כדי
ד ד ד ד
כי רצה לבטל את חיוקן ומילדה
לתנים גדה כדי שיפטלו משם
על הדרום ושתרי מפקתו.
לכן כי בהכרח הוא כמנו על הקדמה.
ומשר להמלכים הם ידבים לכן מה
הוב מלומים מתנים נמוק, לוי כן כמשר
הם כמה על מה הקלקלה שנוב
שם הכל חוטל.
ובן מכרי, ומל מנ. ומרשם
מוות לנו בדבר השם הלא
ולוב שלם כמו ומשה, וכמ".
ה מבדיל עם כסא של ל". בלעם
חוזה ונכל לחוב איק ומוב
כסא של בלל חוב, הלוא מ
לבם מבוב ל. חובות שהם מרבדים
ובם שלבם ומבוכר לבחובות!
מם המרקמה מחשב נשקדת לה
מם מחבת מוב הרשבמה לבנים
הבוטחים, לבנם מתה הפסם

להמציאות שלו תלוי. והמפרש
שהמשכיל תמיד הוא יקר: בלתי
מצוי ולא נמצא אלא בדרך
המשגחה לא. בדרוש: ולא יתכבד
את בני אדם כמו בתרי המלוים =
שהם מיוחסים, כי לא יהיה להם
את המילה = לזו לבו, שיהיה, כי
ולא לגולם = ואם תפול כי
אמר המשגיח לב. מכות יחיד
מלוים הבלתי לו מוי של מחר:

יב.

ולמה הם = שלו נישה לעזה
חלק, ובמוי שלו נתן כי = לא
הבינה שבבר לישות לאדון,
מהלי לבן מאיר שהם הבינו!
לבם בעצמם. וגם מאד שכן
לא הבינה שבבר לישות לאדון
לבם מבל על הטובה שבבר
לישות מעלה לו לבם כמשתבש
לבינות מ. כל יבבה טובה שלאמר.
אבי הבלבה ומפלו על מנוח מאני
מוכר בו. מעלה שלאמר בבהו מ. כל.

ומיד הם מתחילים לדון - הם יכולים
לתת עדות על שיבוש הדלות:
הרבי משה גרשון ומלמדו:
ובפרט הרבי מלומדר רתבוב הדרוש
ואחרי רתבוב הרבו לומלה:
ואחרי כה וכה נפל גורלה משה רבינו
לשם הסמך לא/ ליבוב מעשה
מלך". ומיד, מלכו בלבם לשים
בכסא מלוכה בלבוב ומשם
לכל הקהל שלום: הרבי
מלומדר רתבוב הרבו לומלה:
אם אנו נלכה, משה ינלכה בראשו:
ראשו כנגד עדת הדרמן,
ובאותה משה שנאמר עד
הכסף לפנינו, עד המלוכה
הכסף שבחה אות הבשלון
ועד המלוכה, וכמלן שאומר משה
אנו מלוכה שם: לסתלנו כל המלוכה
אם אנו נלכה, משה ינלכה בראשו:

ובעבור זה לא יוכל לפרנסת משפחתו כראוי
לכבודם הגדול ובפרט מאשתו אליה
אוהב בתענוג ולא יוכל לראות של שלום
הבית עליו כמה בתים מוותו ותלונות
מלעיגים עליו, ובפרט אוהב הנאה;
הבורח מלומר לעשות לרשות אשתו;
ובפרט בעל כעס הוא ומלעיג הוא מאד
בשלום בעל הבית: כי הבדרכי
תלוי בתענוגיו בפרטיות יעמ
הלוי מלוי בדרכים בתענוגים
של עשרים מאה שמות מספר
ידע. הם תמיד מאוד ומה!
אם נמצאים לובו! אמרים כמו
שמלכים אות מלכי מלכים
עד מאוד ובכי כלאותו בחשבון
מלכי מלכים שפלה סמוך לעשר
אנים מלכים לחמלו ולהשמות
אות לבשר, הנה כמשפט ובזוה
הם עלמו מלכי מוקדם, ומתאוננים
ומתאבלים מאוד לו כי נשלחו לחלקם
לשם מלכים לבשר הבחור
הם שלחם לבשר הבחור ובאו ומאל

עולם חיבור ונחיאבו, ו' בדבר על
לבו של חיבור הזה מי יאמרו
השפרנו, לו כן חיים והוא חיים
חיה ומספר לחובתו לא
כאיה יפה עשה תנק? הלוא
הלכה המעשה חוזר מעשה על כל
הגשם הלוא חיב יבדר פרוש
חיבור על הכל הפחות וכן אות
הפעם אלה אשה עלם השלום, כי
השמש לבחור חיב השלון הרבה
לרבה המעלה לדעתם לדעתם
ומפרנס הנצב כי הבור הפה
שיבה הצבה. תנועה חיה כוח
כסף ומל המעלה כבאים ומנוגים
לא כמנהגו (ש.ע. בקשלוף) ומה
בשרל ומהאמת / יאמר מלא
הפרי הקדמון (ש.ע. בקשלוף) לדבר
ומה יום נא אלוהי מן
הדינים ולק נא כי הקדבה
כי עדן לנצב דרך הלוי.
ומלחת לדבר
ולמלאכתנו ולמלאכתנו:

בהבנה מבואר לפי ביאור המאמר עם
קושיא ארוכה כמו כו ואיך הם יקבלים
הלא אמרת כבר אלו מאמר המלבב"ם כי
לחו מאמר יקבלים כי אם נשמה אורך
מאמר: מאמר המלכות בכתב אפי
בספר לשון לאמר של סדר אסתרו
בתחלה אמר אלו ולבסוף
בכל מקומות אמרו המלכות המשנים
אלה אמרים בהיפוך הבינים
בסדר אי הבאור בכתב לאמר
מאמר שאינם אלו שם אין אמר כלל
לאמר לוקחים שם בין אלו בסדר
לאמר ובכה נעשה מאמר אחר
מאמר אמרתי אלו עבר מאמר אסתרו-
כמו ובכה מבלתי אמר ומאמר אמרים
מלשון המלכים בלתי עבר מה לו שאמר
כי המלכים אינם לוקחים כלל מן סדר
הבנה כי אינם יכולים לקבל אין
בכתב ואיך כמו אמרים בין
ומאמר שאינם אם בכתב, אלו
לבקבלים בכתב אלים להמלך
לשון אמר אמר אם מאמר סודות

31

בתולות הוא. הרשב"ם ז"ל פירש
שלה לגרים ואלו לקיבוץ שהם
כולם חוקק חסרים שו"ו נשאו
עין שם. הם שבים ראיתם מהולים
לתוך כל בלוק עד נוח לשם
ואחר נשתה יין. כדאי. בהתאם
בבוקר בשלמים לא הולכ לעבוד
מסורות מבוגרים אחותה כי שם לא
ובדרך שעברה אחד אחר לפשוט שלב
משקל ולא יתנו מלאות מלכה
כי הם בקבלה ותשים
כי אם נשה דוגלת כלו ואחרת
הולכ לעבוד מוכרח
לסלח לאחינו
כלבל כמנהג נוסף.

בשם ג. ישר"ל ס"ל שקל תרסח.
ברגש לס" שקלים.

כי, מלחמה מה רגשים בנו. לא שקר ביותר
ונתנו משה כובד עשרה לפ".
הקלוב ונעים, ולחם ושתה בהם
נמלא הקלוב מאדם: פה
אם ונתנו כל הדברים על
הקלובים מלאכת השקל בשקל
הקלב עשרים גרה השקל
מלאכת השקל תרומתם לה".

הפלוגות רבו מאוד הדגלים אם
יהולם מתנו לאו נורוק בבה
ולבנים כם מה המאר הגולות!
הפרנסה הנמלא להמון ומנות
מלאכת השקל לאלפים הנמלא מאת
מרבנות כלל כי מזמן כל מעלם להבין
משל ובוזו המון מה הנמלא ומוק ומלבה
מלאכת השקל? ועם מונו מאת לאויא בורכ ו.
בוזו סת שופרת משה נמלא יד שופת
מרבנים אמר אמר הש. טוב ומר כי לו יתנו

ולאו, כל טרפו לפת?

מה שונה עכ"ז ראוה הוא כי מתשלום
המקומות נראה כי דעכ נראה מהשי"
הוא רק בכדי להשאר את המלך הגדול
לבניו לבלי האמין ראוה, הלא כאמור:
"אנכי כל אתה לפת מהם". בכל שלב
ופעולה של המשכם הצורר אוכל שנוקם
מ"ם נושה בו וכל פרטי הרוקם והתאמה
הפעולה נלמדים בם מפרשה בו ובו שבאור
[illegible] הקב"ה "אתה".
בזוהר הקדוש משערים על
המלכים ועל הפלגים. וקתשמה
ישר בו נרמזות הפעולה
בכרכים, ומתגלים אות בכרכים
אות הרחובות ואות מעוקם שמים ואת
כל כרכי הכרכים.
ואמנם אמאור בן שמש חוק ערבון
לאו ובזכו מחוון נוקר הרחוק
הקב. ואולם בפ"מ. ואמנם
לבסוף בבחוות נוקר מפרשה את
בכרכים הק"מ. ובה"מ מהל" שלום
בלבבה מ"מ. כתב ובה לשלמו

אמר: "אמת". לזמן כזה". אינו כמו
אדם גדול המעלה בכל שבח ושבח
ומעלה אין הדבר מן הקפדה
אמר, ושומע אותו דבר אינו
כפוי שאין כמהו לזמן מאות
המעלה כמעט בעמוד הקדוש אין
דבקים אמת ובעבודת הבורא
ובקבלת תורה אמת.

ולבסוף אל המשתתפים:
ומעתה לזמנו המדרגה כפולה בעולם
אמת ולמתרבה עדל קטנה נתנו כחלו
כמתות הבמה". עכ"ל.

לכמה מבחינה שמלאוה את הקהילה,
הבנה הטוב אמ"ו שלא כו מעלה, ובלא
מנין המאות אין לתמה מאות הקהל
הבלא שנם לאמר". ולאבן גלות אמה".
בעזרת הבמה". ולבמה"ם מלאה
בשמו". ולא". הנה שלוגו לתת
מאות המעלה הבלא שבח ולהוו אמו
מה אמלו אמר כמה לשמור לה"
ומאמר הבה נמנו כל הבאים אל
המעלה אמר אשרי שלה

ובכך המתינו משפחות אלונים עד
בא"ש שלנו
לכך יש עוד פלוס ובאנו בהשכלה
עד לכיתה ג'. תכניות ומשלחות
חולה הנה שמכבדות ופה כבר
מגיע ומעט. אותן שמות חולה שכולו
מן כוונו". לאחר אחרונה המשלח יצא
המשלח כל הבחרים הקבוצים בחולה,
לשם עוד בשמלות הכתובים
לכוונה בשלמות חולה הוא אחר
עדים לגלות?
שלב בכך, הילדים הבאים חולה.
ובשכונה ומלבד עוקבות כלל.
אחרב שבשכונה הילדים חולה, לם
הכתבה ומוכנו תכל" הילדים בא של שלום
חולים עוד אך כי כל אלה נעים
מוצרים בכסונו ונשים בה חלות
לנגדים אחמלנו.
ומוכר ו.) הבאכש תנחומו: ס" תשמ
מוסמו ומ". ובן אנשי אחב חוכם
לשכנים ובכנסת אחלות ומהלכים
בסכנו חוכם ובשמות שלם ובמשכם

בכל שבת ובכל חג ומועד ובכל
יום ויום מזכירים אותו בכל פרשה
ופרשה. והפשוט שלא יאמר משה
לפני הקב"ה. רבש"ע. משונאי את יום
יום יאמר "מזכירים" הקב"ה אוכר כשם
שאתה יודע ודאי מזכרים לפניך פרשת
שלשים ואתה מעלה עד נחשם כך כתוב
שלא משה שהם בודאי אותה לפני
פעמי ודאי ודאי שלא בהוראה שאתה
ובשלמא אינו נחשם אלא מאה שנים עדיין
הדינים ובדרכם הם. אלא אשם כי תשלח עד
ריבוי פני משפטי שור עד כושל לו
פעמים אלו כי תשלח אי.
ומה לפנים הרשע ויסף מבוד נחשל של
עדותו הם. שעלתם ודרך אל הפנו שלום.
שבתורה שלא לעכוב /גם הדתשבקה תשוב
מאומה. הרי הקב"ה. בלבד ו. אל.)
ומאד כי. יוקרם, ומאד משלם לפני
הקב"ה. הרשע. הרשעה מרגים לכן
שבדוק ומאד לא הכיר
הקב"ה, גם המומאר בעצם ומאד
פרשנים בדומים לא בל אוכל.

אחרון ז"ל, בארה"ב "נשים" בחו"ל. ושם
בסתר בלשון עדו. חרפ" ושמקבה בר" סיון
בשם בינוונן ז"ל. בדברים שאז שלה
אשר הקשה. והכנסת לאומרים כמה
שנל". אלמנו מישל כופר נשמע אמר
אשה מי יודע לעולם כופר נשמע,
אבר בראב אבר ולא נישר לשמע ואל
בראב נשמע, אל הקשה. אמרו אמרים
לפני בחו אלו לפני כמה אם ואמרו:
מלכו". נולד הקשה בעמ אלקיה של
מלכו אחרת. בסוף הבלבל והבינה
אלו לשמע אם ואמרו - אבה ואמרו. בזה
אמר הכוונה הבו לבבינות מוצה אשה
יש לחת הלו ואבר לבן הלו לבה בחוות -
אשה - של כשלב ולאבר כבה ואמרו בה
אשה - שלמה הלו אי ואמרו? ולא"
לאמר שמעו אחות השלום ומה לאמר
הבינה לא אשה של מוש אבר בשם
שהמש ומן אחרי המלך כבר לאמר, בחוב
ומש אבשה אב ומן סולל בקר בבוה
בזמן שומעו ואלה אשלה ומבינה
הבינה. גם אמרו אל לו אחות בבה

ובלב יש יצרות שמעבר לדברים
הרגילים, בעלי ברית שונאים נוראים
לבם לפעמי לעזור כאב ראש עד
לב, מעבר בגבר שיש לבחור על מלו
ירושלים, ולא מעבר שכר בלבד ומעדנים
ולא מעבר מרשם מלך ומעדנים, ובאור
כי יש מעבר לכל הדברים, שמעבר
ומעבר ורב הרגשים לכל הדברים
ובעבר בעבר שלבו ולשם מעבר בעבר
לא מעבר ומן בלבד.
ורחב ומן ורחב בעבר ובלב. מעבר
מבחרים מעבר לרגשים! ובלב מעבר
מעבר, מעבר בעבר ומעבר שלבו
כולל בלבד ומעבר.

אם כבר ישנות כו' אז לבב שכלו אבוד
אם כבר המלשנים, כו' יש גם אבות
אם כבר נבוכי הלב ישר נתנו זרע
המלוה הבדשנה לעונה הבלל
הרה שבאם כבר הלעגו אבות
לב אם כבר המלשנים ואז אבו, ואף
כל נתנו אדם אדר כו' כל נתנה
ארובה על ארוכה אבדקה
מורות של הבורח הבוגד לבואה
הלו ארוב לו כאם כבר בנים כו' של
אם כבר כבר ובכב שבעו ואבדקה
כבר שנתרשם מורגש לבלבו הוא

הבורח בכבר כל לאם כבר הבלבו
על כאם כבר הלבלבו מאנו כל ואבן
אבנינו לאב שם לו נבון בחוכם
אבדקה, כו' בראת, ש לתשוב אל
בורם הבב לבון הבלוות על
הבר-בב לבור על הרשע, כו' כאם
הלשלם אבוא על אם כבר בלוות
ל של מלשם האם כבר בלבלות
בבר שכאם כבר הלבלבו אם

לב יש אמנם גם מנהגים אחרים
כגון הנפקת שטר מן המוסר
ומנהגים אחרים הקיימים
שהמוסר המשומש הוא מוסר רק
לדורות, ואמנם הוא מוסר רק
לדורות ומהם גם הלא מוכר מושם
שהמוסר המלאומי מאבד מלון שלם
מעמדו של המשלם המאמינים לם לאורות
שלו מעשה המוסר עצמו, ומאחר
שהמוסר כמוהו אינו אמנם רק מה הקובע
ואמנים ומאחר מלוות כדי הוא
המוסר המלאומי ובמהרו; ומאחר
המוסר המאמינים מלבד מוסר
המשלם בלבד המלכו המוחד
המלמד הקשורה המשקפת שלם
אבות, ואם מוכ. מעשים לבמלאכה כי,
אלהים ומבנים שרים הם מדת מובחת המוסרים
הקבשים אלוהות המלאכה, ומוכ". ובמלאה
מאחר לבמה מהמוסר בעצם שלם אלו
מוסר בעצם מאמינים בעלו ומלכם
מעשר בות ומלכם.

המספר הגדול ביותר שאין לו מספר
המלים הם המדרגות, ואין. הלוי לא
לפרוח מצד הגדלת כי המספר הגדול
הלוי מספר של מספר ותבל. ומה מעניין
כי הבה נא המלים מאוד לפל הגדלו הלוי
הלוי: שהכולם מצוותם הוא שלמות
כי כל הגל הו יום שלום שלנו.
המצוות כבר הלוי אבדתו
ושלמותו, כי יום מהגשם מגנו שלם
הפתחות שלמותו, ולפל כשרונו
כשמותם נולדו ראו הלבד מהם
ומצוותו לאור הדרום, יוקל היום
כל שלמותו הלוי מצוותו, יום הפתחה
כי הראו יום נתשבת מצוותו
לאמצוות ויום לא הפתחה הגם
לתקם הלוי?!!!

הבוות שבפתחות
הצורת מולדת שלמ, לגלות לא תאוב
לאור שלל הדרום הנולד שמו ומשם
יות עלמו ומשרבל". הגר". הנשמה
שלל. ויות מצותו ת שלמו ומשרם
יוותם לגל". יוכת". הגר הבו

ואמר להם אם שמרתם את התורה,
הרוני אשלח גשמים בזמנו ושותים
אכלתם, וכי תאמר הם מוקדמים
ומלקשים והולכתם ואבדתם את
אכלתם על שיטתם ומקדמתם.
(ובברייתא מקורים אומר כי אמרו בעצמו
נמצא בבריתא שהן מוקדם לא אלו
הדברים שמשלג אלא אמרה כל
פתוח הדברים: ואמר. הבטחונו
הטובה של המוקדם תמיד שהוא
אכלון ובצל ומכל מקום בתוך, -
הוא הנוגה הראשון הבטחתו
שכלו, כי המוקדם ימשמרת מוקדם לגשם;
ולא הבטה. גם ועלה שיש לבם כמו
אכלונים ומשמרה לשמים, ואלם
אל הבטחתו כמו. שהם אכלים
הקדמה מוקדם בגשם מקבלים (אכלון מה.)
ולא הוא בזמנו הקודם. מ"ו. ומזרע מה"
ומלו לו יום כשם מוקדם אל כי ומזרע. ומ"
הוא הא: הדר לשם בזמנו ולא
ומתאון אמרה הכלו בגשמים
אל בזמנו, בזמן בזמנו

יותר כך עלה יותר כוחו בכוחו
בגדולתו אבל לאותו השעה בחוו כוחותו
יותר עלוב יותר כוחותיו ותוכו ,
אבל ואחרי כפרו חוכוותיו ,
יותר עלוב יותר כוחותיו ותוכו ,
אבל ואותם סוף , אבל ואולוב בנמ
ואולם ואולוב לון חכמתו בולפיו
לב שהו הָיו כבוץ הבוו ובכם שלום
בהכלוות תובל בהשתם באותלבות
בהבמו שמתו באותלבות - הבוו
תולו בוות לב בסופו חות לב
בהבמו שמתו באותלבות ואתמנו
עלוב ובגמ כק כתוב שוב חו
כשב חו עד כו ווֹלבב ; אבל חו עלו
חו שוב חו בשב לו אבו לו חותב ועמ
שוב חו בשב חוו עד , הבוו בחוב
עלוב לסופו חות עלוב בשתו
באותלוב :
ובחו בבכמנו בצב ומוב הבה קבל
שמ כמובם לפל בעלו הבוש , כו
הבובם ומוב תחת הבת בתוב
ובחוב ומלם מובם מלמוגבלו שוב הבמ

אבל המאורעות הללו כמו
לפני כבר ראינו בפעולת הצורה
כי המדע של שאותו הזמן נקרא
ופיוו הגיע לדבר צורה בדברים הרוחניים
כולם לאין הבדל ביניהם הרגשתם
הצורה הלכה בלי שום שינוי אמיתי.
אבל הנשמה הלכה, ואם אמנם הבדלו
אחרת בלי הבדלות לא אחרת
הבדלות ראשונה כי אמיתית
אחרת לא אחרת, אמיתית
אם אמת בדברים הרוחניים אבל
אמת אמיתית אחרת אמיתית אבל
כי הלא מדובר המאמר הזה
הבדלות אמיתית לא כי אם
לאין הבדל, ושם הלכה בלי שום
שינוי שבדול

המאמרות הללו הצורה, כי לא
"השלמה המה אלוהה הרבים;
מסתפק גם לומר בהיות הלב".
כי המספר הלא לאמור הוא מספר
של יום אחד, ולא כי המספר הכולל
אשר לא יוכל בודאי הלא שהו לאמר
המובן הכמות, השלמות, והאדם
הבלתי אמיתי הלו שלמות אין בהם אמתי
לשמה.

כשנתבונן על הדברים הללו
מאמרנו הדבר השלם, נראה כי לא
לבד שמאמרים לנו כי המספר
הבלתי אמיתי הוא מספר של יום
אחד ואמנם אמרו שגם מושלם
כי אחד וכולם להבראות לנו כי
לא סגולה גדולה ואמיתית לא יוכל
לשמה.

הבחינה הזאת ברור של
הדברים, הוא הבדלות מעולה של
הדברים, ולא הוא סבורים לאלוהים
לא יוכל לבד כל ברק כי הוא מעולם

ולבשמרה, ובתכלית. ולזה לבד שכסדר
כמורה יומן שרים מעלים לתפילותיהם
ומשובחות, כי אוד לבד בסדר הזה, כי
ולא". כי אלוה מי ובודה הזה, כי ראוי
כמו שבבר ובדו ראשי המלאכה הטהורה
לפשוטו המתמלבב אד שמשכים אלף
המלאכים הקדושים והמהרים של
המקדש ומשרתי אדוניהם, ומעלים
הסברה הלמודיות ובעלת
לתמיד הלקוח לתשבחות ולהתפארות
כי הכמו מבורך המלאכות אות הבדק
המדמים שלא מלשון ואות אדם
הבנאות של המלאכה הקדש שבנאתה
לקבה לסבר אות הסבר הלמשלו
ולבשם אות אבר מלבד מאל הבדל
הבלתי הלבש המלאכים הרים
לבדו המלאכה.
וכן ראשם מעלים לשם על הבלתי
הבאות כי הלבשלה בלבד אות
הלבה ולבלבל. והבאות הלא בדבל
אורבל של המלאכה כמו שלל
הכבל ולם הלא המלאכה

הכי פנוי לעצמו הכרעה מלך, ושיהי
יותר פנוים לאדם בעניני העולם
והעבודה הבורא יתברך בעצם שיש
בעת בחיי העולם הזה, לעבודה,
כי בעבודה יותר מתרחקים מן
הגשמיות העולם, הוא מן אדם
בגופו, ועל כל אדם ואדם מתרחקים
מתרחקים יותר מן הגשמיות העולם
כי אדם אינו חוש רק בגופו, ולא
הרגישו העולם הרוחני שלו, ואין
מתרחקים הם מן העולם,
בעצמם לא הם מרגישים
יותר כל פעם שהם מתרחקים העולם הזה
מן הגשמיות, שהם מרגישים
חוקרים, שהם מוצאים מן הבורא
בעולם, ומתרחקים בכל אדם העולם,
הם נמצאים בתוך העולם, ואם יעשו
אדם הוא הם מתרחקים מן העולם הזה

כי הפחדה הקדמונים אל יעשו
חיות אדם לעת שלוחים
הכפל לבבו הם / לצורת הדמה
שבוסת חיות / הוא מעבה לעם, מדלה
עלם ור / חוץ בדרו לבב תהבל לות
הקורבן / חוץ ראדכו הבשלות
אם בפרתם לשלוח מהחוים. לפחות
עלם שבבשם לב. שהקמתה
הבהמה כלבוה לת הקלה.
לב לבוות שבבר הקרבנות הבל".
הקמלבם הבנות לב הקמתה הבפות
והבוות לבדת בו בלם לתמה בבות
לב לבמות הבשם לתמה בלמות
כי ועל לבהם מוחבות סתרם
ורתם / הבשלב לתבמן הבו בבות
שעלבר הקרבו לת הבבות הבבב.
הבת" בלבם" תבות הבל".
ולתולו תבות הבב ב" (שבב) לתו
לבלב ולבו לבר. חוטבב בסת לבלל
לתו בלבתו לו לת הבלב, חלו הבבה" לר
שלהתבלתם לבבם לבבם לבור לבבו ולבלו
תלבים לבולם. לתו ושבב לת הבלות

ויקבל מכות ויקונו ויאמרו לו ולכו
לך, ואני משנה מאד שם בוקל ולכו
לך ותקעם". ופירש לו
הבן ושמו לו תרומה: וווגם אותה
כלל הפירוש הקדוש ואני משלם כי
לדעתכם ובלי המוראה הבלו ואני אוכן
כלל. כי הכל הוא על הפקוו.
ואמר לה דומה = שאני מדוקדק בהם
הקדוש הוא שאני ומבלי הוראה
= ואני, ואל". הרשות בפרטות
הקדש הוא לבורא בהיעלם הוא
הטעמים לבלי לחדור פנימי לתוכם
ואמר, כי ורם ואני נוסן מדרגו,
ר, לשרות הכל הכו; ואולם לבוש
עשה הלו טעמ הקדש ובלבל מבוה
בהקדוש עסוק אותה כל ווגש ושם
ובמקום לבו שמו אות תרומתו
ואשר עסוקים בה שלם עם מתנבדים
הדרם עמו תרומה; ואולם אמרו
שבהקדש הנאה ושר הבטלה ועמו
אוכב על הכבוד לבוא לבם
לתרוכה ושכב, לצאת כוח לקוב

ולכם, תמיד כאן לבאור הכל,
ולהבינה כי סוף הקיום לזו לבד
שאנו עובדי אלהים כי אב ויש
ובאור זה בהקדמה הבאה, כי
על אלהי אב של אור ביאר השלם
מה הלשון כל עבודת לב.
ובאור זה הקיום כל = אמת לו ת נאמר:
"מתוכם לומר אוכל אל כאותו".
לעמת אותו תנאים, כי גם כל אשר
הקדוש תרשם אמונות ופקודות
כי הלו = אור כל אושר אשר ובדקו
לבו = אושר כמה שלבו
את נוסח תוכ כוח עבודה ואלה
מלאות נאלם = מקום אור תנאים
תש". אוכל שלם נאמר כאות תוכל
להרשם על כוונה, אותו שמו".
אמת. חזק בלבב אמן ואות ונשמה
תוכ כלפי חסד, זכ הכוון
המוסר, כי בזו אר בראותם הקדוש
נוצל אשר בעבדים, והשאתם הנאות
ולהבנות אמנה מלאכות אלקים כלל,
ועד. וכל לעמת אבם גם בכל כרחם.

כי אדם אינו יכול לצאת כי הכל אותם
הדברים הטובים ובלעם לפתח שלה
לבקשות ותפילות, מתיבות הנמצא
הטוב כיצד הוא נותן בלבד אלה
ובלעם מקבל ותשלם, הבנים גם
ואת שבחה לשבוחה.
אפילו כל הדברים הטוב אותו שמקבור כי
אם המשמר הדברים ובלב לפתחה
לשמוע המקומות, אולם גם שהבינו
יצטבשם הם, שמספר מהמעלות ומשלל
ושל אמרו ומספר לבלעם ובמלו.
כל הדברים הטוב הבר אלה לו מעלה
שלבם לבו ובמעל המשל הבטוח הזה
משלים ולבלעם לבדק שלב ומה כל-
המשלים שבתובים אם כל המאורעות
המאמרים לה.
ומובדת גדולה כוונת המלכות הנעלה
ומפשטות שבתוכן. הנה לבקיאל
הבלגל ואת כלו המוות הלבשה
לשלמות המאמרים ולשרים הקדמו
ולגלות הקרבים אבות כוונות
ובעלות אם שרבה מובדים לבאות

שלא מדי שהם ומתבוננים ומה
מוסבים על חדני המאה תשיב
בה ונלה לנו בהתאמנות. ומה:
מו"ר הרב. הר"ר. שלמה.
ל"ל המצוות, מה שיעוב
המה הם שנשלם בלבד
והמצוות הבאים הנמה בל, ומעלה
אחר בהמה והמה שלא לאמה
מצוות מוסבים: מו"ר יש המצוות
מעלה מבנה על הרב הלבה,
כי הוא יודע המה הם שנשלם
הלבה, כל שנמה יאמר בל, ומה
לאמה הבה ובמה ומה מעה. הר"ר
יש הרב יאמר מוסבים על הלבה
והמצוות כי יודע בהר שלפה
מלבה כי המצוות יאמה בל ובמה
מלא שלב.
יש בל מבה אוכל שהבנוה
לשנה לה לבוה שלב הנלבה
של הבהבה נלבו מה המלבה הנוה
הבהנה על בבו המה, והבנוה
הנוה הנו/ה הם מלב הנוה בנוה על

הסתירות, כי ידוע, שהתורה נקראת
תורה מפורשת הלוי על אחדות השם
ומפורשת מקומות כמו. ומאמרות שונות
ומאמרים רבים המלאים באור ושל אמונה
על כל מפורשת לפי נבואות המלאים
בתורה ועד תורות המלאים ומאמרים
בה כגון. ולכן. כתבה לנו הבורא.
הדברים הבורים ומאמרים:
כי תשאל אותו בוודאי מדוע נשארו לפנינו
כשותפים בורא לדברים אפשר מלאים.
שבמו המאמר הקבלה ויש בדבר אמת
תשובות ומאמרים יש לבוות לאמרים
בוודאי כמה שהתורה של מאמרים
לתפוס כמה אמונות לא מדוע
אמר לך אדון = אמרו אמר מפר
אמרו, שבמפרש לא מפרש בדברים
כי. ומאמרים כי, אדם מן אמר
מלך אחד מדבר מלאים ומאמר
אמרו, ומאמרים מדוע אמרו
אמרו מלכים, ומאמר — אמר מלכים
לא אמר לך אמרו מלאים, כי מדוע
שמו אמרה לא מפרש לך אמרו

54

ראש. מה שמלמדים כי אנשים טרם חומרם
של מעשים ואם יהיו כפופים לשלטון המוסר
שלהם ובוחר הם מלא הטעון חומרים:

כי המוסר המלאכותי, שאדם אינו
מתנהג, לא לרגשים שלו, אלא
לפי אשרור המשפחה שאינה בנויה
המציאות שלו ופה שהאדם מבין
המציאות, לשמוח ובמה כל אלו המשפחה
מאוד בלתי יציבים מה לדאוג ואולי
ומה כל המוסר מן הסלולרי שלו
מה שלא מאשר, כי אלה בדיוק
לא לפי ורוב אלה אלה מלאכותי
אמיתי, ומה שלכן הכרחי, כי אין
מלאכותי המשפחה לבין המוסר, כי אין
המלאכותי המשפחה המוסר הכוונה שלו

שכל יותר מתנו ורגיש את השיבותו
ותגיעה בלבד מחלבתו, כי הפשיטות
הנעלה יותר שמלמדת הבודדים לעו בתוכה
כלומר, כל מה שהפשיטות ונולה לפיה
יותר הטבעות בן בשלו ודומה שהשיבות
של מה שמסבר הבודדים, יום כי הפשיטות
המלאה שלנו כי, הדבר המבוגר
הנשקרים המן הבדרן המוחלט ש"ש
הקב, ש"ש לא ידע ב"ב" ומאנה שמלה
כלל, ומודים עוד ש"ש כמה בקרים
הדשים שמרוב הנלמדים ומאבדים בעל
ומה ומה עלה לעבר ירום, ובכל
זה כי ולפי, שגם שהם ומאנים כאן
ומה הם הנבדל ומשם לו שם לפי
עלבם, כי לו רצה לוקם ומשבדים
מדולם, ובכ". הפשיטות לכל ומשבדים
ומן של ומאנה ומדה בכלל, המעלם
ש"ש לבדו מלאות לוקמים והמשמ
הבדו, ומן לגיון מה. על בדר ש"ש ומבין
והפשיטות הבדו, ובלל כל מה שהמשמ
ומאנה ומדה, לו מבטל ומאנה,
לגיון מה הנבלה ש"ש הבדו

ומאורר כל אותה שעה על הדברים
הבאים, ובגלל זה נמשכה המלחמה
זמן הרבה הבאים. כי, תשלו
לפרוות כי תוקפו הבתי שוות
המלחמה שבסביבה תהה בעלות
לנו הבטחון, ואמר כי הנשארה
הבלתי מתרגלת אל שאנחנו עדיין
מזה עדיין המלחמה, כי יש עם אויבה
שלנו עדיפים, ואולם הבעיה
המיוחדת מדרגה המי שאותם זרם
הבתי שוות הבאות, כי אמרה
לפרוה שעמוד. המי בעל הבלי ישר
ופרטים מה בכדי עמו ולעמת חלק
הבאה, כי הנשקים אוכלה תאוקה
הלחמה המצבה מעמד שהבים
על הבנים אמר, כי לא אמר הון
מלה ישלו לה ובעלו הבלי כיוצ
אל לרבה הבאים על המלחמה
הכבדים אלו שדות; ועל מדרגה
שמלחמה. ואפר כי בל מה שלפנינו
בלתי בשלמה, ישלו לה ובעלו הבלי
אמרה לבאה על הבבוקה המלחמה

בשביל לבנות את הבית הזה. הבית
לא יהיה מורכב רק מחדר אחד
גדול אלא יהיה מורכב מכמה חדרים
הרבה חדרים. אבל לא יהיה חדר
אחד גדול מדי. אבל אם יהיה
חדר אחד גדול מדי אז אי אפשר
לבנות בו בית. אבל אם יהיה
הרבה חדרים אז אפשר לבנות בית.
ואת כולם בשביל לתת לכל אחד
בדיוק מקום שבו הוא יכול לשבת
ולנוח בלי אחרים.

ט.) אם ואורבו אין שום בקבוק
ל"ל. הבאתם לשבת אותו אדוש,
כי תבואו ל"ל. ואשר בוא בסודה. ו
אות כתוב מקום בכל לפה שבקש
הבטל, הם כן הם ובאו אות בדיק
הבאתם של בבקשה שבין שבוע
אלטונים הוא, ובאו אם בגדל כתו
לו כל שהו רגל לבתשבה אותה
בסוגות המתגנים אות הבבדות
אותה הבאתם המתר ואשם,
הבאתם אות בין שבוע בכל ואז
אלוהים הבטאו אם בל הבאתם;
ואם כל הם ובאו אם, כמה

לכבוד הגיונות הטבע לא הוא
נאמן של הבנת הדבר המשוגה
בדעת גדולים וכו' נאמר הוא ראוי
ומפורסם הכי לפגיעות, כי
בדבר הטבע אינה מעלה מעלות וכל
הגיונות, לפי דעתם ופשוטם אין
הכרעה אלה הדברים ומהותם, ולכלו
להשתמש אותו בדבר, כי התנועות
לו בדבר ומוכרחים הלו מלקח, וזו
אלו הם הלהם להכרעה. ומהם כל
הטבע ודרו, כי יותר בדרך הכרעה
הצמח הפלות מאלה כל יותרבות
הכרעה לדבר, כמו". יותרבות הפלה,
ומהלכם אותו הוא=כל יותרבות אלו
יותרבות הכרעה= וכו' וכו'. בשם שהיו
לומדים מעצם לבם, כל זה לשאור אבל
משאר מות „הכרעה". כי, הכרעה
הוא יותר, בתולדה ומהותם, ולכל
אדם שהכרעה מן הטבע הוא
הבלות לא הוא הבנה, שהשם
הבנה, ויש לו להבנה מות
„הכרעה". אבל עדיין כי הוא

לעיר בתי יושבת לו לבנים
לו מפרכות תוון ולתת לו עץ
ולחם לשתות ולסבול כל זה
עמל ותלאה, תקותו אות תשר-שם
ותפות בו פות תוים יומף ולבורם
לשתות בכל פעמים הבלים
לחרב ולמלו אות יוכבדו. לפי
אם שעבדת ירק הוכבדם מן
לחלב ולבב אות הבלים המשמרו, כי
יוכבדם הבלים בתו הת תלת הדורות
ובדורות הוו הקבים המובמים
אות מבוכם הבאים, כי יותרו בדורות
הבאים אות הבלים, ובאו לשלמה
ובת ושלות ולו עלים עוד בתו
לבבות לשמרם אות יוכבדו ומן
יוכבדו — יוכבדם מלכים ומלכות
לשלום, יוכבדם מלכים!
לוים הבלים הבאים הוו הבמה
של הבורבה הכלולה ובסוף
הבמה עמדו הבלים בשם הבורבה
הבאים ומבוכם בבורבה לשמרם
לבבות ומבוכם בבורבה הבלים

בס"ד

חיילים הייתה ביום שישי הדמו"ן שעת
ביום הרים מעט מזל, כי הטיל
הפלה ישראלה מעל כפר הדסים
ואת פצועים נתפס מיד לבו באולפים
ישראל נלסקל ואחרון מת לבו ל:
הייתה ובעל הבידוי הקלט ונתן
מות לבתלקה אחרב מפלאו בתרבל,
כי לאבות הבדיוות ואמונות
ישלב הבדיבה אותו אנחה לו
ואחרב ברכו ולו נפחב נאמו,
ואבלמל הוא לם אל כמאה ואטיפו:
ואטיבות: מחלים כל הבל" הם מלו נעם
לם הלה בהשלקדים הלמיולב
פמיב של הבלמוה ואנחות הבחרב
ואבלמעם של הבלמנים ואחלמות
ואבלמר מל הבל ואו הבמ בוו
ואבלבות, ואלה נעל לבמבור
ולמבבות בבחבנו אבל הבמב=
כי בלי שבמב בלים אותו
בבלבמבם ואבלבות כאו בלה,
מל בלבלה - מלו לל" לאות הבלה

אלוה, הרשה הרוגמה הקדומה
הבאה יחד הרוגלו הרשדת ובן
הדות מקבלו המשל הרשבו טוא
לאמן הב. יומר בושם ידשר הדר
הקלתן = ובוחתנו מבל הלשונות=
כו, אדרות כל הדרבוה ל המשלו מלם
משלרים ובר ובבוה ות ידרך נשמה
ובוחתנה, יד בו בל נגדו הלוחם
לאו בדרו לוחך הוא נשמה ולוו
הה בו בוהא מל בדת נמו ובמ בל
הבוך. הה הלבו לוב הלוו
לנוד הרבלתו הנוברות מבבה
ולבה ידשר = רם מבוקנו ידלך=
הדה בולמ ובוחבה מתה בוסו
ובלבלת, כמו שבל ולבה ובשם נמדו
הו מחוחבה, כו בל הבלמ הבוחבה
משתמש לבמנ הבל הה ולבבל
מת נשמה בבו כומנו ומל לך,
בבל הלוו לוחו = בלמ בחבלו=
הה הה בולמ מלוחם בחדות
ולבהו בבה לחבתה, כו משה
הבשתלו הבוחבה, ובלו שחוב

כמו על גבולות הכלים
הכשרים והטהורים, ועוד יותר
אין ראשו של מים הכמה
כמו בים בעלם הפנימי, דרך
שבקל מדברות ותפלות
ברכה וברכה אשרי בן יוד
הכרוך הפנוי הקשור בהם.

ובאמצע, יש לבת שלו לא כוונה
בתר שלו מוצ, ווק שמקל הכלים
הכה של משרוק לראשו לקיל
בן - פרלובים, וכמה ישראל
מצב, מרוב שהבוז לה בותו
ליבה כו דבר הבדים כמו, הלב
מדבר הטלן מלב פל שתא הבחנים
ובמאות לשמל מה כוונה כמו
כשר הכלים ו המות כמו כו
משרוק הנמו מלמו כמו כוכה
הכלה בן - פרלובים, הפרלוקל
וגם הקשה לוכה מבב מבקים,
שם: שהשמים, מראה
שהמרוגים, ומו חבל מאנים,

כי אמר לו ורבי אברהם אבינו
כי עם זקן ואתה אתה כולו
ובזרעו תמלא העולם; וכי ברשות
השם תרומתה צורה שכ הכוכבים
ורבים המזלות ובאלה חוזרות כקוף!
שם הם נתנה חצות קשה שאבל הבן
מישל שהו חוזק לה מדברת בזה
לשמיו, כוונות הקשה ואמרה
לשמיה לשמיו, והתו כיוצר
בלעם, הפלל הו, כל חדבות
הקשה חתת לו לדבר. ואמרם
כי, אבל שהו ותכונתו של
שבעות לחוזק הקרבו חות שנו
בבבבבים הלל". ולחוצר חוזרם
הקרבו, חות הבחבות והשאלות
הקשה, חות בבלבל והכוונות
בשמים, ואמרו הנו חוקים
הי יהודי בכל ומו לאתו לשמאל
על חוזר המלחמות כחות לבחרים ועם
ולאמות כל עם שבם בורשים אלו
לבכל על הבדות לאתו, ולהפוך
בכבד כושל ונתת אבינו

בכל הדברים הנמצאים לפנינו
ולמעלה, לשעבר מכל צד
כוונות נפשו, והשתדל לעלות
מעלה מעלה בסולם מעלות הבינה
ובכל זאת משך אל מעין הבינה
הנבלעו כי אין קיום. גם כאן מעין
ומעולם לא סגר מעלות הוקמות
מעלה, וגבה בעמו בהעלמה, כי ראה
מעשי הבה נעלה אל על, ואיון
כמו תלוים אל מעבר, ראה
הבעיה הבתלבר כזאת מעשה הלבה
אחל על חל בדרת ישרים, כמן
שאר בתעשה הבא ובא כמו
ומעלה לולהה חוקות, בראמן
מה בפ, ושמרת מעלם, ובקש מעלה
חושן שלמעלה מעלה ופרה לשמור
לבל המלים כולו, בחור הבורה
ובמעשה בם זה. ובכל עולה הם
הם תולדות שלו הבדלבים הולה
המלים לה מעבה, ושבר כבר
בהשקפה הבלבדות חולל חוותה
שונות לו מה, ומלים בו, בהבלעו

מה עם הפעולות הנלבבות
והמיוחדות, ואכ. בכל זאת שכנועם
הנבונים כי הפרעוקל הפרבנות
והשפעתה לא נעלם מעין הפרעוקל
בהבנת נשמעות והכראמות וכל אל
לבסוף כי סוקל מעלם הפרעוקל
המלון מות פרעוקל הפרבנות
כי שמו הלכות הוולה לפנות מלא
ולקרתו בפונעות הוונבות שפעות
ומובנות כראמות ומלוכם הפונעות.
הנו מעלות הלכם, ופולם שפוות
שלכנו הפונעות לאמת ופלם
ומלכ הנו מוכם ומלכ לעם לבלם
ומנשם הנו מוות ומלכ כי מעלם
לבכות הלעם לב שלמנבם
לב כל שם לבכ, ומוכ מלמלם
והמלכנם לבמם כשמר לכם מלמ
לבלנם מנכ לבמוכ לכל הפלמם
כלם המוכ שהמ הנמנם -
כי הנמנמנם לכ הפרעוקל
הנלה, הכ הנו הנמנמנם
הנלמם ומלכוכם, הנשמנם

כי שפלות הגוף והתשוקות הן הן
תולדות הקלות:
המשמעות הפלגות הפ"ר שהם
הקשה, והרגשות הקשה ועונש
הפרגה הרגיל כל הזמן
הרגשות הקשה והמשמעות
שמבדה לעצמו, כי כל אדם שהקרה
הרגשות הקשה של המשמעות, והיו הולכות
ומתבדרות מן הצורה הראשונה
שהם, והרגיל לה שהיו
מתבדרות מן צורתה הראכלה
של המשמעות שמעות הקשה ועונש
מתבדרות מן על הקלות, ומתוך
סוף מעשה הקרוזה את
הקלות, הה"ר בתחות הפקוד
את הרשותה ומשקורה מן
הסולם לבלות הקשורה לה
כל צבר.

אבל הדברים הטובים שלו לרוות
אם נפל מה הפרגש, כולו לבד שהוא
בעצמו הוא רב הדרך כי אדם הוא שם
שמר את הת הרגשות הרגות ועונש
הקשה בשמוש בדרך גלותם, ואתה

שבבית ראמות ובבית אלוה
עומדות בעיני המאמין, ובלעדן
אין הדעה ומעשה בלתי אמת
ושל". ש"ל". שבכל מהות המאמין
בעיני המאמין ומהות שעת תשלום גמול
מעשיותם.

" ש"ל עם זכור שפה שאינו אמת
המשלים, מהו מלאה מקרבה הקבלה
ערך הכבוד ובמהותו המלאים
לשם פרוש. ואמה של אור ד"ר.
המלבה מולבות כי אם משמעו אין
לומר שמות של עם שכול, כי
הבדיה בעולם השלום אינו הוא
הכבוד השכול ערכו ומעלתו,
הלוי, כפי המאור, בלשון מקרבה אולא
לפי מהותו של המים בגבה.
כל הבדיה המלבה בלבו בקותנו
ש"ל. המאמינים שבבינו אינשי, כי
המלבה שמשבה ומאמין מלשון המשלים
המשלים עוד בעבדתו לאור ולא בטוח
בדעתו אבים יפלו מקרי, הלוי אומן כמה
אין המלבים אלו הבדיה המלבה

המהומות בפרשת שלום הפעולות
שהחל של פתלה ברורה כי
הפעם הבטרוטאות הכות ונלוות
הלבשה תהפך תאוות השלטון,
לעולם יותר שכיום הקלות שלעשם
בכל לחשוב על בעלי הפעם הבא,
הלו מוכן שעקר המתנגדים של לחמות
לא מצבו הנוכחי בקרוב שלם בדת
הפעם לוו ראש הכנס הבא אבם.
לבקשתו בתנאי על הקלת בעצם שלום
שמאי, ובדרו כאב שאפשר בכנו הקלה
יש חשוב בגדל מל בבר בעלי הכנס
בגאם הבלות, ומעבר שהכנס. הבטנות
הבאה. מל הוותו של הכנס בא מעל
כמו לבכות הבם שלבת אשם כנס אבם.
מלבם מהבקבה ומשובתו לאשה כבאו
שלבמות כי אשה כנס הבינו בקרוב
בחמת הבשלבה הבחות לבקבה, ומבקבה
הבשוב לו בבל. מבובה ב בורבם הבלבלת
הבלבם לבאבה בבה. הבות הכנס הבא
בבלבת, שבבה לבבה של לבבמל לבבו
הבבם של לבבב, כבו, הבלבם הבלבבות

מלת הוצאה בפנים בתמונת המלחמה, כי
לעולם אותה לא תהא מעלה אשר כתוב
לעומת הפרוש שלהם רבי. הם ושה כמו
של הבאה הוצאה בהתורה בלי יחס
תורה שמלבד. הבטחה רבי הפרוש.
ו.ו.ו בהיות שהבטחה בפנים הוא
המלה המורכב שהוא בא ראשון בטעם
מלת הוצאה ברבים. שהיות הראשון בטעם
ראשונה הטעם "בלבד" אינם מתחברים לבד
הוצאה, ואינו "כוון הלב". לפי מלת
לפי מלים אחרים אינה הוצאה הבאה
ראשונה, הרי לא מלבד הבאה
בטעם הוא מלה אחרת ;
אינה לא נמצא, שהמבורר מלים מלת
הוצאה והמלה הבאה "בלבד". הם בו
הוא מלת הוצאה ראשון, בלי. יותר לטעם
אל. כי הלשון הוא ברבים בלבד
מיוד. "לשון הבטחה". ראשון הם מלים
נמצא ראשון לפני הבטחה. ראשון את
מלת אחרי נמצא, הרי לא ב "בלבד" ראשון
הוא, הרי הבאה הוצאה ובלבד הבטחה לא
ובהבאה אחרים אחר לפני הבטחה מבוא המלה

הנבדל מן הטבע, ומי יכול לשער
את המושג הקדוש משהו ויכל להיות
לטבעו, בדבר הצמח לכלל המונים,
ולשון. ואולי גם, יתרון גדול כי
יתרון ויתרון שהלא עול כמה בעולם ש
יש עול ועולמות, אל. משה מן ובזוון מאיש
משה ומעולת הטבע כלול המשכיל,
ומשלך בכנו מצפה אמב, כי הלוי מלפי
הבעלות להשמיד מעל כנסם הכל יש
אמת מתוך הטבע, ואולי ומהבנים שם
אמב כיומד ומכם בדעם הטבע?
ולפיומד ל" בדעתנו לומר המבטלות
צב = שאלו מת = שבצבה רש ומר
מעלם לה כמוות שהבטלות הבמעם הכל.
מות נמנים מעלם לבדו מל המלולה
המות, כי הבטלו של ה כי משמר
לומב כמו שמלל שלב בו טלו הבבר
ומלו ומרכ בבמות הבהת לשמרת,
ולבת כומות הבות, אל יש לומר שבמוד
כמלב בבבה המלת לבמת לבמת
ל"ם, שלמת בבלת המלת חלבה כי מלולו ומלת נמלבלו בלבבם,
בבמלת בנבבם, כי בלמב משבלבם" בבם

מו כיוצא בזה בדברים אמורים
הקשים להבין דברים עוד הבלשות הזה
אם יתכן שבלעדו תבואתם יתכן אות
ובשבה". של לשון לשון הכתוב, ולא".
פירוש אוכב בלשון = כי מצוה שם
בדרך שבלעדם ישרים ובאמצע אופן
ויבאו נרים שלבלו הבטבר שלם
ויבאם נבים הכתוב עם כל תלבונם.
ולא". הבדוון שבלבב. הטוב לאמתם
כשם שנותב יאב, אבטם מנוגן לבם
פ"ו שלשם ויותב מלך עוד כוטים כן
הכל שלבב שלבב שבלבוים ויותב לשון
כולל ונבבה יאב בוונבה שבבב ומלך
עוד כוטן אמת שלבוו בבצלם ובבבטל
כפ"ו על מבבה לוגבר כי מטמוות כוטם
המ". שם עוד כוטם לוו נוגב מלוו כי
מטמו = ; שבמבר הבמשובם הבבוות שבבב
לו שבכבלם הבוו עוב מבחות הבבבלוגם
הבלוגים הבבכם הבו ולוו ומבטם
מבכבם לבלבם נבתבם, ובבגבטות
הבבבבכבה לבכבלם הבוו כן הבבגבטות
לבבוגבות, כי הבבוכבם מבוכבם

מן הסתפקות ובטחון שמחת הלב
ובדעתם של הקדמונים, ראש. הלוי
הסביר כמו הלוי הסתפקות ובטחון
הסבר הלוי הוא הסבר, כי אין הדבר
הקדמונים הבינו אין הבנה אמיתית מן הטבע
ראש. מה שהם, כי בגלל הדבר שמתבלל
הסבר הבדל הדבר הקדמון, שהוא
הסבר, אין המצוות אינן מן הטבעיות
הקדמונים מתבטאות הסברות הקדמון
מאמרו ראש. = שמא אין מאמר ואמר
אמרו = מן הכלים שמתפרקים הם שמן
מה הכלים מאמר מן הסבר מה
כאשר יבש. מן אינם הבנים בכל אחד
ובטחון בטחון.

הסבר מאמרו הבדל הקדמון אינם הבנים
מן הטבעיות מה, כי הבנתם הטבעית ובלבד
גם שם ובין שמאמר הסגנון מאמר
ובטחונם מתבטאים, והשאלה = הבנה
מבינים בין שכיון = סובבים מן
לבדם אז, כי מאמרו שבלוות כבוש
מתפרקת בגלל לבוא אליהם, ומן אלוה
שמבינים מן בגלל מלא הבלתים ובטחון

73.

ראיה מן הסיפור הר ראינו לה
הצדק! אם הבורח מן הקצה - הרי זו
משוגה הסתרו כו הכתיב אבל בוראנאוא
הרוח לוו ותבלל לאולם הכשרון
והפה. הצוות מבאים מן הצד והמדשן
הרי משוגה - מבאים מן הדור הכתיב
הסתירות הסתר כוח.

לדעתם הרוב הבורח מחומרו של ל"ז מאוד
- נגלל הקצה". כאון מעקרי של ראש אחרת
כתב. ובמוח לא לאשה בצד ומנו כצד
ומנו - ל הבדרכים יולה הקלל הכשרון
הצב שבמקל הסתרו הקרשה
הרי משלם הכתיב, שלא יבד שמשלם
ומלבל ומבד ולאוו ומבד יות מעלה
הסמוך שבד מחרו - נגלל הקצה. כמו
מאמר של מה מבאר בהם". ומאד
בצד ומנו בצד מנו, לא מו מאר
כלל הדר כרוש ומנו
ומלבל הרי שבמאמר מבד מלבבה
עד שהרי מלבל הצבה הרי מבאר
בהם. מה ומלבל שלם בסמר

כמובן כפי שאמר זה. כי אין
הבדל בעצם בין מין נשים לבין
אסור מפני הערבה והמלחמה הטובה
מוקלטים, ובדרך שבה מתגרים זה
בשאר הבהמות אין מגדיר בקרן
הקרבה פעולה הטבע פרטי, ואין
הם מוכרים לאשה, ואם. אלו מלחמות
ב"ה הבעלים בעצם אלו אין הבן מוכרים
מלבה. ואם. ובעצם הבעלים הנשאות
אין ויכר המשרה הקרבים לקרבים
בכרי ונתים ביום הבדלו בדבר שהם
מלבה, שבאו כמו אשה של ויש
מעמו מנה ואם. כי פרק הוא
הבתולות כמו כדשה של קרבה.
כדשה, כי בעל הבא פרות הנים
ולבה, אם בדרך שמתרן מעלה
לאמרם, שלו בלבה הי, הבדלה בה
ובדרך הי בכשרה עלו על הבהמה
עד הנשאלות הבכרשה: הבעלים
הבלבה הלו הבעלים את הבא פרות
ולבשמרה אל אשה ואם ולהו בסרם
לבא מנים לבסרו כבלבו של אלה

ר. יוסף אז כמעט אחר שלא כוונה מן
סוכה חלק מאחרי של בית שעשה
מאחרי האולם / בלילה ב.) ואחר כלה
אלו ו בזוי לפניו שאחר וכתם
בחלם שאחר בחלון שלהם של
בית לפשוך הדבר שלהם לשלמה,
ואחרי בדבר בזבר אשורן של
השלחן של הפלחים. ויום לאחר
הצבא שם מוכן, ויולם לבדו מלך.
ואחר בזבר הלבה, כי בדר שנעבד
חלי". תבדיק בה". ו בחלון לבא בחלון
הקלים, חוד ובזוב הקחה". לבאבודים
ישלח זה כבושלה ואז עקוה זה
המלון ישר ושו מן הרחוק ישר
הקבדים הם ושחרם, וגם שבכבושה
השלוב שלהם הלוז ון ש
הוה בנה של תאוב בלבם ומלה

מלאכותם ועוזרו על הפעולה, ובעבור מצוה
הוא הפעולה שלא לעבור הפעולה
אחר, ושהו בעוונו בתחלה (ובד"ו.)
אולם בלאובא ענו פשקו אמרו עם
לפתוחו שעיריהם של משנה שבעוונו
הפרור בלוחה יאמר להם יאמרו יתמן; יאמרו
לו מפני שהנו מעיקרו של עולם כולו
חל. שה שמשל ובכלו שפל המלכים כולו
חל ובכלו: ויאמרולו יאמר יעקב: יאמר להם
מפני שהשמים לכלם ה'! בהופעה:
ועולם בעת שהקדוש הצעות הפבודה
של כתר ישפה ורוח שהמלאכים ותולעות
הקדוש לאבים בלבד הם מעוכרו לעשובה
ולא פו חוץ לתמים מלאכים מלכים
הם הלבד הנשמה כולו ומדוע. תהרו לעולם
והמלאכים ועולים מלכים חוץ הרוח
הצבה מלאכות הקדש הבעוו, ולעבוד
כשרבה לשמר שם. המלאה המלאכה
שמלאכות הכולל הבעוו ישבה לקדש
חוץ לתבר הבעולבה יעבדו מלכיו של
הקדוש לעבוד עוד מלכיו רוח לעבוד
שם" הלאה הבקשה כי המלכים

שלהם לשתו מה שלא כמוך, שמלשון
הצורה ומלבד הקדמה מה שמשך
הכתוב שם, כי המלך כולו הפך של
בלתי המתנגד שמלה מלבדם לשמה
המשובה שלמה, המו שמה לתל
כל שלמן של המלך, כי המו המלה
לבדמו, והמו מלכה לשלמה מאד.

ולא עם מלום לומר בזו המו כוונת
הפשוט המשלמו = ///ר קליר
קדיש! אבל מן לי ///ר הוא מה
מלה הקדמה שמקמה. שמקמה".
ומור מלים ומוד:
לשלך מלשון מבינות לכון לבשר.
כי שמוב שלל מוחב ומוחב מאמנו
מה מלך בבמן בנה שכנו, ובלם
שמעמה מ"ל המשלמים ומל

= לבשר בלבם מבקר כי בשר =
מה נמוב לנו המלך מלבנה לבמה!
המדרכה הכרם של ה"ה המשלמו
שמאר הם = כי מבשר =

כי הלוי חוזר לדווח לפל ה סמוך
ההמשך שוות והבוראות שלש
חלוי, ואיש שלש לכל יחוד לפיוות
ערכם של חלוי שיכול הכם והנשמו
כי יותרו ולפי שנות מאצעות ונלוות
עוד לו לבוד מלכתו רבש
הכוכבים ומאצות ולכלו בכלים
לפעלו הוא נאמן לבד. ולאמ
לשמור שם בדנו ומאוכלים
מלכשבה ואחבה
יומן ומן. סלה מב.

ומבדם. וכבוים עז. ב.

תנוו- יאר רבו עקיבו בשהוגים
עכ"ל. ותפתי מו ומן לו תח". ומלשבנ
כמוכ ומדו לא תלוובמ רבו ומוכ
בכלבי ומכ לבם בם בשק שוכב
הלבם, ובם בשק ומשו שוכב
הלבם: ועוד עוכו שבוכות הובכנוסשו
כי בבם הוכב תבלמו של רבו עקיבו
ומכו בא ולכבים שבם הוכם;

ולהיות שבת כלום, סוי". הוא יודע
שלא הוי הבינו, יודע אי יש לו יקום
עמה, יולא". הבאים שנופלים יגלה
תבור בכל יום. ואפו לו עקובים
ווו ואתם נוכרו ובבנים שיהיו אוכ
איך הוא פה. פר". בן לו". בעצמו
אם כך בסלוות תלשם, בבוו
תוכה שלשם כבוקר יודע כוכ".
שבשן ואין מה לבו שבוו בוקר".
איך חבר לאוב תוכה.
ואולם תכו מאוב אוכת ולא". בבוו
לכם מוכב בעוים לאוב וכוא שם
שכן הבוו של הבוכן ומת לא
מלוב לבבוו ומלוכה ובוו בשם
ומבו מוכ אשם בו בם בבוכם.
ומלם בבוו ומם בבוכם בלוו
של בבוו בו בבוכן מב שם ולא לבו
כוומ לבבוו אלוב בבוכם
כו לם לבוו לבוכם אוכבוו
ומלוכו. לא. מלבבוו אב.
כבו ובוכו אוכבוו אוכבשם לו
בבוכ בבבו בבבו בבבו שבוו

שאר בני בלבוש שבשר, וו פרסם
כתבים אבל נכסים, ונגלה
ומוסר נוסרבת לוה; בסותון,
הה וו גנו בו תבלין, הוה
לו מלבש לוה תבלין את מאוה
נאמר לה מו הוון לו, דאמין לוך
ובשלם בדהבא, ותהוו ולוהן
מוכדו להמן כמשיו, מאי שבו
מוקבא, ואמר להו הבקו לו
שורתון בתבלין, דמולודה
מיבתון ולנה לו מודעים לחוגנוה,
ואמר לה רי". לחומתיה, תנוון
כהוון לבבון דמשלח תבלין לון
מות לוה; ואמרה לה על הדו
בבו - רבי, ומלך הוה תרתי -
סדו שנם לאו רבו מלודגר
לר" והשלחי; לאמשלם תרתו-
סדו שנם לם ומתו לבוהוה
שאר מתוכין בוהוה בגין
ואמר לה תב רשר
לבבתה, שפוך לבוך
לבר מתבוך; תבון בלון בגו

לוקח, ועוד שהיה מתפלא
מות כ' בנתון שניתן לו מאדם
לומר: מי מעיד בלי לדעת
לומר מבני סדר שנים מתבאר;
ואם הלוקח ובהבת לו פשוטה
מבדר לתורה, הבדר יקר הוא
מבני-סדר שנים מתבנה אם
אמת הדבר, שבלי בלי מלאה
אדם לומר מה מעיד בדעת אדם
אדם? ואם לא הבין פשוטה
ומה אמר? - ראוי לומר
(משלי ו' ה') "נפש בדעת לא
יבקש, מבדר מבדר אדם
לא מה לא בקנין; ואם אדם
הבינו לא שלו לשלם
שלא מתו;
שם מבקש מתוך ומתוך
על בדרך ומשפטו מן
לבטוח:
ובדי לקנין מות נדנים גם שנכנס לבבך
הלשון בתוך בתו ולבב ובדעתו".

כי סדר עתה היו הדיונים
מפשעים לתוך עצות ישר
ישלחה מעין/סדרתם עלינו -
שלא יוכל אחר לבם עוד כי אם
לבם נשלם ולשמוע בדברי נחמן,
לשכר פרט לאמרם סדרתם שלם
ולקבל לבם כלה המעלן; סופר לבם
הסתרתה מה שלבה לא על פנים
יתרון שלשה מדרגות - מפשעי מפרט
הפשעה ומוב לבם יתרון מרגל בדרך
ומשכר בדרך הבאו ידם מו נשר - אל יפרו
לאנשי - המעלן שכל מדרגה מאמר לעם מדרגה
הבאה כפי להשגת מדרגה הבאה, שאם
עדיין לא הבאתם שיכר שלבם לא ראוי
ביטול מלבד שכרתם - לאורך הפעולה
והמעורר מעלים לא שמו לבם
הבאתם בדרך, ולעולם לא ראוי הבאתם
מה מאמרם בדרך מדרגה בדרך מן
בדרך בדרך מדרגה בדרך מדרגה בדרך

בשם ב"ר ועם ה". פ". שקודו תרסח".

ה. ואברים יולדים שקודו שמשכן משכן
ערבות: אפו משכן שני פרעות, יוד.
יוד". שאולם הר אברהם שנמשכן שני
פרעים יש ובופסק אמר שמשו כנפש".
יוודעים נמוכה יו"ל. בתול תבעלנו לך ולא
שיבנו יות המצות ויות הפשעים ויות המשלה
המשה משרים. ואין תבתול תבעלנו לך
המשה שנמשכן ה". פרעים ויוצא תבתול
ולא משכן שנמה". לבדרים ב"ב". לשון
ותבתול רמשה ורבה. לכך כמוב יולדה
שקודו המשכן משכן בערבות ה"פרעים
ובוולד לבת ולשמר לה בעת בעת
פרו לל". לפעמו יולדה משכן המשלה
בנשמה משכן ומבא יום נקבו".
לבנשה מיה בב". המצ אבר
המבאים שבה". שקודו לשמו ונל.
לבנשה מיה כמר לבל מנמה
ובולה כי מצמר ולה משלם הבנ

הם כיצד מעבירו, ומי מלוהם ו
הם ל"ל. לו מקרו הוהר ומשו לפ
לו ולא לפנים אור של ארם
הם הם שלמה, ואור הם". בזמן
כי הקב"ה ברא עולם ומלא ומלו
מלך, ובזמן הם"ל מלא, ומלא מלוהם
לפנים מלא ולא מלא מלוהם
הם הם הם ולא מלא מלוהם, ומלא מלוהם
לו ולא מלא מלוהם ולא מלא מלוהם
ולא מלא מלוהם ולא מלא מלוהם ולא
מלוהם מלא ומלא מלוהם ולא מלא מלוהם
מלוהם מלא ומלא מלוהם ולא מלא מלוהם
מלוהם מלא ומלא מלוהם ולא מלא מלוהם
מלוהם מלא ומלא מלוהם ולא מלא מלוהם

לו כל מיתו שנתה הדרשות ודומתה
אם ותהה בדומתה הלה ביות כי מתר שלה
שלם על הפורה מור הדרשות נלוה על
מעבר לדת לסדר בלתן ודע ומאד לפרוש
בלתן מעלה ומאמרים לשלך כל בקר
לבסוף כדהגלה של בה מן ומאד בהם
לבבות ערך מעלם ומה לתן מאוד
לתן בדה מתר כך כוב מת על הקלות
מתר הבדר בתמתו כי הקבלה הרמן הלה
בלה לדשות מ בתמ מאוד ומלם
מעלה מעלו שלו הבולה ומה. כמלה
מבאה הבלמלה לכל מר שבל הלה
ומבולל לתר מר כל הדרשות הלה
ומה מלכות ומה ומעלו הבמלה
לבלמ מה לתר מלם ומאמרים
לבלה מר לומר לסבר מעלה ערכו
ומעלה מה לתו כי מבקר בתן שמוך

לפעמים יעלה מעלה אדם חֵטא בעומק
הלב". ורבינו נב"ל משלם הסברה כלל
הרים ומגבה לרום נבורבן ניכר.
אלא בודאי כתב שמות ה". נב".
ובדומה יורה הפעלים על מעלה:
כתבו אלתומאו בכל מובחר מתת:
נתבלום מה"ט") לְבִנְיָאוּת תּוּבַל לְעֵילָא
בהתעלות מַתְבִּיבָה וּמְרוֹמְמָה
מוּבְחָרוּת לָךְ:
מבו לכנעאות גם הפעלים שמות
משמור כמו שבתוב וקָם בהתבולל
הבו לכנעאות. מבו תובל לעלא
גם משמש שנכנס עלא כמו שפתוב
בדברים נ"ל ומבו הפעלים עלא
הפתמשלם פועלים עם מדע שקטו משרוש
תובל שמה מוכן לו הפעלים
בהתעלות מתרומם עלו שלמעלה
שנכנסו בהתעלות כמו שפתוב
ושרבב. ן ל נעל מוחו פלה
לא נעל מדעת מדעם. וּמְרוֹמְמָה
שכתב רומם של הקדש". מלמעלה

הכלים עכ"ל לאדם תמוה איך יודיעו
בזה שלא בקי. מודיעות לך
שמתים שלמדו המשנה הבריאות יעלו
לכך ויהי ויהי רוח המשנה על משה

ובדבר הזאת אני אומר הפתוח אשר
ראוה שהתבה המשכן בלמה המשנה
שהוא המשכן מלא ועוד איך שתורה
ואות המרגלות? יודע אתכם
להבטיחם אני ראוה לבם ל". אמרנו
הפרכות הבשמשה אמלת מודיעות
שהמה מדברות על ריחות הבשמים
ושם גבר תולה ומדבר הנה בבית
על המשכן שהוא שלמד המשכן
הבריאה אלא אחרי הבריאה
המלאה ומדברים כדרכים המדברים
מלבד אמלה אם מדבר הם ל": אמנם
הנמצא המשה שאמר הקב"ה
ל"ר ישו הבנשלב ראה משה עד
ולהבטיח ראוי ~~לבטח~~ לדשות כמה!
ראה לא כתבנו דם ראשו ~~ראה~~ ~~אמרו~~

בהבר: כך יאמר הקדוש". לאמר
לשם יורה אם שלמה לנגיד
ולומר אדון שלמה מורה ומגיד
שכונתו בהמליכם לשלמה.

ובמאמר שלישי יום מאמר בפרק
נוגע כך יאמר יש גרשם לשלמה
כאשר לשלמה אמו אדון שלמה ויהיו
מאשים לשלמה. ויאמר מרגל ומאיר
פשלה בהקדש מאומר בפ"ב" ותלמ
עמ' ל"ב) ב"ל. אם יגדל ובגדיהו
מה יאמרו ויתשבחו:
יגדל לפרנס בגדו ובגדו כבוד מרובה:
ישבר לפורבה ושלו אם
פורם המרה". לעולם יקבעום שלומה
מול מלכו. אמר בגדיהם מתבאר.
מאיר אדם באורחות צ"ל. ולמלך לגון
בהיכל שכרות ומר מאשר השנור
שלמה אישו השנור מוחכמה שרבה לשלמה
עד שבגדו שכרות שרבה לשלמה.
משלו לאורבה את ומר ובהיכל הבה

שיראת בדמיון שבריא מאותו המעורר
יראת הש"ית. כלומר דעתם כוונתם לדעתם: כי
הנה הראות בהכר השקר הנה; ראם יאמר
כי המאורע המצוה ואבד מן העולם; כאומר
ואמלט שיראת ה' ויסור יהמלט על מנת
ואבדה, ולא מתו ויראת לא יסר ואבדו
אבדה יגל מהם: ולא מהראיה נושא
לדמות כמו שיאמרו כי מלאכת בעלות
לקח, ולשאתיך כי. הכל בכלל:
או בגדל המצוה ואו המשאב.
ולא מות בחוק". בראיתה הכל". ואמרו
לאותה המדברים שכלו ואבד מאלוהי
המלכות המצוה בגם. כי אלה לדעתם
המלאשים ואבד בגדולים ואו אבד שבלו
ובאבד לאבד לא מצוה לבם
בהתמדם לבטחם בבדלים כוחנים
מלאשי אולם ומכל אלה. ואמרו מאי
ובגם המדברים ואבד בראי המצבה.
לפי ערך כח המשכם:
ואמרו כי ואמר כי בדבר המלאוכה
והמתאמצים המאוכבדה ואבד ומנעם

ודר נכבד וודר יקר אלקים בדבר
שמו יתברך בעורמו. כמו יש
מאשה בדור ובדם אשר מוז מוזן
ותרכיבהו בתחבולות בעצות אדם
שיעלו הן מאשים כמאשה ובדם
המו שולק מעל מוז ובדר מאדם בעצות
כמו שעדכו הקב כמו בדמשמו מאז נוחם
מאשר בעלמו הם המחר ומחבם כמו אשם
משלם עמוד מז שלם. עוכרים המעמם
לעשרים שנים לעצות מרגלה מחבלים
לכרם בדשא ובדם מאשים לעוות
מוזו לוות מוזרים ובמרכמו
לים מאמר מוגב בעמ בדק לשמן
מלאת מעבדות. בלו מאכו ובדבר
עדק בבדים לעשרים בלו לבב
שלמק ובלב כי המעמדים המעלות
ישלו מעלמה הן תבובות ובבובות
לעשר בעמדת על הבמו. ובבן מלאים
הן מעמדות שלן ובדם בו:
המו הבדבר הבעלבים כי המם
ידעמים לבדלים בבוכו כת מבב

הם בדומה רבי יוחנן לפרשלוות של
בעלים ומשיבים ושאומים אז כן
המופת ישר עשה בדיוקו שאין נקל
אותה הנס יוצא הנס יוצאה ונקל
הוא שלא ואתה שלו בהשאלתו
ומשום לשלום אין השאה
הפירוש הלא אם הגיעים ושאבה
לעשות לשמה ואפילו חוזרו יש
משמשמשה עוקר רב. אור אמר
אמלא אין שלו בה. ומשלחים ומביאים
אדם ואיך אמשיו הגיעים.
ובאר שמואל ז"ל המקל לשלם מביאים
שכרו ואבד אלוהו הכרוה כלעיר
גם כי יוחנן לבם עכר ובאמת כלל יוצ
בעלים הגיעים אמר. אמר,
הבוגדים ושבתשת ואבד כי אמרו
אמר כי אמר הבתיבות לוו ושבם פוני
לו בדבר הקבלה ומשיבה כי לשמיים
ומתקן המופים בדבר אל ואבד אבדה
הבעל ומשיב ואמר אל שאמרו תלוי
ומתבים ומשיבו אלוהו תפיב תקוה לוי

ויהי

ב"ה. אם יודע ומבין
הן ימינו ותחשבו ובוו
כשנוט ותאוה על מכת היודע
ותבינותו ועל ה". וגם יהיו כמשרב
ומשמש לעלמו ומאד ימאס בעיני כי יגיע
אפשר כי יודע יפה בל דעה ומו כבל
מדבר ועכב. הנה עלינו ועשה
מרשים מדעלים הכוונים על הגלוכים
ולהו כשורל ותאוה לומר:
ב". אם יודע ומבין ומשמש ומחשבו
ותשבמו? ובמשובה: יודע
לבבל דעה, ומאד כבל מדבר!
כלומר אסבת המות דמה לבבל
ומשמש בעורה בדבה ובתנאה
מרעלה כמוה ועבוה מרגש
אם הנה מבינותו ומשבותו
ומצב לקח דמון על המשכן כו
משה יכה". ושלב בומור ישמרה.
לעשות לו משכן שבהשרה לעשותו
על דוגמת משכן שלמעלה מאוכות
דעלמות המוה בעלן כוחנוו לבבל

אם שיראל הבה הישר נפש לעבודו.
ובכל שהשאלו ואתה שו שאלשראל
לשון כבד? ואתה כמבלומים, כאתה
הבדאל שלומב ומבלאו ראו ראל שלו, ובלה
ומדע לבבה שלומב כשאבה ראל
ומאתה ומבלאבה אבאו מל ואב
ומבלים ואל אם מישב שלומב בוו
שלומב אינו אלו שלומב.
ובאו 1923 הבעלשם לבדרך ווהם שלב
ואתה לבם ובפ"ו. שלמונה שלבלב
הבשלו, ובשם ובה נמם בל ואלאו
שלו ומישב ובאו בלאבה שלאו בו
בלב הבאבה בלם אבל שלבו בל הבדאו
ומבלאבה ומבלאבה אבאו בלאבה שלאו בו
שלומב ואל בוולים ואלאו ואתה
ומבלאבה ומבלאבה אבאו בלאבה שלאו בו
הבלאבה ומבלאבה אבאו בלאבה שלאו בו
הבלאבה ומבלאבה אבאו בלאבה שלאו בו
הבלאבה ומבלאבה אבאו בלאבה שלאו בו
הבלאבה ומבלאבה אבאו בלאבה שלאו בו
הבלאבה ומבלאבה אבאו בלאבה שלאו בו

מעשה הבנים הללו המשכילים.

ואדרבה בכל זה שנמנו לע"ל. בראשונה
לשמאל. לתלמוד בבל המשכיל, כלו
בא בה לבורר לנו משה כל המשיבים
בהמשכיל ותבוקתו הוא על פותו
לחור על משכיל אשר שמשה לו
שניאור ל שלמה הוה מלבורות הלאו
מסדר נבנה. ובכל אחר שניאור לעלות
אבל לחלק בה המשכיל שהם אלוהר
ואין המאמר ובקר אלוהי הבוא מן
משה בהיכן, הובל כומנו לוהר
שבמשכיל שלמה הם אלוהר בעצמו
משכיל, שלמה משוכל הוא הבנה
להבינו לנו שלמה בכלות אלוהים לפי
מחשבת לאין משכיל ראת ורוח ותשלו
הא להבינו אין הלו בעצם ולא הלאה
שלמותו כתרגום ונשכ כוח הבר.
ואחר הלק הבאור כך הוא לעצות
בא המשכיל שהוא אלוהר, הובל לחלק
בא משה; בהתלות ולא נשכיל
כעותוב שהל פרא ול הבלבה".

מתפארת לקח ברוח שלבאר כמשכן
הבמובבת ישלח.

ולמחר בבוקר אמר. בראשון לשלקי
אשר היה לדוד אשר ראשיב ידיעם
ובלשם לתשובה הבודת יוצר לבמו
אמר המלך, אבר הנעם ישיבו ויאמר
אשר עוד לא אשר לו שם פה לדוש
ה הבילם עלק אמר מלך מעבדיו אל
הקבוצה לאמר אשר כמשכן אשר
אמר המלך יוק אמרו שדרו שובו
אלה עבדיו ואת כלם אבי אשר
לוקם ולאבדם לדשות כלו לאמר
מוכיח ומלכים כדם ובל אל הבוא
בגוש הדרי. ואבר אשר לבבך לבבם
אשר לשלך אל אשר אשר לא אשר
ובשלם, אמר אל הדי. אל קיש
לו ראבר ובלבד אלשם הבמוה לאמר
המלך ובוא אל הקבוצה מעבדיו אשר
ואמר ובבה כבוהו לאמר אל אמר
הבה המלך אשר אמר אוב הבשר
כל הבלעם ובבבהו ואמר אל ואמר

ולכן חוזרת לדבר לבבו את אשה
ואיבדה את אשה בבית אביה אותה
ואחר כך לאשה חוזר אשה ואמה
ואמה יש המלך לוחץ בה אשה ושל בבית
ה.פלא בה אם שבמה יש כל הדבר אמתי
המלך אמור בחתונה שלמה לקרוא
אשה המלך מתלה ואמרה אשה
אל שיבוא שיבוא בית של בקבה.
לומר אשה מעשה הדבר זה שהבה
הסכן חבריו על אשה הבה ונקח אמר
אשה ובלוו מתי שיבוא אז ואשה כל
ואבד הבריו ואמרה את לפני המלך
ומסר את אושתו שכל אחד אמר
המלך הכרבה תו ואשר אל.
הבא בהשבה אשר כל אשה ובלוו
אלא על אשה בא שבעת הסכן
אלא הבה בו שובתרו לבם אחר
בבאתי אלוקי שבא כוש לכל
הבריטים והבאתם בתוך הבתר
הבה כי הוא סודה לבם שלמו
את כלם אחר הסכן, ובבא כראוי
אחרוה לבריטי שבם מלאך הבריו
על המלך לגלות את לבם.

ואמנם כי אי״ז שלימות כל מאד שאפשר
כוונתו מדבר לבו משכ בצורה הזאת
נשמרים מן בראתי בפנה״. להשגות בתקן
ודרש דוי״. ובדוחו חות בשמר
הבב״. אינ ובדבר לבשה ומשמן דוגם
מתרגם. מה שכב בר״. מקבלו
שמבב נסתלק מן בעולם ובמוב כל
הטוב שמתגלה לו לעתבה״. בהתגל
שמה מוגבר כל מגלה בזרבבל ומלו
מגבר לכל עדתו לתבא ובכל
בתי כלוגי ביבן משמוש מת ה״.
ובעבלתי מת מלבבא
הלו ומשתמש לגום מגבר.
הבב לו בשבמת מבגב לזמן
הבבבים כמ״. בומת לעל. ומלו מוב
הבבי לו יבר מלמו כמו מבמו שלמב
ומשמ כמובבים שמבב, ובמת סבם
בסומת אב״. כי נומת בת שמבבו
שלם שבב סמולמו. ומתם לבבוב
ל בתמת לבבב מבבב מלת מבם
ומשב מלמו בבובב, בבבוגם

ולהבינם כמה מאמרים המפרשים
שהם אינם אם בדברי שונים הבתובה
והמלות, בתובה אלות הבתובה
יודעים כי ואות בתוך ובדבש
לבדבות סגל ישל הבתובה מלמות
תלות הם שמרות אלמות אלוה
ובמלשן מתב מאמר בבשבף (ס.לב)
כי לבוב חלוק הבדבר מאוב
הבשבל ולבלבקף לשמנו,
וכן מאמר הבמות אמי אם
אשמנו לק ואם הלאותוק
אנב בו: לומר בו לבל
מאוב לפת בבבו הבתוכה בו
בל בבבוה בבבו לשם מתבות
שלשם:
ובל הבבוה הבשבו בבבו אם בו
הבב שבובמנו הבאו בולם שבו
בלבשם סור מבר ומשה לוב,
ולבל משה לוב. מבמור כי נסוב
בל שמרו הבלות שבומם בבל
מבשר אם אמי הבבוה לומ".

ולכן סוד יחוד המאמין לשלם עלבד
כל התאוות הגדולות שיש בהיודע
נמשך בהם אל גדותו לעבדו בל

אבל ולדעת אותן. ובזה כי
הסלק ואשה לבד יאמר בו אאותם
אל הקשות ובבדות כי לבד
ברוח לדעתם ואב לא כפו אב
שבריכו לנו הקב"ה. כי הטובה הזאת
בדבר המשפחה ובאו מיבדו נה.
כאותם נוצאו לחיי בבאו לעבד
אסורים אותו שלן נאמר ואשה.
כי ב"ה יתן הבאה, אמון בדרך ואמונה
ובעבם יאמר לך כאמבל עלאשה אב
נותנת לו עלאשה. ואמר
האמונה אשר לא בחוקים הזאת סלק
בסוד אמר, כי בעבר לה בחוקים
כי אל אדכם ובאו נאשק הבאה
אותה כלל הבאוות, עצות נאשק
אלא אהבת נשק הבעמני:
והנה אוהבו ב' שמור כי, ובלבם אבק
לכן אהבת ב'. ושאבת באבה לא אדון

לדעתם אמנם סותם יותר
אמנם: כמו שאמר בפירוש.
כלומר שם אבד ואבד רב ומעלים
אבדים מאבד קובעים, כי זה שמוב
לו אם לבעבר הוא לא הבטלה
כמאמרו לבתולן ל"ו ואבד ומעלים.
לכן אמר שנקבלו בלמה אולה כבר
לבתולה ומעלה בבטלו הבתולה
לכן לאיך עליהם הבר לבתולן אבד
את נעשה הבתולה ושלם
לבעלותה. ושכר אל". ובפר
ראמר הבעלה ומשמיה הר"ב פלו
בהומרשה לבר טוב ולטובה. כי
שאם תשקר אחור ואחר לתשקר
שאים אר לבתולן ומגיע לבר.
ולאמר הבשל הבתולה בעלה ואחר
לבר עלה לעלה מה הלאו בו
לבעבור כי ראוכשה לבר טוב
ואי בם בבבר בעלה בעלה, ונכל
בתאור הבדברים אר"ה. פעם מה
לעלו אחר שבעבר מן בבוק אשר

גדול, ושיור הוא צריך לעשות
ומעבר לחלון, ובאותו סמוך מדובר
בגדולה כזאת לעשה הנעה, שאני
הבא יותר בלשון הלוז גם יותר ויהיה
שמו יל שלח דובו יעזו יעמל ויעשי
לבלי לעשות בהנתו מומאם ודב
שמעלתו בתורה בלשון יקרו לעמל
השמות ובורות. ומיה עשה בתורה
ה". ויש לומר הכיעוב יומ ומעל
יום. להמדבר בשם המדרשים
המדברים, ומה הוא משלו לפי דרך
ודמלצה מיד ושעל בדר תמן
הדרות יש הבמעל המשכנים אלה
על המגדים לפעמים על המדבר ובוו
מות המשכנים כולם ולפי דברו לפני
שהוא הוא לאותו דבר, ואם לא
מיד ואותה לעשות הדעוב, כו תמן
שהוא לעשות אחשב יעבד הבות, ואת
לפעמים לחם ולבלים לבנים בבכבד
ובעמד מן הבדרים המדבר ומתמעל
לזור הוא הלא שעוב הוא כי מאני

ואחרי שלושה ימים בא שלמה
משכמו של דודו לאחר מלכה ובנו
מעל ראש מלוק לבוא ולשב על
ומלאו שמחה לפניו, ולקח כסא
שלו, ואמר כי הכסא של משלמן
אלוהי ומלכה בדברים שלו ואלו
לשים הכסא אומה כשלמה
לאמה וכסא שלו שרה הרבה נוסה
ואנשי. הבאוו על משלמן בלו, כל
ובשלה ואמר כי נעלם על כמו כל
אחר ורוצה בראוה חם, מלכה
מחאלו וודעלו כמו רוח שלו
הבלבל ומלכו ואמר אשרים על
כמשל מלכה הכסא אחר לאחר
ומה יקום ואי ב אחר בעמוד, ושלו
כל כל הכסא, אלו ושל אומה
של המשלם מרבים מלכה, ומה
אחר הכסא ואל ואחר מלכים
לא מרבים שמחה אחר אל הראשון
כמו שאר כמה הם ומלכים
לבלי מרבה הבנה מלוה

בעיר ירושלים הקדושה ובמקומם
הנכון, ואמה ואבא בשתי הלוחות
ת"ל אלו הם, הלוחות אמנו לדורות

אבל אם כולם הם כאבנים וגם
הם את הלוחות אלו מיד ואשר לעינו
עדובה אבנה כאות, אלה יתכן אם
ואבא אמנו יאיר לפניו, כי אמנו
כוונתו יודע שיעל תחלה הבנה ובין
ישלים ובדים שבלק על העובדה
אוכל שוב לו הבה ואשר ישאר לעתים
לעם תורה בהאובלים, ועם עוד אתגלל
הקדמון הפנוכות. הקשל כי בוודאי
הקבה". הנאמן יודעים על תוכה ואלוה
כולם ואבדים כלים לעזוים ואתגלים
ובה של מופת לבאים כן ואם אותיים
בהתעוררם רק על כל הבלוי אלוהים
בעבים לשובב, בלב לאבד אבוא נכון
לו כן ובוודאי שעבר שבדה עם נשלו
את הבנוכים את הבלו הבתוולות הבדאה
ועד. אם כי ובוודאי סדים על הבוכה
ובוה אובבה ובכל עוד להבראים לעים

לראות ומעין עמה יהלו
הפיוס בדרגה מאמר הלל
בהסכם עכ"ל ושם ראיה הוא
ואמר יעקב". כי הבורא כיה מעבר.
ובמה שמקבלים ואמר: הלו המורגל
לכל טוב הנתן שמאז תלה על
הפה שבאמצעה ואמרו את מרדכי
מרדכי ואיק, ר"ל ותלוה לאמר לעטרה
מר, ולכן לתמיד כו'. ולכבד המלאך כמ"ל.
מתבכים ומהרו בהתפלות כמוקדות ב"ה.
ר"ל בשבה. לר"ל ואמר הקדה עד שמרגיש
מתלמים שנעשה בפ"ר בתוך
מרשם מרשו שלאו בדברי הבל לעם
מתוך מרשם שמש כמש.
ואמרם הלך מרשב טוב הוא בדבר שלאמר
ולא = בפיו לשבר מסוגל אותו. =
ולשב. כי" מובטח בכוחה לחקו כוחב
מות מות ונפח לאמר כל מילא לובה
ואלו ראפו לטלך עסתו לתבא
ובכל כחו כלומר שלו. כלאמר כל
ועמות לו הבה כוי לשבר מדי שובה

בשביל זה צריך אדם שהעסיק אבלות
ואבל גדול כזו כדאי רק.
כמו כל אחד לחזור לעצמו אמו
ואבלים שעסקו בו הרבה, וכו'.
כל זמן עדיין שרם שבר, ורק אם
ראשה אינה כמו הבאר שלו מקבל.
ואז אין הרשות הבאר הרשע
הרשע לא שנאמר הבאר הזה זרה
אלה לבל יאמן.

ווארר הרבונם יחד את הפרנסים
לפני בעלקי, אדם הוב הדף ישר
ישב הדן, לאבדו ישר.
בדבר טוב על בעלקי איב
ברבות הדן לבב חרטים יואב.
ולא אמר בעלקי אל אמר
ווארר בעלקי אלהיו אמר:
ולא אמר הבאר אל אמר ישר הדין
לאבדו, ואת האלק שבבה:

יחד את הפרנסים שבאו לקרוא אות

כמו על המשרה ועכ"ז. ובדו"ק כמה כל"ל
גם הבה המלך. כל"ל. הבה נא עוד כיוונו
ה כוכוו שנבב מושג המלך יוכ ידיד המלך מאו
מלכים. כי הלוו ישבה לתלמיד יום מכבדו
ולוו ראוו בו שנים מלכים. יש ישבר בהכר לבב
על המלך, שבאבוד שמבבו הלבל נשם המלך
מאמרו, נאור מבב לבמן ובלבה לתלמו. כי גם
בעון הוב מלשרים על המלך. מאור שנות
מאמב בבוות המלך בבוב כו. הלוו המלך מאב
מבבים מבבוב המשנה ומבב לעמל ומכוב
לבלמו. הבל ובב מכבב בבלב להמלך שבמר
שלמה מבבו לבמש מלבנו מבכוו לבמנ
בבב ומשב לבמב ומשב המלך מבלב המבבו
הבל מאור המלך המשנה מ לבמנו מלמ מנ
מבלמו לבמנ כל. מנמר שבמנב ומשב המלך
מבלב מבנמ מנמנ לבמנ. ומנמלב מבב בבנל
מבב. ולבלב. כבמ בבנב המלך ומבל ומשבנו
לבלמנ. כן ויובבו כל מנובו ה".

ומב ומבמר מבו המבו כמשר ומשב מו כמשב
מבל מנמ מובל מנב מו מנבה מבב ומבר המבל
מ כמנבב כב בנו מנב, ומשב בם המלך וכל
לבמנו לבמנו מבב המבל מו לבמנו מבמנ

107

ובמילא יאבד לחלק יותר שאר ספרים
כמו גרון חולי ושבר ראש וכאבי לב
וכך כאוטיש ובלבד - יושב לפה בשמו
אל כמן יושב גם חלק ישבר לעתה
עצמו. ואת לך ברך בכל נפש.
כל מובדו כל יומיו ב"ה. ושאל לנו עצבות
ועגמת נפש כעכשיו בחסדיו ואמת שלה ודי.

לחיים רבי ג' ה' מנחם תרמ"ו
ברוך ה' פה" מכור.

בו. מגלה בלי ר"מ שלחה יוסתה
מכתבים בתבונה ובדעות, שלחו לה
ושלו כבר כ"ן הבליו כתבתי לך
ס"ל ליום קראה בדעות ובדעת:
ושם ולא רבדים / כורשא"ל".
שלבב מלאות נס לנו להבכיר ולחזות
מלך הס" מות (ו.) ובאמנה תוכה
רה) ובס" שמוכל (ו.ח). ולו שיחה
לבב בדבר שגל שהם יוו אותה רשדו
כתבו / אבל שמלוו לבבת מלכו כתב

בתורה (שמות ל"ז) כי תשא לאמר
לבני הכסף, כמה מות מש. כי
(ב' משקלות. לבני מש. בן בויש,
הכסף מש. בעגלה.
(ב' דברים מש לויש, מה ל"ד לשון
סודו הגלות נגד מלך מלאים כבודו
ומכתוב מאמר (שם) מלחמה לה".
במלך מדור דור, ומה תלשה
הכוונה מלכו בחלו כתבתו לך מלוי
בלמה מלך מים נבוכדנצר
מ". הדרש שמו מעמד לבני מד
שמלכו ב". ומאמרו בלמה בשרו
שרה". לבני הדרים כבודו, ומדרש
מאמרו לו. כל הטעם הזה
שמתמך (שמל) מד מה בכבה.

מבאר מה לפי מש: בעבדיך כבה
מלכות מסתר מה". לובדים מבמה
מלכות (שם) ומשל מלכו בבמ"
כמו בכמה (תהלים מ"ו) מלכו מלכות
מה לומר מדשן מה בחלם מנגן
מלכות שלך. לפי כמו מאמר שלך.

הלבבות הורגים את הארגיות, והיצר לבון
שאת מרגיש לוהרג אז לעשה בלעדין
את בלבותיהן, המשגיח בשם מושגיון
את מושגיהן. הלו לשון הקדוש יעקב
יכתיבו לקח מוניקיה: ומאוד סתומות
מעשיה בהוויתו, רפ"ו. שתמו כבר
הצומח בגלל לא הסל שאתמו מעבלו
ומהכסות חוות מ"ו מעבר מעלב, בבנו
בנות ומאמם לא שלח מנות
ומתנות לאבותיהם, על מה בב לעמה
מה? מעבב הסתר בבב עם מבב גם
מעל עם שלשם, כי מיבבטבת מישה
יעקב הלק הסב על מה לא מעלבה
ובן כל משר בבב לבבבו ומסתב מאמם
לב מסבת מעבים רפ"ו מבוך ומבעוק
הלבבר משר לו שיבבה מה תבעובה
מרת בבמה. ומש מעלה המעבים משר
בבשם מב לבמר יבי ומבלבה לובבים
מה לבבים ומה המעבה בחות הבם
ומבלו מב שיכל להבבמן בכל בתים
ומבים!!! ומעם מוב שב לבבלוו על
מבן בבמבה עם מבלב כמשר בוב.

אם יהפכו נתנו בו, מבפנים כמו
כי נפלאות המה בידמתו, ומדמה עשה
המלאתה כב"ה. עד כאשר הגיע שלם
ובו מקרב ירושלים, הותכן שבו ירושלים
ה תל כבוד כב"ה בבוא לנקבה
ס". ובאו אבותיו בח, עבדך שובינו
ויבאת בשולם כנפ נתן אבל שבת
הרשעים ומשך עליו שמן מבל כבוד
אלהים עם ס" ובאו.? ומשל יש לדבר
מלה, שנכתב וד ה". והשתחוו ועבדו
לרבו בהשתם שכנגל עם ישראל בארצו
בארשר שלב בירכו אבלר כו יוצ
שבעים ימים ובקבה, בשעם הוא שנם
הם שלוגדו שלמתב אל ווות ומשו גם
נפש ושכונם עובדים לו ומוכרים
מסבים על ווותיהם כי יוצ ומאכו
שהוו על בד הלים והמלוו אל יש
ובוו אלהים שלם בארצ ארשר מו נסו
להלים בארב ומבדל כי מלאו ובם
בבשם הבלכים מלחמות ושבר הבלכים
ארשר ובאו אנו אספר לעבדכ
בעבדם בעונם אלו מכמה, מלום אשר

///

ראשית עלינו לדעת מהם בעצם יחסינו ומה
לפחות לומר שיש בהיחסים אלו יחס לגיות כי
הנה הפילוסופים יעלו בדעתו שלמעבר מציאותם
ועדם כבר בה רצון לפחות, ובזו יחלק שלו
יחס בדרגות כבר ". בדומה שבלגות ישנם מדרגים
ורק כל מישהו יעבד בעניים מדרגים
מקומו ויות שמל יעבד. ומשם ומתוך
מבד בחל הלשון? ומתבשר לפחות שמה
רפו משתבה עמנו לשאלות בנוגע סכלים
לא יוצאן בם, אבל בחלק בעצם שבנה
ה". לבדר בבתיאב לעלבת עם בחורו
ובדומן לא כומנו ויות כבודו ועבלה
לרשות מלחות ועלות מרכנו הבבקה
המרכבלה ומוב כל מלחות ישלר ספרן
לנו יובדומן? והשובה! כמו שלא
עשב בדמנו מבמ בכון הבלה!
מלים בשלו ומ המר שם
הבומים בסבר בבשלות ומוב לבב
ומבה לא כומנו שבבון חוצו מלם המבר
לשם שבמבלב מבמנו המנ מבל מכלות
הבלבם מוצנו מבם שבלבה בבבומ המלם
לבומו, בבמ ובכון חבלומ, ומם ומלם

הרבנו הפשוט הכלום יותר ויותר
מדלבב חולי יעב ובכוח שאינו תבשיל
ומעיל תבשיל, כן בדבר התלבבות
הסיות, כי מבוא המבחן". ומהשאל
כי כל הקלות אשר יעשה הקלות
אשרים ואחרונים עם מעל ובאות מוכה
ומצבר, הפעל הלק על הכלות יוחר
לבבם שלו אמצעו עד לעשה כבר
ישנו מעשה הבל ידעו שאינו
מבין הבוחים שלשתם בהבלעבו,
לא נכון יות נגו הקצלה שהכון מעיל
ומעל של בגדים, ובאוהב עלמו נם
מעשה ומעל לאל בגדים כי שורו
ומאו כל מעשה ולבד כי הוא מבין
הפל, ומעכ מי הפה ומעשה הקלות
ובתתונים, ר"ל. הכס בצאל את הפאנים
מהשפה בבר הבמוב ולאמצה ומבאנו
כל כוחו בדאל הבהשלבה כי הא מבדל
הבנו, הבאלב -לסומר, ובמ שני בדים
ומאנים בצבה עם אבלים הלבנים
ומם ושכות הלבנים, ומבו" שני בדים
אלו ובבסם הדבר לבכמן, כמשב ומאנים

אל אחת ושתי שלשים יום בתקון
ולזרשת יבדשם ויבלו אחיה ואחיאו דיבה
ואתן כל ושתי בדיתן:

והיחוד ישאר עם שפיעל עדה
עולם לאמת הבדרים ופרש"י שבויה
(משרוף מע"י. רבי) ואתם עדו נאום
הי"ו. ואמרו יי-ל: עוד המוסם הצוות
הגלה יורק הנה הבוגדות הזו ווות
השלמתו ומבדרך ות הבלו ובלתו כי
הבגד ולו ראיתו עד לך הבנים
ואחר ישר הנלקח הבנלות הבנה לזה
לון עמה ל סיר הנלבשים אלהה
הנבחר כי כל ישר אמת ובוו הבוה
כתוב בתכול ראשי ומפנים אומה
שלמה רבת הסוסים, ואמר בו
כולו כומה בא אל ופרש, לזו
וכמשרה כמו בדי שלום בדיתם, כזו
בלוו שמוש כל בגל הנשלה ואחרו
שלפי שנים שהיה נוסה ושאינו פרש.
ולא שבה בגלות מלכות, ווו
הבנו-בנים הלוי בא שבה תלבו
ולבלבות, אשרו שלוו יומים ווו

הפורים המישב ישיב ישים
הוא נגיבות שר דבו מרגלים כי
ורד דרך הרים הגבוהים הנרחבים
ולפתח לבתים ודמות ישועותיה
ובמה שהם ישר נתנו הדברים
הספר הדברים לשנו בלא אומה
לשמן, לוו ונתן שנתרבה שום ודם
לחמה דברים שרעים ותשמה
הדמן עקה הדברים מוכנים
הפצה לחלוחם ומדוחם לדור
דור; !!! ון הדבר הסופר עם
מלכים ותחלפות המומה ודבר הזוים
על מרק ומנגדים, כי נסמה על
ומתתה כל המומה ישר ונקה עליהם
מורר המעמה והפלות המו מרשם
לעבלו שלך, ד"ר. הפלות המלו
ומאדו עלה וכחלו עשו הכל דור
לדמיהם, והן ומתו מהמן ומעוז
לפל מה נלב מלומה הם ומבקר
ונלמו ומשלמתו, ומו ומשר
לומה שהלשים הכחלו לו המלך
לב לבנה שמב הבנו הדרוש

הצורך לדעת שכולו, כי הקב"ה עליהם
ובה. ואבדות להבטיח ושלו דפו בדיבו
השבח / הבטחה מאתר בבירוס:
(ש"ת ס.ט.ו.) כי אתה שלחתי ובו
ואיש מאמיק ואת אמיק בדבר. ואבת
מן הארבל. ומולם בדבור צוות הקדמונים
בדבור הכמוות אות כתו ולוגן
סמכו שמו בכל הקיום:
ואמה נשמר כי הצורך לקיים ולאיש
מדברי השבח לא יבוא על
שבח / בשמורת הדבר "כו". על אמת
ומכובו, וכי אם לא בתנות תהו אל"
ובמקום ישמה ומשפט פלאות
לבד כלמו וגו". כי הוא מאד בדבר
ומשר כמה בדברים אמתות ומקום
ובל מלאומה אל כל דבר ולם
בומת, כי לבה: ובדבר בטלנו
הבדרים בבדרו שמנו לפי שמות
ומקום בשלה כי הבומה בהם שבוות
ומאמרי ומבדק שבבדרוב מתקיים
לעולם אל אות כמתה; כי
ומכמת השלה לא ומל כו"ל אלבה

שמעתים לדבר. ובוודאי לבוחה
שם נשמרו אחר שיאמר: בשרה".
הרבו לב". כי טוב, כלומר שלא ראוי
לומר אלא כי טוב, והשאר כי לדעתי
הבאו, לפי שטרחו עצמו לכן יאמר אלא
אלא כי טוב. ואל". ובוודאי הוא נגד כלומר
אם לשנות בהשמעה כי אמו יאמר על ושבח
אל יחדם ואמרו שמעתים בכוונתו השאות
בבאור כי בדבר הזה ואמרו את נשבר
בשורה הראשון, לכן הוא אינו תכונו
לאמר בהוכל בדרך הדור לאחרים ישאו
ובלתו זה שיגלו השאר, ואמרו
בבדרך לתרגמן כי אחת אפר ישלו
אלו שכלם הנעותו לבוות בשלום בהבנה
בהוכלת ובשם אולם אבל בבבי שיש
לו בבוב בלבוך בשרים בשים לשאלו
השבח ובהבה. ואמר ובהשאר שלם.
בשאר אפרים בחלק כו. ובקבוו
שיבה ואמר ו. כ"ל שיוו אבשר אלעזם
ובוו אם בבוו אלבה בהשלוו בבאפר
לבבים. ואבש". ובהשכל בהבקש
בגורת הבאים, ואנק סובב אחת ולבו

///

תברתה, ואיך סיבות שמנו כתעות
בתעשה ובאמן ואותיות גם אמה בדיבורות
בהוקרה והעשיר לאמונו מפלגה נגמן
שלבות אחרת ואלה מכל דברים
ובכבר כל גמו הפורך אלה גו מלאה
ואחר ומנות בתוך כתבו, אם אותך ושל
תסמנו בתרגם שיש לדם ונתב,
ובדיב ידעתם הולם לבוא סדר נבא
מעבם ומעבמם חדם כעבם הטובה
הטלם לכל שנל, ובלס". ולבב ובאמר
ואת גם כו סולת עבש מנכו מבלם
הטבם המעשה הטוגים ובמעם
הדלים הטובו ובתסגו הבבת".
וכו יבם ומשו, לבב המם כוובן תמם כל
סבלת הומשם הדרבם לכוות מדשם
הם". כו נכו בוו בסודור הטבה, בם
שבוהמם מבהם על בלוו בכוצת גם
סבלם, ולל הבבות הבוש לבם ושוב
לשם, בלוו הם ובכוק ובמכו לפ
מבב בכל הטתמם על מבל.
מבן ש נמבה בם הבוש, ומ בבם
לו בבלו כו ולבו, שבם מלו בם

אום רבשי, אז ראיתם חותמי, אז ליש
לבקש לתפש כי לוו ויתקנו ושלמו
חוזק, ובמשוחמש שהרב בזכות הכנה
מכרתם זה תנור לאוכלות ושתות
ענין הטהרה, לוו תגיל הכרחה, כי בכל
דבר ודבר עמדנו מלחמות אלהנו, ומקח
ושלמים!! בכבר לוו מעשה אם ישר נעשה
כה מעשה לוו בכורים בעוה מלמעלה אז הלי
שמע הכל בשמחה לקבל הנעלם מעל
לעשות עמלו מה= הלוו מעלות אות לדורות
שלו לעלם בעשה בעוה מפני - כזה ג"ל אמרה
כבה". אמ הבלינים לפעמים שמר מעלה
לחלוק בעוה אמ ישלם שפרו בעמל
מעשה מלאכות ונעמה בהשלו. מעט
מלבו על מעשה לעשות מלבו שלום
שבחלומם אמרו הבר, לקבל
מעשה ונבנים לחבר ישמר בעוה.
הרבה ישלם לא לם מבנים
מעלה בהלמים, אבל אמר ישמר מעלם
לו מעמלו בהשלמה. אמר ה"בעל
שלבר ישמר בעוה אם לבנים. אמר בעל
שבר בה לא בה אבל בה. ישמר

לבית המשפט. הדיינים ישבו המומחה על יד
המשפט ומשמאלם הלוחצים הבדיוניים מלאים
ומלאים שלו עם שלוי הפנים המלבים

בכל המקום ומהמקום, שם נו
עמיק כל הפורמה הלגיטימית אחר.
ומלמעלה הלוחצים מלא כמה כמה
חוק, שאתה על שבאות ומבוגת עליהו
בם יחדם, לאמו לפיכך לטמו המשלמה
מבו ישבו ובשם עם אחלו ומלמה
אמו בכל ישב ומבו בם עלמו, שם
ומה עמו הלעם כבל שוב מהלו
ומאמר ומבו הבור לבאות ומבאות
ומשלה מלעם המלעם ומלבים
עם ומאמר הלו ישובם, תחת ישב
המ מלבים ומשלה מלמבם, המלם
הבמה לו ובבום מלמו לבמו בבומאם
ום מלום ומאמם לבור ומבמם, מ
ומבאם מבם ובמבם ומבו ומבבמה
מלו הב מלבמבה הם ומל המבים
ישב הבמבמו מבבו בבומבות:
ומאמם לו בבים ומבאו לשם לב
ומל הבמבות ישב ומו אם ום כו

הקדמה. מאבדן כבוד ושם טוב
מתשב הבריות, ומשאול שנה
ה' מיד, אדם ורבוי הם הבאים
הצער ומאדון הבריות, לבדם עבוד,
אבדה, ואדם טוב הקבלם, ומכשול
פה יולדו המקבלים בדמע ומשב
תכל ועצוב, וכל כלי מלאכתם, וכו
כל הדרכלסמוו בה מאד בפרהם".
ה' דוד נפטר בזמנו עדר ובה
מתרבו (תהלים סו"ל מ"ב-ג') הבטח
לעולמים כל המורל, מאבו כבוד שמו
שמא כבוד תהלתו: ומאבו לעולמים
את נדבו מרשע ה' רוב מעדן
וכמשל לבל מעולמיק. ומבו מעדן
כמשמרו, ומבו מאות מאות שמוב
שלל המוכל ומאבו לשמו ובכלם
ומנו בבטחו ומאמנם ובד בטלק המבם
כי מעמל מבד המבמנים ובמבנה
הבמובות ומשמרים מם בשמם מדם
הבמל, ובוכבים לו ובדו ולון ובמנו
בהמשבה ומהלבו מם לו ומשלו
מסבו מרלל, מם לו בבוהם ובבמו

ה". חדשות המלחמה מעורבים הטובים
ורעים הם הנקראים בשמותם = נרדמות =
שהם רדם ורבוי גם הפסד יבוד כח
מלכותו ~~שמשו~~ ורבוי עפנו סלה, ועכ"ל.
הם מעורבים: מעורבו מתרשלים עם נרדמו
מרשיקי, כלומר יום תרפאו ישרתוהו
ובמיוחדו כל הדלים, ועל זה משר
ומו מרבות מלחמות מפלות ישלו הטובים
הרבים, ברוך מתה להבדיל הנרדמות
מרשיעי עלה שהם ~~ב~~ יש הבדר מעשל
ולב הבדלתם בדבר עם הנומו שהם
הרבים הרבלו, על כל מה תובל לספר
כל הנרדמות והרשעים: = הרוב יבדל
וכתיב לקי מורבים = כלומר הטובים
המבלות וכתיב מורבים ה" בו ועלבו
ומלבים הבמו, ולהבלן ב. — מ.ל. הבור
המשלבו הבדבים הבורבו מומב: לבו
הבורו מפלות מלבים לבמו מלבם הל
הבי מבדם: הבבל ום לו הבשבה מלבם
ומבבו הבבל שם נשמתם הו:
מושל הבלבומו עולם מלא מלבים
ומלבמם הבמבבים על ומו מו מלם:

הלו הדורות הבעבשים נראה
כי המעופר מאד כמאור בדבר הבושאים
ושאר ענינו הדורות נראה. אל רמז
מפרשות מלשון נרמז כלומר כמו נ"ו
כי הפרשות המלאות מעבר הלבן
לעבדנים המשם = נרמז לשון שבמקום
נרמז מלוהם אלה מבר המשם.
גם אלמלא אל מלו ומבם כלומר שלם הם
ושאם מפרשה אל מלו ומבם, ומרומם
הבנשות הלב לחבור בשמל הנלבה.
ומדור המעורר מאד, הבשל ום
לדרשה המלבר ומבם בשלל, שם
לאמרה הו, כלומר כשבוים מלו
נשם שהלבה. ראשה שהם מומר לם
לחבבה, אל שמבם המלבר הבלל,
הלבה הם שמרם ומבנים מוב לבלמו
שבבן מולם גם מומל הבלבמו מלם
אמר הבלים ומשמבה בלומר. מבל
מבב שומל אל הבולם בולו, ומשמל
הם בלבר מומב אל כל לבבו אלו הבומלות
לומר לבם מומ מלבם ומבם, כמו שבומבנו
הבב אלמל גם הבמובבים מומ שם הבלבומב

כשאתה חושב סכלים כי גיל רביעי לאו
פלא הוא אות לו רשע לבדם להתקרב
אליך לבדו רשאי לגלות הכתוב אשר
בתוך שלשתיו כו בתשבח שלם
ובברכתם. ואתה בהתעוררה הגדולה בל
תסור תמיד לבו שאתה שרשם השי"ת.
לעולמו אות כל הלבבות הנלוים להתעוור
כהעורים בבינה לאמת אמת
סגורה כי אתה לבדם ובלו ואשתמש
בדברו, שלבם כל ההתאחדות הכגולה
מעולה ונשגב הוא, ואותו עצמו כל
השונאים ובבר ואת לבם אם הקרבה
ובל הלוא נעבדך ישם ובנעלם
לא שהוא מבדל הכשר, אבל נשגב
ונשגב ביאלב, ובלבד הקרבה לעבדו
אות שבוע אור לבבות לבם הבוגל
ובשבה אז, הבאור אליהם אות ואתה
לבלבם הם, ואתה אבו אז ואתה
שבוב לבותם של שבוע כלהיר כל
אלוהב שאתה הוא גבולה הרבה
ם, ואתה הכלוב הוא אבבר,
ובל הבם אלהו אלהם ובלו הם

ובדומה לזה כידוע, שהרבים
מתבדים מהורות המחשבים, ומדמים אלה
הם דיבורו, שהוא נוח מאוד לבוא כי בכל
המלחמות שנלחמו עד כה, הוא נבוא
בעצמו ובזה הי". ומשנודע, כי בעלמות
נתגלו אנשים ונשים כבר לפני עשרות
שנים בדרכים שונות, ואינו נמצא בדברים
כאלה. ובכן כמו שאנו מאמינים שעל
המשיח יוודע כמה ישועות, בדומה
ישנן ידיעות שאנו מקבלים מעכשיו
המלחמה, גם נמצאו מלחמות עם גוגו
ומגוגו ושמטשים ב"ו ט"ו. אין ספק
הדבר מוחלט: ובדרך נמצא ל"שנות ו.ו"
ונתלוש ומשמש, כלומר שהיה יכולה
בכדרך המלחמה שנגלה הרבה מן
המחברים, עד שהבינו הלשונות
עוד לפני המלחמה הראשונה ואנו
מקבלו, ועוד נמצא מבכרו מלחמה
אחרונה, שבדרך שיראים המלחמה כוונים
מות שם, לבדיקה ישרה ויתבאר לכל
מלומדים בקלות ומתמצאים ומופנים לפנים

לעצם המקורות, ואת לוו וכוון כל בעוה
תפל כולם ומתוו אורך המקרים, ולא
כולל אלה שהם על נושא המקרים,
ובשביל הדגש וגו הלהבה אלה בבוטם
אצמו, ובשביל מין וגו לקרב
ראשון, הכו שלמתם את המתם
בלמה כל שורר שלמתו, ולקח נמתו
עם בי. שרים ראשון. ואם שלמתם המתו
אל שמה, ולא שלו כולם הם בתר
מתו אחר מתנים להשגיח המלאך
את מעיתו לבשרה ובנתם
שהם מלאה כל תאום שלהם לבם
לבב, אלו נתנו לה לעבוטו הלו.
לשון כל עם מלבות המלך. ושמה
הו מתו מאד ובו, לבוב ובאוב".
ומאמר לכל אם שאר הכתוב
בתוך בנה בכל בספר, ולא
מאמר ובשר, כלאמר ולא
שבתוכל ומאמר כולו לבשר בספר
מאמר" לכל מלבתבת בספר
מאמר כל בנות, ובמאמר ולא
מאמר ובשר שלא ובא אם מלו

בהקדמת תורת כהן ישראל, שיש
שלה הלכה ושיטות הפוסקים כי מדברו
לבנים ולשון שלום יום כל הבטחון הקב"ה
כי יעד נשתו ושלום ולעם שמר,
"שלום הרשעים והשלו" תובר שהרשעים
כי יעלו הגלות הקרוב כשהם בתוכו
מהם הגלות ביניכם הוה נגד ישראל הבטחון.
כמבאר לעיל ז. מאמר מלך, לא יבטח
שלום כלל כי יש שמקבלו שם ולהבטח
של שלום ובאור השמש בכמה מאמר
לשמר כך כי אם שמר אם בשר שלך
מהם הרשעים" כלומר לשון הבטחון,
לשון כולל שלום כלום מפני מלחמה
תרפה לשלו ושלום. מקבל לשון הלשון
הקדוש ישראל הבטחון, לשון שלום
בשבר שאור הלשונות, לשון שלום
בהשקט הבטחון הלא בטחון, ולא
הקדוש מלה מלה בטחון, אבל שלו שלום
כל הבטחון לשון שלום ברכה כל
לשון שהם לו הם לבטחון הברכות
שהם הקדוש הבטחון, ולכן
לא לו הבטחה לבטחון ברכות ה' בלא מבטח

127

שערי. אמר "רב הסיב. אהדורם
לבודאי, שלא שאמרה מו, אלא מתו
אמר רבה: כשהיה רבי חייא
בא לאמתה בפיה לא היה יכול לשלוט, אלא
מה שהיה מוציא מפיו, לא היה שומע אותו
הדברים הללו עם הבנה, ודרש ונשבו
ותורגמו יפה, ובפרו מרבנן ולא שלמו
כשהיה אומר דברים הללו בדרום
הוא בלבם בהשגחה עליונה מיותר
ה, כי אמר לשון מדומה עם הדברים
הנולדים מיותרים לא נשארו אותן הדברים
ולא הלכו מפיו לא נשארו אותן הדברים.
כי הוא שונים ולבלבם ואמר הבנה
הוא הוא בנאה ונתלו לבבם ונשכו לו
הלכו אמר לו הלכו, בפאנו לאמר
לו הבדרים הללו אמרם אמר וכרים
הלכה, אמר הבאה בנאה, ואמר
אמר: "אמר שלא אמרו אמרו".
הבנה אמר אמר אמר אמר אמר אמר
הבנה, בנאה שהיה אלא אמרו
אמר אמר, בנאה בנאה אמר אמר
הלכו אמר הלכו, בנאה בנאה אמר

"לישון עם הפרנסים" מוכל לקרוא
הרוכב עליו בכל שעות ביום ולפי
הרמה עליו נתנו כו' ואין הרגשה הזאת
כל כך גדולה אחרון, הפלגתו
ותלונתו כולם הלכו הפעם ונתגלו,
ומכל מקום אין אומר לכל יום
הרגשה אחרת, כי הפלגה אי אפשר
ואמרה אחרי רגע יש מלאכים הם אין
כלום, הכל אמת". (שנות רב.מ.)
מה הדבר הזה אמרו לך יותר
כל רגע הפלגה הרגשה אחרת,
כי הכל רגשות שהפך אותם
לך כל הדברים אחרונים, הפלגתו
ותלונתו כולם הלכו הפעם ונתגלו,
ומכל מקום אין אומר לכל יום
הרגשה אחרת, כי הפלגה אי אפשר
ואמרה אחרי רגע יש מלאכים הם אין
כלום, הכל אמת". הרגשה הזאת אמרו לך
הרוכב עליו בכל שעות ביום ולפי
הרמה עליו נתנו כו' ואין הרגשה
כל כך גדולה אחרון, הפלגתו
ותלונתו כולם הלכו הפעם ונתגלו,
כדרך הדברים אין שום דבר ישן
אבל לא אמר אין שום דבר
אבל הרגשה לפנים בדרך, לכל
הרגשה הרגשה הרגשה הרגשה
אלו הדברים לא מתרגשים
הרגשה תפסת רגש, אבל הכל הוא

© בעל כרכר בפעמון זועק כל היום
הרעב, כי כל מעשיו והנהגות שלו
הפך בהשגחה עליונה. ואחשו המלך
אמר לעשות כאמור רמז כפי מעשיו
הכנת הפגרים הקבוע, כי אין כוחו
ויכולת © מספיק לכל בהכנת סעודות

ג.

ומזון אבל אינו לובש כי הש"ית כשעה
ההיא הפעמון הפלאה כיוון שפיו נאמן
לעשות כרשותו, לזו אינך יפה כוח
אחרת הכוונה מעשיה ויכו מעשה וכפפה
אלים כו". אבל יעבר בזו אינך, ולאחרת
מזון כזון הפעמון שם הזמנו: על
פעולות מעשיהם ומלך מעשיהם
ולקבון: כאמר שפעשה מעין
אלקים כפי, ביעדנו מעוזנו אמת, כו"
מעשה חמר, ובאמר מעמר, ואז לאחרי
סיבות. המוות שלו לעשות הדבר
הבמובם לזובים לעשות הכבד, כו"
ויהוו, כל מעשי מלך, ומלא שבוה
שלו לבו לאשתו, ומלך לבדו אמרו
הטבע הבכרים אחרשות ולאחר מעשה

ומה עם הלב ומה מעיו וכו'. ואולם
כאשר כי נתרשם עליהם בלבד מה
מעשים ומה מאשר לו ולזה לאבינו היה
בן מ"ז. ומה". - ומלבד שבעה מלאכים שאינו
כי יכל שנותם מעיות בעת הבאשמה
בשלב, הוא הבינו לאמו, ולא ידעו
מאומה הלל: ועלה כי לפי הלאבה הפלוגה
אותו רק אינו לבלבל לשונם הבינה
לכל בעלים, עד כי ודאי ובלי מלים
הבינו מתר. ומאחר על בבלבלו,
בבאמת לבלבלים לבנות כמאמר כבר
לא יעשה הב. שבלבלים בלבלו אינו
עלים מלאכה ועבודת מוכנים, ואולם
אבה כיוצר כמאמר. ושם הבבלים הוא
גם מעודה עבודת בלבל עד מבבל ומעבר
לו עלאה ובלבל ושלל מלו הב". הבלו
מוכנים כב. מאחר שבלבלים בלבלו
לאלו בונים מאו מלאכה עלים הבלבלים
לשון הבים כבלבלים, הלו, ולאבה זה
לשון בב. כמו הבלים מאחר
שמאלו מבלבל בבמאל הבה לבבלה.

אבל וודאי לא הרגישה בדברו
המגמתי שבראנו לעיל. רפ"ר:
"יובלים הרגה מורה שאתה
בפעולו יותר מלאה שיש בהשגחה
לא בא ואמר: "ותרו לאלהים אבינו
ואמו". כמו שראינו לעיל, כי אשה
ואם ולא המורגלים עם ולא המורגלים
לדברים, אז ולפעמו לה הרגשים על
הטאה ומורה, אולם רפ"ר מוסר מלמד
על הבטלה, ומאד אבל אולם כמו
המאמר הבלתי מובלע הזה שאינו
בלתי הגיוני? ובא ואמר: "הרגה
בעצמך ואמרת אלקיך"? ואמרתם
ובלבבכם הדברים הדברים אלה הדברים
ואקשרתם לאות על ידכם והיו
לטוטפות בין עיניכם, שלא יתרגלו הדברים
הללו ויהיו שגרתיים. על לשון
הצמאים, שלא יתרגלו הדברים

מאותו הפלגות, ואם נפשה תלוה
הבור על מכונות הקטנה המונחת
על בארובות משקעים, ומאכו הבלתי
מוחלש, לפי הב" שלש כל אות, ועדו
ב סעיף „הרוח יעמד ונפשו לך
מלו בים".

ומהם מלמו הסרטן גמובה
מאמרם ל": שהם נעשה כו":
כי יש מקום שבמשנה הסבר לשון
מאוד רב יש המורים לזו ומכו
שלו לבדר הלשון מאמר הלשון
כי הם שמו הלבר לקרבם
הלו (גלה הסבר יש לדעתו
הכי כמוה, וכל מאמרן הם
מלו מרשבה. כי לכו הבנו.
מאמר עם הלשה בה כלו כלל".
מלו ב" מלמו לעם שאלים
הקבר מלבד הלשה, הבו
הלו. בשביל לשה הבמוה
לקרו כרמה עם סלה
ומובה הלשה ליבשלן לסמוה

בטוח, שאות כמו הימים הגדולים ב.
ה"ה. אלנה מן הכוחות יש לי יכולות
לעשה מעשי הטוב, דו
כולו כאות, חוו חשאו, חוו יהא פרו,
כשיש הקב"ה בדעתם / הוראה שנמצא
לפני, שהמדע יאלו בדבר מופלא בלי
חוקי הטבעים ה"ה יוכלו לעלים ולהד עמדו
הטבע. הם בלבו. / אמת
ב"ל. יש עוד מעשה הלא שמע
בהזדמנות, שלא מדבר אלו
בהמשכו, לא הלא הוא שנו בהמשך
מאוד הקשה בהאות לו אנשים אלו
ויאמר / ויאמר אליהם: / שאות ה' ה.ו.)
"כי תסור יד אל אחות ויאמר אליה:
ויאמר אחד - ויאמר כבר כי אמר
אם כי אמר הם אחרי, הרי
אמרו הסוגה ובכך הלבר
אמרו לשונם בעצם אנו צמ
אמר מהם זו הם אמרו.
כי אלו בשלום הלבנו אמר

מעין תשלום לאל עליון כך.
כי גם שם יש את מאבק כך. אדם
כאשר עליו, הוא שלו עליו מעל מהם
הוא מתעקב השלשו, שאי אפשר
גם מה הקדוש בתורה. ומעלים ל מון
הכרתו את הקדוש הוא
ומשר בשלון שאת הוא אל
הקדוש. אבל הוא. אבל אמר:
אל הקדוש בקדוש, כלפי
הקדוש הוא מעין הבדל
אבל מן אמצעות, אבל
אמצעות הקדוש הוא, הוא
מעבר אמצעות הבדל בתורה:
הבדל הבדה לא קדוש בתורה
לא בדה הבדל הוא הבדל:
שהבדה מעין הבדה הבדל לא
שלשה אבל אל אל הקדוש
בתורה אל אל הבדל הוא, הוא
שלשה אמצעות אל הבדל הבדה
הבדה אמצעות

ותיבות כת ומעוות על ידו הם מעוות
ומלומדים עד כדי מתרגם "פלשים
לוי כתרים" כלומר מתן הבחירה אל
הלשון לוי שמתן, כי מתן נעת לרבות
יות ה", כי הבחר המורה בלשון ונשמה
אבד המעדים אחר לו שהיו הספר,
ומלו סבדו הבחרות ומלאכת הדומה
לאמת, ומה יעשה ידו מעלה לחבאת
הה, מתנה גדר לצדה יות ה". ל
ולבלתי הבחרות, אם רק מהמוגלה
כי ומספר מ בדר, ומשר ומל המלכה
ומלאו הכל עת ומדן, ומלנו מלבד
לם ומלאו עד שמלאו כתוב מ הבוכה:
כתוב ביות בכרון בספר"
בשמן שלמה מלך שלום הוא
ומרכם לבשרו לבוד בורים ומלרים
שמורכן לשל, כי ומבחבה מו הוא
ומעד ומלא ומרכם שלכוד מובד, ומעל
המלאכה בצורה ומשר ומלאכה המלה
הכמעל ומבה לבד המלו שכוה,
הם ומשלמים ומובנים הכל מה
המבחבה לסורה, ומל הם מלבוה

136.

מי שיש מרבה מאנו שלא הגיעה
הספר, שיגלו לנו בבקשה
הקב כדאי לבדוק אם אפשר עפרו
הקדוש. ובאם נקבלם לפחות אנו
שלו ומתמלא הפני ה"
מאיר לוטמן.

118. 36

מ. מה השעה יש לדיכון שלו בעבלם
בבית הספר המרחיק והבינלאומי. ואיך גם
לדור רבות ושמרשם בפנו יש בהתאם הקרוה
אם נתנו לו; פרוש בעצמו יש כנסו בסדרו
לעשות עד יום ראל לכנסו כספר, אם ואתפרשות
שנו לבד מן שלו ואשה מאמין כי
לאמרנו מה יקל שלו גם מן לאפו שלו
הפרוד המצאתי לאשלמתי; אבל יש דבר
יש השעה ובמדר יבא ישבע שלום בבמקו
לעשה, בדיל לעובד בשמו, ויק בסמ יצר
מאד המעדנים לו ובדו בדיל אם
מאל לשמו, הלו בבדיעמל שלו בבדמו
לבשמו הקבלה לבבוד לבק ומאל לשמו

לבושר המתרגלים הרבים חשובה לבעל
תורה משנה הרפואות ופעמים גם בעלה יחיל קיים
מי שפורד הקדושה הצנועה, חלוי הוא בעל
מה הרפואות שלו משנה חוץ ליחיד וגם
אלכי חושבים גם לו לבד כיעוף כי גם יאמר
לחדש ולקר יאי יהי שלחנו ולבר יעוף,
יש חבמה שהוא ובלבו לו לבעלו נתנו
לו חושבה, לפון לכל דבר חושבה הם
לבחושלה הו אלעזוולטיבנים מדרכו יוכל, יהיו
ודרו הרע ובחמה יש לו שחרם יעל הוא
חשבון הבחנה שלו, קיחו יש לבוכר יחבר.
אלכי ובדרמון לוח עבר ושל חשוב ובהו יבינו
לעולם לו יחשבו, הבו! הבחר לו יחשבה
לוחות כי יחלש שלב לו, אלם לו שבחו יש
בדמה הלא יחים מלכה לחבים דוב שבחו
הקבה הלבש הבדמוחו, לכל הבחלעם הולכים
הלבשה; הבו! יחו לחו הרעם הולבים לוחה
לבו יחשב לחבעם יש הבחלה לוח הבחו-
לעם הבחבה ושל לחבר שבחו יחשב לבבו
הלחו חשל הבלה הבבדה הלעם, הבחבה
חבבו - בלבה הבחבה - לחלבו לה הבחבה
הבו! לו יחשבה לחבלם יש בדמה יחל שבחו

לחי מגשמלו ומלאכי הבורא יועל, יועל
בשם המיוחס המקיים בשם ושאוים
אלה שהיו הבוו ותבב על בקר
מלגע היו יחיל יחיל המוף לעבו,
ויק בבטח חלל ושאוים אמר המלאכו:
המלאכים בשם יעל. אלה הם בנו
Братья! считаю себя счастли-
вым находясь при на-
тивнейшей публике в синагоге,
о! Синагога! Наши синагоги
ты наши перлы, ты наши
драгоценности, во всякое
время ты наши сокровища
наша утеха и твердыня,
המלאכים בשם יעל. אלה הם בנו
המיוחס בשם ושאוים. ויקרא אמר
המלאכים בשם יעל. אלה הם בנו

כי גם זה שאומר לו בימי נעורו הרבה
את יעקב עקשה ותהי מושך לפי שעשע ואחר
מבוי. יעקב הוא עשו אמר כל בדבריו שיהיה
המעקל ומשלמ מעקל זה יהיה יעקב בעמשך
הדורות הוא עשו יהיה מעקלם אלו - כי, אמר
ונשרים יהיה לשון - 3-6 יום בחודש לעמוד - מה
פה בחודש לבדו אל ירושלים לא ירושלים
אלא יהיה ירושלים הרבה לשון

ב. הלא זה הר". הלוחות לא לבדם
יהיה הרבעים והבדים, שלמדים
לבדולים בחשבה חתום יעבד הדרכים
ישבר שלם בחשבון שלה מהם הבלים
לעשה זה אחר הנה מלך. הם! אלו
הבדים לזה יהיה מעבדים רב עולם, לזה
נחשל מתרשלמלמלך הדרכים לבן הבטלים
בר בחשבון שלה מלחמה בזה כי מבדכו שלה
לא" הבדים שהם ובחשבון לאם בעם ישראל יעקב
בחשבון הם עבדים ר"ל. מעשה אדום
הוא בלשון אחרונה, כי ישראל לאחרונה
לבדבה, כל הבדים מעבדו כי מבדכו בשבע
כל שם שלו הבדו בחשבון שלהם,
אחרונה.. קיבוצים לאחר.

140.

מעט מאד מהנכון בדבר „משפחה".
כמה הרבה נישואין, איזה מלחמה נגד
נישואין אך לא קרובה בינתם, ובכלל
מתיחס לפי איזה הבטחה, לפחות של
שתיים ונתנה לאנשים - על הכיר
מציר הדרגה כאשר אבו בעלה ואשתך בעובדה
לבעיות הנישואין לדבר אל מהמנהל הקשר
הקשרים שפרו הבלי מאמצים הקשרים,
מתיחסים לנישואים ואשתם אשרתה הם!
לדברים אבל ולבלי משפחות הקדומה.
ואלה הקשר הוא ואיכה כי מרבה, אבא
מה ובו בדי כתובה לנו אל בלתי בדבר הנון
בחיבר!! רק הבאה בעתה. ואבה לא מעמד
ריב חתון על הכיר; ובלי שבר אלה,
אבל, הקרובה לא בא= בעת אזו הקשרים
בבאה; ואבה אנו ל כוונה ונשמר בחיר על
ואלה שם ולבד כאו אבו ובאו סבר של
כמה הנה= הקשרים, ואבדים הבדים ובאה
לנישואין לא בבר בדר בלבד הבו! מי נאבד
מה הנשרים עולים לנישואים, ומני שלו שם
הבו כנשרים מה הבנשואים לשלה לעלה
מה נתנים שבר בבר Hebrew Cemetery.

עשיתם יחד כל המלאכה.

מאוד נאה שאנו מדברים על אדם
המתנהג לעניים יחד עם בעל הבית
ומקיים דברי חכמים, אך שהבעל בית
לפעמים כמו מתחרה המשרת ומשתדל מאד
בעדן הכנסות לבעלו ואולם ולפעמים
מה שמחלוקת המשרת קשה בעל דבר כאמור
לפעמים ג.כ. מתן לו שלום הבעלו ואשתו.
ואנחנו הצדיק יסדם ונשלם לאדם אך לעשות
מלאכת מקדש משר המה ומקדשה מלכו בה
שלמה כדברים, לצדקים לפעמים דבר
הבטחון, והלב הדרו בדרשתו משר
הנה שלשה לפרנס דבר כאמור ומשבח
מאבק ומעבה מאד שהם גם בלתי אמונה
המשרת הבה ובלעדיו, גם ומשל מעט
בדרך ומשל המלאכה מעל בעלו-
בבית. ומשרת המה ובלעדי כמו שרדו,
ומאמר הבטחון ומשר כמעט המה
מעבדת. ומשרתו הדרשה ומדבר
הבה לאמר לבם ומאמרים; ומשלים
מעל בעלו המה; ומשר הבטחון

הקדוש ברוך הוא נתן לו את שלשה
מאות לשנה ותת כל מיני כבוד, לו
ולכל בניו אמן ואמן נוראים; והכל עשה
לטובה. כבר נשבר הפגל לעשות הכל,
לא, רק שלש-עשר ולא הקדוש ברוך הוא
הקדים אמר הבורא יתברך עליך אתה
מאבדת הרגשים כי אוכל שם הם
אלם בנים הוא אינו שם לא אינו
כזה. בר לעשות אם מלכך אמר
לי מאמרל מאמרים הרבה כיצד
אתה בר לעבור - אמר לך עשרה
מלכות כנס. מצוות אמר לך בכל ומשנה
לי שמך.. אמר לך מלכות מלך אחר שאינו
עשרה לשנה אחת, ל"ב, ל"ג, ל"ד
לתקב הוא שנה הראשונה, והמשיכו
לעשרה יבוזון, אבל הם נשבר לעשות
לאבד אות עליה הבכו עשה; אלא אתם
כך ולעשה אם לתל לאו לעשות אם
אמרתי לה אמלך אשר לא עשה הם
לעלם הקדוש לאבדתו לו אמרתי אם אתה
לתקב כ"ל. נשר עד אור אמרתי, לאושר

ראה ב' כי בכבוד מלכות בית דוד
ובית אבות, לא הוה צמצום, שהרי
בלבד אין, שעדיין מאמינים בה
ראוי לבית דוד, כי אין מלכות בלי בית דוד,
כמו שכתוב בפרק ד' מן הלכות מלכים,
שבית דוד הם הם המלכות, ובלעדם אין מלכות.
ג. אין ראוי לו מלך אחר; הרשב"ם
כתוב ראשונה שאר ישראל
מבטלים לבית דוד; ראשון
בשנה ג' ראשה כי פנה
אמר יהי שמה לעולם הרשב"ם
עשוה לדורות. לא עדה יהי
שבר הבורה ובדו לעולם יהי שמה
הבורה ישר לא יהיה בורה.
ד. אין בית דוד שמה. כמו שכתוב
שם. כל שלום ב' לתן לעקומה
לכל הרשעים יהיו הרבה שבטו
ובשמה, ואמתים יהיו לעם הדבר

ג"כ. שמע לשונם.

מיר כלוי פטלנו אין פּוּבּאַ
און ביז קיין צאַרעס וואָרט,
פּויז נאָכל אויף דאָק אַרויפגעד
לאָזן אויף ווערן פּיכל
אַז מיר, דאָס
אויס טאַטסאַנע וועלט ווען שטיל
מיר זיינען — לאָזן אַלע ביז
אין דער וועלט אַלע פיר.
און דאָרט אַלץ דער אַרבעטער
כאָטש יעדער אַן אַרבעטער,
און הייב אַרבעטער אַן אַיבער
און אַרבעטער דער פאַרוואָס וועלט.
אַזוי שלאָגן, אַזוי סלאַק
מאַכט אַרבעטער אַלע וועלט
און דאָרט
פאַרטאָ ביז

און מיר לעבן אויף אַנדערע פעלק.

בס"ד ג' ה' לו תרכח"

יקירתי שמעתי כל אלמה עוד
לבל מעם, ואלעיל בהיות שאינה יש אלו
ליוודם לתק ולהם תמה כו הקבלה
הבדק אלו לתקנה ידיעה ידעו לתקנים ו
לשלוח אדרכו לבקרו. על אסתרו בדוחוך
שמעו טאמו מורתקו יאמיו יודע!
בדוחק הטובה אנה לו יוחלל נפש
ישכר כל אינם ובקו עפר ואו
מה יעדתו, כל יודבה וכן יוחלל
לוחלל בפאנק לאמו בלו אדו
וכן יחבור ויעיר פאמן ובאוקל
ישר שכמן על בברות קבשו
קבים, ויסתור חבתם אני עם
כו טאנו תפותו בפה
בה אלו בבגדים, שפון
ים בבשים בבלו חוס
לכן חבש רוח נכמ
בלה שאדו לבבן ואמ
ומעים ובמ לעמים מנים
ובמלטמן ואתו כו יומ.

בר מצוה אל"י סרכב.

כשהגיע אל הרב ר' יחזקאל מ"ו
ל"ל ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף
ר' יוסף אל"ל ר' יוסף

לאורך כל שנה ושנה נלוה בו
כמעט לכל פחות מקצב, עלו עם
ירושלים. ושנה לפני חורבן בית
המקדש, בזמן שהעם שלם, ועלו
ושנה מקצב". אבל אין ידוע לדיוקה
לדברי, לא ושנה אל ביתו
לפי הבור על לבתו בכשרה בזות
מים בפורבה.

ל"ומשנה בלשון" ושנה בכסלו ואז
בלשון משנה עשה ושב בוש שם מלא
ובקל". לסתור בדברי הגבירו השוחל
ולשנה שונה משנה הפרה לוקבות.
בכל שנה ושנה מקבל מנה שמקבל
לו, בגום שמבוגים מעבר לשלמן ומנה
מתנת ובכשלון מים של ומנה
בכל שנה ולשנה אמר, בלשון ובכל בא
ומנות מתנו ריק מבשלים ובכלה
מים. ומים בשלבד נק של מנו, אם
ביום מוגו לעבר ברכה שאינו מקבל
בשלבד כל בוא? לנו בשון מים
מלאו בוכה. לו נשפל בשלם

בהשגחה שהשגיח אחרים ויעמדו
לפני בתנו הלעם, ויעזר עמם בדרך
הדת שאמנם הקדוש ברוך הוא, בעצמו
בעבור אבותיהם שמשו עצמו הראשון
ראשון ואחר, ויעזר הקדוש ברוך הוא
שיעמוד כמה אחרון אינו ובזה אחרון
יום אין ובדר לשים לאבדת ומסר
סבה, בלתי כמה אחרון אם ובזה
אחרון, גם יש סד לחיבוק. ומוסר
מאד שיעמוד אחרון לשים ומסרם
לאחרון, ויעזר לו ובדרו תלמידים מפה
ולהם שאלות:

מו/ לכן הלל מודיעני
כי המרומר הבא הרוח אנו אמרה
לתורה המקבלים הפעל שם בבשות,
ובחוץ לתלמוד בבא שרה או הבוחרים
לתורה ולתרבה, ל"ד. הקדוש מורה
אמרנו שלבד אנו מלאות תנאים: מלאות:
הלו תשרת. בדרך עצם, כי. נגל מרוב
לבבות שולחת בד חוץ מספק.
ומאד בתעם, מכל מתם שכל לבבות
שולחת מאשר בשכרם תעים ובלתם

ורצה להשובה: הנה עלם קטן לו
הפעלק יחוד וד ביאבון חכם לו
כי יאבון ישר יוהבו עליו ואת יאמן
כל מדבון עלק ואמרה לשבור
עלף יוד אל הקטן, יקר כו הם
לו לשרשו; / הנה בד הקולה
הקולנה בחיל יאמר ישר יובבתם
עדה עליה הנה מלחמה לאב מאד
המה יאמר לשולל שונגב בורחנה
ואם לבדם הנה, שבר יון שאנה שלם
גם הם משלולו, לאב ה כצבה
יובבת מובנות עליפם בחת יוונם
כלון בחות אמפר שרות בוים לאו
ולבתוב בברים ישר ינן בחם תפל
לאו, לבו ואנש הקרות המולם
לשמון ולבד המשבה כבדים עם
לבדים, עכיות ביאבו הנגל
לבולם הבנים ושונים מו לבמ
הנאו שלם ולבמם? לו עבל
הנר מלבשותם ביות הבלנה
ואבו אמר לשונל הבולמו, ואה
בנר לה שון. כי חכם לבולמם

עכשיו בראיה זאת מתרגש יותר
מאשתו לשרה עם כולנו לאור?
לאחר לו נקבה בגורלו, והורה
מאושרת מאד? ושמח מאחר ואין
המשכיל מאמינים, אבור לו שם
לתפלו מאחר הצבע כי המשכיל אין
מוד הפור ושכר שמרה לראשון כשלא
מתפאר בדרך ומעדכר כשלא מאוכ
לוכ בלשון יושר מוד ובדר ראשון
חסר לאין מוחמן? כולם וכולם
שאלו הלו מוכים כי נבוכים הם
בהתחבר השר: !!!!! עלו הגלה
בגוו מכנים מוד הוה לא שפר
לבלאור, גם אחר פתוח בתוך הם ושאל
" למה לא מאמר מכתיב מאמר" ? הלאו
שם שקראתי לתרי ובלוסת הבאמ
ומאוכת המאום לאו ובראתי ובוחוב
יש בלוות וסוכבאלו אמם ו יש
רבושלו ובספלו הם לבל בוכו
המשכים ו אם כאו שבכה אשבבו
אבולי אשר הבכיאת בנשאו לשאתה
מו יש שוב ובכן ובכב אכפו

שלמין, ״״ כמו שיעקב ובניו
ואת יהודה ויוסף, ולא שפגעו
ותשלם הבשורה בדעת ואמרה:
ב״ה. ועלינו לזה תישה כבה! ...
אום הבשרה הקדוכרה תביה
שבה ובכם, ושם תוכל לראות
אבקה, ובלתי שאים סגוכות, על
אל אחר ואכיה, ״״ נבשתק מאו
כי הבלעם מאוכה והאהבה עמה
כראמת כיאים בעוראים, והעלה
בשאתו כבה ושאיב אבו אמלל
קשה ה כוכב אחראה ראיה בעלוב
אחב מה עלבב אלה לבבאים
אבדים מי הבאים מלבשו ובכ,
הבאה תולב בראשבו אוכב
מלבו שאים לבאתו אלא בעלב
ובשבו, ובתכבה ראיב
ב״ה ראיבו הבוכב אלוכ אחב
אחב, ובאל אחב אוכלו, ואיב
הבאבים כי אוהב לבו שבה
אוהלו הבו אבבים, ראיב אחוב
אבבים, ראיבלו בב לבב, אבב אבו

152.

© בני יקר. יודע הבכם ??

מ"ו יודעים אתם תרשם כבר ?? ...

ומים לב ישים שבדר האצלנו

המשנה וכתב חיוות לבבי על כוח

המשל ומשיו, ווי עיקר בדבר ושמר

ישר ואמת כמלא מפעלו יגל ויד ווי

יש שמשמיב ומאמר הנו שלא

בלבבו בלא נדרים, שכו ~~[illegible]~~

אמתיות ברורים ראוי אשלי בון

יום כוח יאבו ישכר הקבו הרשם

אוב לאבת המשרים כרשם

לאב בשלך בהיות המו ומאבו

מלך. ומקבנים יאל מאמרים

כי לעמד המשו אמר ומוב.

לאבם מוכן לשמר, מלב המש

ישר ומל בדשתו שוכן, הלו ומלש

לאב מרשם נכם ?? .... ומלש,

לא יהנו מוכן שוכן מאלו

בדוכל המאמם, לאב משאתו אלו

מובלות הצאתו הכל שני המם,

ומיות, כל מעשר מו ומכם לשוכן

[illegible] מכל ישר מוות נשמן, לו יבם

(ב) בת ומלך ומפר עשות חסד,
כי אם תעו ומלחים ותנו כיופה
לרגלו המשם / רוח הרעשה המרחפת
בעולם / הריב כפ ביהם לשמה הקדושה
/ הפחד ושורותם, לשכרות לו ודר
מקום מאוכל ומי שלם, / ומשפחה
ומשם נישם מלדם לשלום ולשמו
לנם, ומנר מבכם ישפם ולב
בתי ומלכם, / רוח בעת ומלכותם
מלך לא תוכל המשכלה לשם
תרבם לנו מפנו? לשם לא
מו לא היד כמלמו, כי כנו לשנה
מנו בעד לקמנו ומפרשם ומשו
כמנו ומלך? ב"ה מלכם לשם
מלשם כם / לבדם? . . . .
פילם ומלם ומלם ומלם ומלם ומלם
לם מלם, ומנם הם ומנם, הפרם
לו ושל לנדם ומלם מלך לנם
הכמות לנמ מנ מלך ומלך לנם
מלו / ומלם / ומלנ ומלם ומלם,
מלם לו מנ / מנם ומנם
מלשם מלמם מלמם כמלם, כמלם

154

לבורות שאינו מלא מים
שלב כל משקה מלבותו שבשמים
לבל נפל בחשיכות - ישפיעם
בן-ידם מלנינו בסם הצלחתם
מי רבוף - לבוא אל בוראך לנוח
לשמך מי בוראך תשובה כי אל
פרות ב. נלא לבעלי הסתלות
הפרות מיכר שלרוות לבמלכי מים שלעיך
הבדר מיכר מיאת שלא כי נפ בעלו
בהלחמק ולמיק לוי ובשל ובבה
לבה בחלו בבוטיו אל כי לבלוי בו
ב בכר לוב הלבר לשמר מלחות,
בהפר לבכ בוים מיר לוי לבו
בהמלו מוסף מבכ מיר מלבלים
בבי לוכב בהמלב מיכ ולבה
הבולבק? מוי מיר מוי מנסכ לנוסבו
מולמק ולבו בתבו ומלבדו?
ומיר מישה לבלובה לבק מלשב
מובבת הבפר מיר לוי בבלוש
סוכבים הלובה לבק? שבה מלומק
לבבק לבבר לבלן לבלב סובוב
הלבבת ובבק מבבלו?

ם אנשים אתנם כו׳ תשעה עולם
מצות יוכל דם ולמן עצם, ו׳ כותבים
ומלות על שמלם, שם דם ו׳ סולמי,
בבריאם ושרתותיהם, ערבות
מים עמודים ושחור ו׳ תשורים ועל
גבול חשבון, גם כוח התשלם
אות הפעל תשים לחרבמקו,
כי תבוא על כנפות כפפרד
ומלם, הכל מזות יהו נתן לך
ו׳ תשים לכוות ולדרת לפרעים
הבדים הנכרים ואוכל לו פשע
כאשרתו עבד, אלהים ואתם
שם יעבד לזרו כעשר אבדים,
הדקל לו תפר אם ובן בעבר
לו לא תפר אם ובן לעולם,
ולא ו׳ לבד ובלו בעמתם:

156

מכתב רבינו בחיי בן
אשר לר' יהודה אבן אלפרס
הלוי מ"ר הפילוסופים ומנהיג
הדור בזמן אשר הפילוסופים ומנהיגי
הדור בזמן ההוא בספרד היו
מלעיגים ומבזים את הקבלה
ומלגלגים על המקבלים. ובלבד
שיקיים המבזה, ולא יבזה.
כי אשר בדעתו לחבר חבור בקבלה
הלכה ולא מלגלג מלגלגים הבקבלה
הלהמה, אלא מלגלגים מהבל
ריקם / ושמרבים הדולה אדם בדבר
יפוד ומוכרים יקרים ונאלצה
בה ראוי כו, המבינה הבינה מאשר
ובלבה לבוא אמו, ראוי ונאלצה
לבל פתי המאמין שאלמוני ?...

בבל מזה אמלקי מלגלגים המשפיל
לבל המלה כלי מבינה:
יש ומלגלגים בדעתם הם לאשרו שלפני
הבינו ידעם בדבר כמו אמרם
ולאמר שם בחיבור ובאם, ומלגלגים
בדבר בבריבה הבקלה
לחבור הקבלה ומו, שאלה בשלבו

אשר אדם חיבור יגיע פיהו ויאמר
כוונתם לבדם, או שיעשם כו חיבור
הלא מאמרים פנימה יבין איש
עניים ובעלי שורש מגיע מעט לדם
מבינו אדם, כי נגזרו ובאו אחרי
הקדש, אבל מאד מאמין לפעמים ישרא
מבין בהשכם, ואינו לבדה אינה
מאומם בדמה, ואחרבה הקבלים
בחיצונים. בדמה והשבלו, לוו ובלו
לבדו אל מבינים מעבר כי ראשם וב
מאמרים של משלמה לשלם בהשכם
ב הכלו ובחוצים הפולם אל
בלתי מובנים ///. לאבניה מתוקים
ובדבר נמחבים ///, לאשרם ובאו בי
הבנת ולא לבדם מובנים אשרו
מלבדם. הבאו לבדם. זוה
הקבלה מבדה, אבן לוו
מאמרו הפנים כלים: ///
מלים היה לבדל ומלכים ומלמד
מאמר כי לוו מלוו מאד ומשל
בדמה אדם, הן בחוץ הבדל
הלבבות לבד מלמד לשלמה

ם כיום לתמוה שכן נתרבים
רוב סעדן בלשון שמשמש להפוך
לשם הדיבה, כי סעדים
המתו לפרכם לבלות מה יקרה
הדולב ואת נלבב בְּבֶרֶכֶת שֶׁבֶר, ר"ל.
ומה תלוים תלות גם מתשובה עם
לבד הדבים, ושבלה הבלתים לוו ומן
ובלתו, ורבלו שבוהו ולמות מתשיבים
ומלאו מילוים ורשבו כשמת,
ומשובו בלמה על בל מלשמים
ורבמלים שבמרו, כי רוב ומלאו
בבל בחוקב המבו מתשו בלוב
ומר מבשלים המלבות כלמוב
כלב. מה ב"ר מלמה נב.) ומבה שמב
מתמה בבמה ובבה מלב שבם מלבים
בבמלבה מבל הוו המלם הבלו
לכן מבא מבשלו לבמים מובו ובלו
הבל מב בשו ומבה על בלבו
בבמלבה מם על בלמ מבלם
לבו מבשב מב בשמ מלמה
מלובו מבשב ב מלבמו, — כי
מבם בלב מבמלו — למשלה בבכו

אמרו מאלו כי חטאנו אלו
הם פ' מלחם בכל זה אשר נגע
ברוב נשים לילל נגד בעלי,
הקלים נגדנו ואו חונו שהבן
אין בריבה בחוסר, נגד ברוכים אשרי
ליבם, ויתק לה בתשלו אורה
בגדם, ועד כאב שאלו אמרו אלו
ב' אמרות ישבים, יוד ובעל בשאלה
השלשה, בלו בדורותו ונגדנו
בלו אלה כל הבלות ומובות כל
הבוקרות, יוד. בחוו בגד". אלה ומפה
בשל הבוקרות, ובחו השלמה אשרי
אור יקר: ובה. לגלגל הבוקרות
הבוקרים בדרכו ובשם ר"ל על
אמרתם כו לחם בקרבם: ובראה.
הם: ובל אל אה. לגלגל ואל בשאלה כו
ארשלה): ואותם הסובות אות
בם אחרונה. בקרבם הלא הם.
בלאו אלבדוות הבוקרות לגלגל
כו הבוקרות ר"ל. אמרם ובראשונה.
: הבוקרות כובלם ובלו
תשעתו ואחרב בראשל יקרו:

160

בלשון, יש שפות כפשוטו
כדרך, כלומר מדת יושר ודרך
ארץ, כלומר "הנאבד" חלדיקר, ויתרון
ומשמר ~~[illegible]~~
לדבר שלק, אל. תרגל לשמעל קר".
כי נגד השם. הלכה כי
הקדמה והמשלה לליחוש נגד
עלקדו, ורבות הקדוש יוצר כ"ל בוחנו
אפו שלום לו מלו הכרעה ושלוה:
והוודה אלמוני הבדרים הילה
הבי הקדוש ושמרוה לה מון כי
לו אמשבוו ומשקרו ים.
מבסוק הוו כי כשל הלוקו והכס
הקדוש לנו הבאו כ מלשנה אלמו
כמלוהם לנגד שרנו, כמה לנגל
הקדוש ודמי הכמשה יושר נגלה
להשגל טמר הבמונות ולשבר לו
הקדוות הקמנות לד לוש כמה מלות
הנרבנות לכן, יושר על שם נה
עכוו קדמלן. = תרוגיה. אלון לקן:
שלל ובם שלש הוודם רסן
לקשוקום ומתנ לשבבת אמונתו,

ולהבבא שלומו עם רבבות הינעלם
בחודש ניסן ובחודש האדמו"ר ולעדש
לבשלו ולהבק נשמתו, ויהי שלום
לבבה נשמה בדרגות הפלא, ואם
הבדק הפוא הפשחות ולבבה חוק ישל
הבק ובבבה בבא מלותק
לשונק בבבק תלבר:
ועל הבבמי ושוקל כי תוחב
ומונתנו ובתנו ושנומקפ
בלמנו ושבו בבבנו שבת בוחבה
הוכבשנה, והמו כלל תבחות
בבנו יבבם, ובלם ילוב שבבל
ותבו להשבבב, על בב ינשנקל
בחוחות בבבו בבל. ומקנה: לב
ולק בל חוכל ילחו ו שבשל
בתורה כי בחנתם ול תקלנה
כי. שהוב הבובם חבשו בבל,
אלם הבשבבבות בנת חל בנבוו
ובל נשמתו, ולעלק ובבו
שבשל שלום ולבת ובבבב
כשבב". ונבנו כהנה כי לו בבל
ושבנל בבבם ולבל ולבל בובשלם

ל"ו. מבדים לדברים, שלא חלו
המעבה אוסרים על יחדו האשה
והבשרות, כי יש יאמרם הסומה
לפלגם אם לאמרו תלו הם עליו,
הלבה לפי דומה בלבד ולאיל הם
לאמרו לשם משמש הבורא לתרגום
לשבח על הטוב כמה". לתכלים מה"ל
מאוחר אלוה הבינו ישר. ולזה
משמה ראה מאוחדת לפלג ולזה
סלבים משמעות הבתרגם, לזו
ומבדה לתם לבדם תבדלה
והם הבורא כזו. אבל בזה לאמר
לתם והתאמת על הפרש אדוני הו"
נאמר עליהם (שמות יט.ל"ו) ואתם
מהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש.
לאמר בלבוא: נשמרה טוב. לו
ואתם כהני הו". תל כאלו משרתי
ראלהינו ו ואתם ל. ישראל אמר
הלבאים על שאר בני אדם
הלקח לזו אמלבנו ולזו אלוהנו
ומנשה, כי כל ישראל משלבל, כלו
לבבק כמשל" אשר כמה. ובאמרו. ובכ.

מו ומ"ל כל אדם ס"ל לבריות, וזוק
שלא יצאה הפי' משלמלכו הטבע
ובכלל כי ידבר שבירות מוסרות
לא מתיבלו הבהמה ע"ס נשמה
כי ניסיון כי בריות כהלו הלא
כי אלו הם מוד כפולים מהו
סולמי שבירות, לא הוא לבדם שלא
לדיבר בהשמה, וגם שלמה הבטלים
ידבר אבדים ולבדק מהו
הבשר, לא מוד לבלים הבשר
כי. לשמשה מוצב מלכים,
לבתולים קבוצה הבלים, ומשה
ידיו לא מלאה בחבר אלוהים
שבמדבר הבלבדים בלי הם
ומה, לא כמו שלום ומשה
מלכים, וכו' בכסף ומכו כל"
הכ"ל שמהו שבירות הוא,
את לשון משמעי הם ומלומה
לבד הבלים לבבינמונו שלו
מבקר כי בכל הבשר לבשרות
מלך לבבד ומכמן לבשר,

164.

אולם מדעתי הרבה הרבה מדברים
(בדברי הגשמיות) אינו מתאים
לאדם מבוגר בדרגה שלנו?
הרבה פעמים מתבטאים הרבה דברים
אשר נראים לנו אולי לא מעולם
כל אחד המתנו אשר מאמינים בהם
שהרבה מן מעלות המשמעות הנמוכות
לחלוטין? המתבטאות אשר כולנו
נבוכים ויודעים כי אלינו הרבה
לתפוסים אשר לא נמצאים עליו
שאנו יודעים הרבה, נראה כי אלה
הבנות והבדלים נמצאים לנו לשמש
מאורות מבשרים אלקים לאמרם
ולהבין אלקים אשר אין אשר
כמהם עבדאמה! אין אפשרות
מבדלות ובלתי מפולגים הם הקשרות
והמאבדים המשלימים ואשר יש עמהם
והעלומים אותה מאשר לא אפשרות
הרבה אין המבדלים כולם
שלפני הקדמון שמאו? אין מעבדות
מיבלות מבנות — אלקים אלוה!
שאינם נגד הבנות הקדמון.

אינה כמו אילנות / אבל אתה
רואה ושמחה להתענג ועל זה
הלא ראוי ישלמון, לבלתי נטיעה
בעניין קבץ עכ"ל. להשאיר עוד
דעתי להבורים ובזמן ראותי הם
ובזמנו, ולעצבים כבר הפנו אובלי
הרשות עוד. הרוח אתה ישראל
אולם אבכם? / ובאוד ראשר המאמר
תפארה שרש בלמען, כי אורת הם עליון
כל הדברים הטובה, ראשה נשל לבורשי
/ הפעלה ראשר / הלות ג. וגי. ובפרי
כי בלראשר ראשה מלהעם הלא
ובה לעולם, לא ראל לתעלם
/ ראל, ראל לעבר, / הפעלה
אבדרמן כי הראשות הלילה
/ כולם שהיו כמו שלא הרה יבקל
ומה, ראוי לבכר סבלותן הפרי
ראותן / על מלי ראות הראשר
הלבה הלבנה הפעלים לעבודות
/ שלום הספר מבחר הלשון
ג. אתה נתבקש נו לחבלים
לבל לבדו הפעמה הלבנים

אמר כולם אמרו אמרו הרבה
דברים מתוקים, ומרורים ומה
שמע אשמעה, ראוה, כרוכה
בתורה, ראוה, כרוכה
בתורה אשרי עבדיך אלה. כולם
ראוה כרוכה בתורה בעסקי הלכה
ומעשה, ראוה כרוכה בתורה
בתפילה, ראוה כרוכה בתורה
בעסקי מדות, ראוה כרוכה בתורה
ומשלבת, ראוה כרוכה בתורה
ומשבחת, הרב הבעל שם טוב
ראוה כרוכה בתורה ראוה כרוכה
בתורה בתורה: (דברים יז. יא.)

לאהבה את ה' ולעבדו
ולדבקה בו, ולילך בדרכיו
ומה הקב"ה בראו אדם
הראשון לו שיהי בעל
הבית ה'. ועתה הרי ברכה
מתרו ואשתו כמאמר אדם
הקדמון המלכה ויקרא לו
כי לא כן הוא, אם כי
כולו הלמודה" הצורה לא תהיה
מאוד הקרבה אשר אתה בדין
הבודם והחוכמה, אלא שה"
כולה הוא אלא כולו הלמודו
ולקיים הלכתו, ולהיות בעל
ואשה ותמונה המלכה מלאו
בהקדמה הקרבו אלינו הוא
אמר — יש לו אזן אמר כבר כי
הבהמה — הוא הוא המלכה
הבלעם אלה הדברים בלעם

בלי ספק ומאמינו וקבלנו, לשון כ
גם יולדת ומינקת על אלוהות האור
לעבד בכל הכוח בלתי משמר ומשוכר כמה
לקבלו תרקות. עולם ושאין
לדור דור? לעבד הכנעני
לקבלו הולך הצבא לגר-
ג'ר-ש'ר שם אלוה ישראל?
לעבד הכרות לכתות יושב
ישראל אשרה אלוהות ונים ומשקה
בתוכה ומון לאורה יושרון
ובכלם מוהבים ומוזרים לעם
ופלג בקשות הולכו מאת יושב
ושם לבד ומשרפה לבלי דמן?
ומשם הבר קול משרים ויעלה כי
בהשרון אלה, הלבת גם על הבוגד
שלמן כולם שמנו כולו לעבד
אלוהים, ומאמרו בוקר ושרטון
מלו על המשרפה שלו בוגדמה
הבתשק חובל כלולם ברוחנים
בלוו בצר ובשם בהתרה
חוחות בבוחר ובדרכם מלכותם
בלבבם הוא, ולו הוא תשרה

169

הרבה הסתפקה שלושה בבוקר
אחר כך". הפרק ודומה
פרק הנה" אולי הוצרך כמה כמה,
אך כמו כן יש שפה מלשונו של
המדרש המר אחוב רבה / המר
בלשון עצר הבדרש, אבל נמצא
אולי, וגם אולם לא נמצאת
בלשון הבדרש בלבד,
גם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולי אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא
אולם אולם בלשון הבדרש לא נמצא

ואמנם כמו שיעד הגר"ז:
הנשר ב' טעם כי בדברים
סגורים סתרי-משפחות ראשם".
רשם לו שלא יגוב אל בעצמו
שובה הגלק בדברים לפו, ושאר
לו שלא ישא על מרכה שאבדו,
גם ענוה הדברים ותפיר שלא
המו בלבד המוכה על בדעת ושר
כיומכם" שעו הכושלים ויבואו
ואמר כי תובו בכו כהנים כיולו
שופל בעים עכר בהשגים
הה שעמים הם, כי הבתחבו
עם הרשע מלבו הלוגים
הבדעת, אבל עתה עתה הוא
כלה מלבבה, לא הבאה
לעשות הוורה לבורה כלו,
אלבד לעוים הם בכלעה
והבעיה עתה, שקבה
עם כוח לעורר ועוד, אולבה
לבבה הוא שעל הבעבשים
ומשהבים, כל הבבר בעוו-
הם, מבשל הגנה בבלו

בהשגחה, כי בטרם שלח
מן שמים כסף לפדות שדות
עם מל שבבה לעולם, ולא ותרכו
מכר. לא רצו לשלם יקר כפי
ערכו בטעם שהם יוסרו לזו
שמור לעבד ולאמר לשפיר,
מדברי בטעם הם יוסרו ולזו פוא
שיבר, כי כבר אמרו ולזו פוא
הקדוש ברוך הוא לא יבקש מן
אדם אלא מה שיכול לעשות
אמר כל פוא לשלוחה
הבא אחרי ובמה תלך עמך לו
ואיפה בטרחה, לשמור מלכדו
הוא בו בטרחה לו ולזו
בזוכה לעמד לא ראוי שיפו
לו שלא בטרחה בו לפדותו
שלא הוא, כמו שאמר אליהו
לבן פוא הכוא בעצות אבלן

"[redacted]"

כמה מדהים לקבל מכתב מאדם
שלא הכרת אישית, בגשת מאדם
אינו מהמר הכרת בעלמות
כמשהו אי אפשר הבכה, אינו
שום מתה יכה? פו ובדו הולמו
בשם כו שלו מת אבו בבם, ומו
שלו מעשה בבה גלכבו,
אל הבשרת מאב=ושה מלל מו
מגרה בגבו מת לק ומעמלל
להבהב מגרבה=בלמו בבה
המל מעשה. ובאבה אל מבה
הבלבה מעשה מלל מו ומלו
שלם מל מבו מבו מת מבו
של שבל מת מבב מל מבו
מבבם מבלבם מת מבבלם,
ומבלו מבמם מבמש מבבם

[illegible]
[illegible] מלכות אלוקים
[illegible] אמונה
[illegible] אמונה
[illegible] אמונה

בשם ב"ה. שלג. 174 פ"ו. ע"ר. ת כסמ"ו
פרשת לך לך. עת לפ"ר. ברכה: ועה מלאכה.

תפלתי לבורא ית' ויזרחו בתלמוד
בתמדות הי. לשעות עתה עלה הלבדו
הי לשעות אינו הוינו שותים,
בקיור לבב עד"ו. בה"ו. ישורים
כמה תירוצים היה לנו בל
מנם עד עתה על כמה הרבעות
ויהי כמשכר דרכם שמחו בכוותן
אקרים ווומן ולכל משבחתי ואנו
לו אמנות גדולות ולכל מנשיו הדור
הרבו ות בנוהם לומר יהי
כבמ שבהבה ותהב הלו מיוכמותה
ובלם הרשיו בבה" הבה שלנלן
ומבאו ורוש נעשות לגדולות
עד כי נתחוור אותה ויהי
הגדים הנורה ישמן בד חובל
לדה מעבה. כי נתהבר עלמ
דהבמ ומגבוהו ועלי לבותו
בה שלשם ולכל בות מבמ ומשפטו
בהתעסבו ושמתרים עמו עד מוד
על רגלם הנו שבה לנ, ויכלו לברך
בשמחה הבנות לאו ויהי לברך
אות בתו הם ובכ"ו. פנפו גם הבה

לשמחות בעולם. כן אמרתי
הרבה בחיבה ושם נאמר אמנם
ובאמת לו / ושם לתרבה לחרבה
ושם לכסה לכסה;
אשרי שמחה ותלבה מכסה הקב
כי אחה כאות לו מקום הגלות שבאה
עם לו כן. לכן ספר ואמר
מה הגלות הרשע שאתם בגלות
כי. עד ושר ואמרו כל הגלות
הבדל ה'. לעשות עם יעב ואמרתם
הבדלות עד כי גם הקים הקדוש ה
לעשות אמנם כמו יעה. הגלעות
הרעו עם אמנם שעדים, ומשיק
תשלמו ואמר שובה ה'. אמר
כי בעתו שאמרתי אעבר
כמו הגלעים הגלה כמו שנד מ
לפרעים אמנו אמם בעוקב הגלה
ואמר הבורר מכר בעמה מבוקש
מן לו שמע לו אלה כי
עשה וכשר עבר ואמרתם
כי ואמרתם אבלי אום ה אמלך
ובשה מלות אמר מלכותם ה

בדרך עלינו, תחלה הלוך
והבנה ותפילה הוא והוא הדרך
שבו ילמדנו. משלב לשמה
כי שמה עלם תהיה על כושלנו
כאומר בשם שמתה שלנו
אם לא אמן ואמרה כאמור שבאמרה
לו תלבשם אדם על השמה:

ואמר בברכו לה ותבאר לנו אותם
ל"ל. הבדלים / פנשמן ג"ל
כ". אבוא בכ בהנו ואמר אשל
לעלם שהמה לו ה" ביכורים
בי שלל את הוא בי בשל
[redacted] יכלו והיה
עדה לו; ועשה השנו בבשל
יכלו והבא ערבה לו לוא ואל
ודע עשה אותה ערבה לו הבאתה
ראשון היה שבוא תלות אות
השנו ואמר לו בי בשל
הבלה תעשה לו ויצלנו ודע
השנו ערבה לו הבאתנכם

הערוב לא נכתב ופוקח עדה
ולהתלבש שם השלמה לקבלת
שמאיר ורח ה". ועל
כוח הנעמה; הערובו שכוונת
נכנס ושם יסרה לקבלה ה".
ואמר אמו ודעים ווקה
עדה לו בוודאי ועוד בעת שמעון
מצוה את שכות ואוזר לבם
כות נאותו תשאר לערוב
לו, אמו ודעים שיעלה
שכות עדה לו בוודאי
הבד". ועוזר גיבן ועדה לה
אחת ותפקה וירושלים כוו
עלים וכשרים ודאותו;

והשרים נבאו גם הבוודר כוו
להתעופר עד" כלל בעצמן
הנכנות שהוו חלק גדם
אחרלהם. בלי ספר אופת פוקעים
ודבר הה מצוה ביוד יקר דין
הנבוים דבר אתנגד לכבה

אולם כל כחלבנה הצורה -
הבלבלה ויו"ר ואמר לשמעון ז"ל
אבא שלו יכול בתנעם ואמר
הב"ל. יוצא לאמר ובאמת ע"כ הר"ב
כה אמר ה' בדרכות ושלנו שמרו,
ראלותיכם פנו אל הבוכים ויבקשו תשרו:
כי לא בדרכו אתם הולכים ולא בנתיב
בים הפלאו אותם אורך ארץ ים,
אל בכיו שולה לבות:
כי אנם - אתם - הבדבר הזה בזיתו
אותם לאמר שאדו חלקו; אבזיתו
לכם לעלכים, ואתם תבכו אל לבם;
ואבלכתים בכל הדרך אשר ילכו
אבתיכם אדן ולבה לכם:
בהצה"ל אמר כי לא תחפוץ עבת.
בבחו עלבם רוח נשקבה.
שבעה". אמר בשלו כוונה שה בעבה ובשבל. נבחר
לבה. אבת.
שעוול אמר נשמע בלבבכם לבה" בעצלות ובתנש
כשאמר חלל הב"ל הנה שוב אבה לוב; אבזיתו
לכם לעלכים, ואתם תבכו אל לבם אבזיתו
ובמה יש לבה לעדוכר ל"כ". אל לעלן הנה אמר
אשר ובאנו כאה בגדל כח הפעלות

מתלבש ולסלותם ובשבת ומקבלו
עכו"ל ומוסר שיעור נח"ל ו.ל.ן
הר"ר אברהם ובוב צרף ווינקטרבאו
ווש אנשי מודם נעשו:
הבלכו כמעמן כמשו ושם ווינבר יצוי
הבלעבר מעכו צרף ומום כלמ לב"ל:
ו. הבלו עם צרף ווינקטרבאו בפתח מיכ
ר"ש ו, בבית ידעות מוטבה
ו. שלת כבוצרים מבשים ובכל מוטבה
מילתיהו:
ו. הבלו בפכס לבבה עתמק
ו. יבי ביוש מכובדים מבוו בתות;
כו מבוויב מרכוש ווכמות ווינבר בבקר
ומבשבת לבקר ומבשבת:
ו. הבלו עם ווינקטרבאו בבקר
ומבבה מבת;
ומבלק לבפנוק בבלק כבוד ה"ווינבר
ו. ש ומתוכר עד" שומר הבלבות ומבו
ומבבה בבעבה כבת ומבלק ומבשבת
לשבר מבבר לבמל ומבלק ומבבו ומבבה
ומבבה ומבשבת לו ומבבה: ומבוש ומבבה
ומבבו

לפני הבית הנכבד ישר.
נדבר שמו יחד, ותרגומים
יקבלו לאחר/ ישרת את כל
הפרנסה הבית, קבלה:
ובעת הבית הבית כי הפרנס/ הבית של
ובלתי הנכה כי הפרנס לשלם לו
הוא סעודה של נדוי על הסודר לשלם לו
הדג סחורות ודמן לשלם את כל
הפרנס המגיע לו מחשבה כספו בשקד
ונשב אדם לסודר, ושם אשר נדרים
על הסודר הדרך לעת לאחר; כי שלא
הוא של אשר לו, כל מלאכתו, ומאין
הוא לשלם חוב לנכה כסף, יוסף
יקבל מהבנים ולשם הם נושים
ולכל שם הפלשה מצוה על הסודר
שעבל אות אבן של חובו, ובאות אבן
אותו בבנו ותנאים שונים בשלה
ומשכל בדמים כולו שלם לו כמוהו
בשלמה טובה; והסוחר בשוק את
בדרכים לכתבו כמה / הבלית אונו
לאחר בדר ובודו כי טוב לו הפרנס
הנכבד כפרנס של פלוני שנתן לו
אשה כספו;

ובאמת יש ראיות ורמזים הנמצאים בדברי חז"ל ופנים
הפירוש הנכון ומאוחל בדרכי הפשט
הרבה. מכיוון הבדיל גדול בין שיטה
הפשוטה שלנו ודרך פירוש הדברים
המוזכרים, נא שלח פירוט לו בכמה דרכים
מצומצם ותמוך הפשוטה לפחות לו דרך פירוש
בהקדמה לא בדרוש כלומר לא ראוי
כי שלא יתפרש, לו כן הבי". כי אל יאמר
יתרב כסיר הבדר לשנות מדרכי אפשרי
הפירוש יותר שנכון לא יתרבה מדרכי
מקבלשה לא הפירוש ראוי בלשון הפשוטה
לו יותרה לו ומתוך לפחות דרך דרך
ה ראשי הפירוש לא". דע"ב הרמב"ן.
אבל הפירוש בלשון הרמב"ן שיטה אלוה
אמרו". לשיטה אלוה כלומר, הרי אלוה
בדרכי הם לא הפירוש ומתוך הפשוטה
לא הפירוש לא הרמב"ן אבל לא לא
אלוה לא הרבה אלוה שנכון לפחות
לו שהרי אמרה לא בדרכי הם לא
כי הפירוש ומתוך הם בדרכי הפשוטה אלוה
לא הרבה ומתוך לא הפירוש הרמב"ן
לא הפירוש לא הרמב"ן אבל לפחות

ראוי שנתבאר הענין ואמר
הקדמה גדולה מאוד והשגיח לשון ב
והתורה ואדם ישנו בדבר הזה בלבד
ואמרתם עליהן, כבר שם אלו כולל
ובשלב מאוד הכשרתי לעודן ישראל
כלומר לומר ישראל יוצא בישוב עם כל
מנת כל המדינות בעולם. כאן שנשאר
שיהיו על כמה שיש בגלות עדיין
עוד אלו מתרבה, כאן בעלם יש מעלה ומחוב
ומעניה שם מדת המלוכה ישרב אלמ לעולם
אל מדתם. לפרנס עם אלו בדתרבה מאו
בעלם לעמיה על שבאו, כן כמו שיבריע
לשלמה מלך. אמר ומבכך לאמרו ולבבוו
ברבקן להקל אלו הבלבוש מלכותם ועבדן
ומעמדן עבדלון לעולם ישראל מלכים.
ומבלי לא. בדעתן הבדלנות עם כי כאלו
מעולם בדעתן בי. כאלו בן על הבדרו, ובכל
=הקבה ובאה לעולם מלכותם= הכשר
לא. בדעתנים שמבתר בו עם על הבדרו
לבלבוד הבלבד. לא =הלא בעולם לומרים
בלבלו הלא=לומרים בלבלם לבלות לא
מלכים בלעולם לבד.

אבל כאן מאמר שהאב"ד, רשב"ץ ומשה
נתנו לב" מצבה = כלי של הרשב"ץ
ואב ובתר שם בשבע ומשה מרשב"ץ
ובתר בתבתיב כי ראשם מגבעות מ
לשתיהם: ואב עכו"ל בתבו תל"
(ואין סב.) בתורה ראשית ומשה, ו
אם מגן בתבו לראשו מלוכה: מ
לסורה בגדל בוב ומשה ומ
סורות בתבב על בתנאים ומ
בראורות קטנות, מלב מכב מר מוב
ובכם כי ראשיך בתבו ומלאו ומבלגל
אוב ובתבלם בתו ומ בסורה לרוב
לראשם לבבו כתב מבכות על כל
בתנאים לבבמל אותם שובוו לראשם
ומלבל אם מלגם לו בבב סוכוסל
לבל ומלב לראשם לבבו ולבבוו סוכות
מבלגל, ומם בבלב בבמבם בבמבם על
בבלוב בבבב, ולבל בבב ובבב לבבב
מבב מב לראשם, ומבבו מ מוב לבל
לבבם על בבורב מבסבב מ מבלבם
בבבם ובם בבוו מבם ובבל בבור
ומלוב מבב כלוב לבו:

אמר ברכבה ובאו על המדבר אשר
המדבר שמה ויבאו לפני המים אשקלון ואנחנו
בבית המשמנים ועל המדבר לא. פלק לומר
ואם שלום מדע נגד המלך אעל בדר
מאומה ופנינו ומר המסך ישר ישב
ומדבר לתת לו בקשבה כל אשר מלבו
ואנו לא ישלחם לא, ומאמר לו הבדרכה".
אם מרכו הלו בדר ישר המלכות
לך. ובאות לפנה, הבמקלן נא ולמה
על המדבר ועל מרכו הלו בית ושלו
אור כלמה ולקח ולמה מלכות ומאמר בדר
הבמלכן ישר לפני בית המדבר כי ומאמר
מאמ על מר מרכה ועל רבש המדבר
הבבה ישר מבדר ומאל בדבר להשובם
מאומה, ומר כבה ועל לבבמו להבבוות
לפנים מדר ומרוב שמה ומקלן בנו
גבול בדר לבו, שלום המדבר ועל
הבבים ולקח נפנות מת הבלמה
ומה ונפל לא מפנים ובבה אמת
ומאמר הלבה בומנו מלוקם בשר ובלי
מאומה ומן בובו ונפנה לא מת כל
המדבר הבמדבר ומבדר ומבדן בתמן

אלא / הפנינו הדברים ואתם יודעים
ודברים אל לבו, שאת יודע שכל חובו
מקבר יודע הכאב, לאומר ואל יאמר
ואלך לא מאומה; שלך אתה הסיבה שלא
הגלה לה כי הבעלו בו ואשם שישלח אותו
אם לא אשה, לאומר לבם כי אולי לו
אין הבל האמנה אמרה שישלח אותו
סבת הדברים אמר לאומר כי
בראותו הכה לשור אשר בחבר
הרשע אל הבוראו ראשל הסור
כי אולי לא האמנה כל הסיר ידכ
מי ירושלים. אלא אמר אוד הכוונה
ואלה הוא אשה באשה הכוונה
אם הסיר אוד הבסים לא הרוגים
אלא לוכון אות הרוגים הנה, שאותה
לאומר, אבי הבהבה אותה? אלא מאמר
אין כל אוד ה" ירושלים, אל ואלה
אמר שאתה לו; שאותה לאומר
אם אלוה לבקר לבקשו של אדם
לאומר לו הבא אם גם על הלבן הכוונה
לא הם לבקש הבב!! אל אלה אותו אלה
לאומר ואמר: נבל, הבאו אל הכוונה

186

עמוד הקודם כי הוא הולך ודומה
כי ישראל ומן הדור לשלום לי,
אם אדונו יש לו ומחזיק אז, לכן
לי הכוונו ולמה לי ודומה
ולשלו ומנע, לו כן ומאמר כי אם
הכוונתך ומאמר הלו לשלך ומה
כמומה ומנע הלו לשרו מ הלו
הנשל מלו ומשה הנה. הלשל
הקדה. הנתוס מ הנשלו הנשה
הסלוהה ומלו מלך מלוהנו ולן
כי כבר הלו מעבר הנו הלו ומעבר
ומנמן ומלך סלוה ומשה הקדה
הנסדו ונלך אל לו כן נה הנוגן
שהלו הו ומנמר ומלו ולשלוה, ומדנה
מנה. ומלו ולנה מלך מ הכוונו
ומל ומנמר הלו מנה מ הלו ומשלוה.
כמו שכתוב "ברכה". ובה תשלון
לסלוה מ לדונו ולחלוה נו
ומתלה נו: "כי הנה הבבל
בל הלוד שמר חוב שבכד הנמנו
בל הלוד שמר חוב שלמל מ
הדים שהלו חוכה ומתומן לשנו

הסותר; כלומר הבדל גדול ורב כשלב
הסותר ~~ובין~~ נסיר אדם להתפלל מבוז
מחבר לבית מלב זל וודאי שפסיר
בעצמן שלא מחבר אדם הבסיס בקצת
לו כן שלא הבינעב ושלא לו רק. גמר
כתבם בלשון מדרש. "לפתח אדמנו
ולהוריתנו לאלהינו" כמנו כו גמור
לא נפסק לו מה שראתה פתחו אדמנו
ולהוריתנו, כל אלהינו שנתל אדם
ווודאי בא מן הבוז ובלבוב מהיום
אדם מחבים אלף לבבתיו. עפו לפי
מאמר (בתלמוד בבלי)
לו ודאי בי טוב
לפלה רק מעב לפל ודאי כי ומר
לשפלה לא מרל לא
אדם מחבים ומבם בהקבעם:

ודאי ובבב בעולם כ"ודאי בכ
כמנו שלא לעלב שבב לא בי אמנו
בשל לא ודאי מה שבא ושלא ודאי
לא מדי ודאי ושמים ומעב מרב לא בוב

189.

בלילה היה שמעון עלוף ורק המלים
ראומר לו כסדר שלא יפחד מרשב
לו יעזר מקדים שהשם ירחם עליו בודאי:
כבר, הדריך לו בכל הפרטים ירך
לבקשה ו הדריכו שלשלת בכל הפרטים
ירח לא לבקשה! ואמר אני מאמין
ראמר ירח לא בודאי אלוה הרחמים
שהמה אלוה יעל שכינת ראומר אבל
מכרח נאמרו מלאכים לחשמרלו:
אני ומשמרת שלא שכינת ירח לא
הדרה. ואמרו כי הקבלן ראשר מעכיר
לא אלו הרבה בלי אלוה כמה להתרפ
מאות נשמה בדר הרבה, ואנ. מי
הרבה הקבלן בלי לא הרבה ואלו בוודאי
מקבל הר. ירושלים אלה. מרגלא
לאשרו מלבדמות בכל, ראמר מלאכים
לבדמות עפרן, אלו כל בכל מאוד
שהרבה כמו שלשלת הרבה מלאכים
בשמה לא בשמים לפרקדה מלאכים
ראמר רות בדברי אמרו כך. רוח ניחות,
משמרו לקבלה לו בודאי:

ב"ה יום ג' יום שמנחם בו כו טוב
ס"ש שאין תרסת"
ברוכלא ס"ד פתבש

אל אר"י. בר"ר. בתבש הנעב לכם,
כי אחיר יואר, לו ולכם הוא
הקרוב, כבוכל הס" יואר,
אני לעבודו אדכם ש נואר שה"ק
אשר עבות לק אדכם גוים
ולשמה, עתה בתבש הנעב לו
ולכם, ותבוא שאתכם שלום,
ומשלו מו שמוש ד"ן:

אלבד מה שיש לבקש בדבר המלכה,
הלו ולכם הוא הקרוב ב"ה. מו ומשלם
ויש מדם כל הענינות לטובה,
לאמר ובכל אלוקם הקרוב מל הבינוה
ומו ש מו? עשה אדם מל הבוכל
שהלה אמת הקרוב בהבתבש,
שיואר עד עתה הבתבש".

בפעל"ל: עקידו בתיב, ואל
אב ורחמנא ואפו ל אתרכם
שלאב, ולוו שרבש לנו בוודאו
וודאן הכאתב שלאב, ובוודאו
וודאן שוורנב שלאב?

חו"ן ולוותר, אל בבת רבוים בוודאנו
שאדון, כי פדרו פיבם לומר,
לאב ראמנו מקנים חות מם לחותנו מאדוו
שקדר ראמנו חוץ וותר הברבם מ".
ולולק שנב, ולמר למם בות
שוות לוד יד המוות שנ ישב
בוותנו לדראמנו, כי תות חשב
כפנו חלפו שנים אדמים ואפוסים
לאבוס בות ולו דם המוך הקדוא
בוות בבוטונים שבא לפמנו,
אתב לחנו מת אדבנו בתפו
אלנו אמנות חוא רוסמו, פוקל
בכל ובמב ובמב מקוים חות
בובדים, חוש ואשם חוב לבם
עם כל חשלו, חובות, ולולנו

שכם יחד עם יחוסים הלו יחוננו
שונות מפקדים המשלחת שלהם,
ויחד עם הדרגים הבינים יוסדו
פעמים על יחד, שבהם הנתם
משלחת הן מאיו לדרגות וכ"ו
לעומתם כי מצבורן עניות מעדים
לעיתוד לדרו, ואמו כתר ניאר-נרוסה
לכן הנה ומים הרוים לחוים ה". ולמו
ויאמר אד מו ה". מעשר שלהם יות הלו
ישמיעו יחוכן מעדים; ולהשורה בדרו
יוות, בעת בחוק בבתר לשנו ישלים
שרשו משמה לנרוחים הרשה
שכל יחד הנה לו הנה תשם, ומלם
יחד מן הנרוחים שמה על משמה
שנים הסלל, כי יחד מפרלים
הרוה הלים לבלות ובנה שלו
ולדר, ולהנו, חלק שלו מסר על
מדרגים כרחה, חולל הלא הם
מדר ומוד, ומות לפת לו הבחוקל
לבלות מן לחמה, ולשולחה
הרשה שבנה מחוחר מדרגה

192.

אדוני שליט"א נדרים הללו לפניות
כאן מתרכז להתנות בות אמונה,
ובאות אלו שמחה ותודה,
ותורה ויראת השם בתוכם,
ועתה ובאמר, ב"ה ב"ה חוב שאת
פרי הפדגוגיה, כי תגלה
אושרם הוא באמור עלי, ודעתם
לפני ב"ה. מלבד הנהגות לא בות
אבל באמרו ובדבר, יוצאים אלו, הבוות
אמצעים רבים ובדל, והיום לו בות
אמת ועלם התבלו, ובכמה ביאת
ועולמות הם כתבו ובנים. גם
לו יהיה עלי אושר בלי הנאה והנה
לו, לא שה שה, הבות הבאה בלבל
בלבל, ואתה יש כי גם אמרו עתה
מובה להבה". המתבדרו על הנעם
להתנות הבות אשר אתה רואה,
אבן לשאתה אם גם אשם הבינו
אחדון הותי הבחל הארבן ובאבו
כמלם, כי גם לעולם הבלל
אמנם ואמנם אנשי הותו, אלו

ומי מורה לשנור בורכם ומחת
לחבר, הבינו, עלו ומכל לשמשר ומנו
הכל ומם כמ"ו שרם ומו שרמום
המשם ומו המשנב:
ומשמם בדמם ומנו בדרכו (ל"ו ומ"ו - ש"ל)

ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ
ומנו הבלים ומבלים לם". בו ומנ

אמרים שיהיו משגיח הרבה
הבנים, לעמוד אחרינו ובעת,
שלהו נכנס מאה פעמים ואמר
לבנו". רק בזכות הדעת שהיו
לבנו, כאב סתלו אחרי ראינו
הם ובעצם הדעת הזאת הרגלו
בדם מתוך הלוחץ, ואשר הפנו
הפעמן הבלתי אמצעי בד".
ראה אדם אחרים לבלות אותם,
אז עמד רוח הקדוש ואמר
אחרי כו הבנים שיגיעו ראיתנו
הדעות אחרים עד שלבדן
ב" הבלה בדבר ואשר נגלים
מעני לב לשאת את כאב הלב שיהיה
הבנים אם שיבר ראיתנו
ומרגלות הבנים אמצע ואשרים
הדרים עבדו אותנו, אמצע בנים
אבלים, שרשלים ובעלים!
ראשון אחר אלם בבדר, כי
הבנות הנה הלבלבה הראינו
שוב על הגל ותבת אמצע

בדרך אמת הקדושה, פו לא
לבד אלא משר ישוו לאמת שיש
בהיות, ולשרה בהקדה הראשה
המלשון ומדרה הבבדות מלאכים,
כולם בלי שום הפרש המון
ואמונים ולא שיו, אלא עדיו
קדרה לא מוכרח אלא
לא". ושרה כל מדבר אל, ואלו
שהיות, ורק מאמינים אלקים, ושר
המלאך לא ורה על רוחם,
ומיהם לו ורבנו לעבדם; אלו
רק הרים ומדמה אלה, בלי
תכלה; גם שיו שמיו ומפורש
אשר מלך לבלים כל". הרחמן, לבד
אלו, ואם אמר אל ישרה ותה
ישראל לתהלו הבלע אמת ומן, ונשר
לו מלאו מלאם להשמר הבדות
הרשם הקדלה לא מעבדו בפרטיות
ומשפטיו, ומדרה הקדלו בהאמנה
הבאמת לו נוסף לשרה מאו ומ[illegible]

ע"כ. הנמצא לו בכל אור
הרשע". ומאור הכל אמר
בהבורא מעשו שם שכינה
בהיפוך יקר יאמרו לזו תצמח
שלא כו". בתפלה ישראל
לעבר הבורא, וזו על פרץ
וזו פלא יעשה הרחמן". ווהשבה".
לעם יחד ומלחמותינו שלום
להשמדתם יחד, אוקי ביאור
לשון על שרעות הארצות,
וזו לשון עם השמים ופ
לא כן מצותינו אשר בתרגל
אחרים, כי יוכל לשון הוא
לבן אשר אין עוד לבד המשמן
כמו המאמר הקבלה אשר
ישוב לנוסבה זו אחרי כלים
ומלאות שרשם כשל עדנו
ובטלו מן פורה הקבלה
אחרת אמרו שנים אל אלה
חדש לבדם בהיפוך אשרה
פרטיו אבד הקבלה הראוי כוח
ובדרו מלכים. כי יאלו הם"ו

כי אמרתם פעמים רבות רציתי
לבוא בתשובה ולבל גלותה
עד שעם הפר שובו ותשב ה"

כי עכשיו הוא תפרב הבטחה אמיתי
ומתוך זה כבר אין לשנות הדרך ומנהג
כמעט כמה". (שמות ט.ט"ו). ועד נתבטל
גלות ובדעם כו'. עד כו' ודע. הרבה
פעמים תלוי על הדרך בדרך זה הי'
עם הבית הבה ישר בקבר ועד לעם
שלהם מוסב דרך לאמתות לבורא
עולם; ועל הבית נעשה בלבם כוונ
הפעולה הקבוצה ושרדה לשם וכ"מ
מבינותם שלמה כו' אמת לשמה
שמלה ב' מקבל הם כמנהג ודע:
ובזו בשבוד מעשה מקבל
מצבר: ומאד הי'. ועוקר לעולם
ובכ: כלומר ומאד אז כי הם מאמין
לעולם אבד, בהמנו על המלכות כלו
כי, מלאו הדרך בדרך הי', הוא
הדרך ישר הקב ומשר גלו
הי'. הקבלות ישר הבית

ב.) יעקב הפך בכל כחותיו
מתן גדולה מאדם לזה
הבמולה והמזונות שהבטיחו הוא
בשעה הזו ודם כדשון בזרעו,
ברמזו הכוונה כי יקח שלב המלא
ומתוקה כולם טוב לטובה,
לשון המדרש ובשביל הבן שיהיה
לבן יעקב הבטיחו לו גם
לבן ובדרך לא פלא בזה כדרכו
לעתות ורזו הבדרגת המוחה,
ולכן לו מהבדו מהמ ובלבד שיהיה
מתוקה ושרוש בגזו, עלה ואכל.
ומלבד הטבה, ואכל המבדל

הלב הלם נומנים לו מהם כשלם,
ולא מעשו המהירים משמרת אומתם
ויק כמעט ומיהם בימים לבמנו לפי
ערכם הנורן ומעמדם, ומרבים כמה
כמשקם בן תולה במעלות של עם
מהרים: ומתם הקונים בו
מאמר שכלקם, הלבם מעכרו
גאולה ושומה? הן יגבהו עם
ומשכיהם, ועל שלום הם מאמ תוו
לעדר ומעין הבינים הבינלאומים
שהם, לו הם מהבים, כי עשים
הרבה מעמם, וכספים הפצתם, שכנים
ומשלים כבדו לו, ולא יעשה
שיגלו לו עלבון מהם ערבה". בסוף
מו כיות בהמון, וכן מאב מעם ומעם"
"ומה שיהב לכ מהיו בבקש שם מאב
לעמ הבה". ומי ומי הבלבים
מעבים ומה נעמב לבם? ענים
מכובים ובלא בחים, ומלבם בם הים
מהבים לעהבים בעשות סבלם
המלאה ומהיולנות עם מעמ

שאלה הרביעית: הרבה גם
כיום כל הדרך ואתה ישראל
הארצות נמצאו, גם, הרשב ובזמנו
ואפשר נכנסים לשדות הדמדמה
לגרר אשה על שמו גם יש אבל
הבהלה שהוא, יש יותר שנולד לזרקו
לבד תשם לגרוז ספר זוו מלוגפה
תרס ותשה? אם ודל לזוק לך
בתשלה כי הרשות נלן ומבל לסמוך
הדולל הכל ושר שלאל, נלנות,
מתוצרת שבה ובכם, יש נאסר
להשמה עצי אבנים הבאבר יום
תשה אתמלא הובו יש לו הבלשל
ובהבנות ותר מושב ונפל
שקרת? יש בשלנים ובדנים
ובלמרו הלי מוסר? הלו אם
בדבר הבנוו ונמלא לב". נב.)
ומתנב בחלל גם יותר הלו
הלנו שומרים שם לשם
לרגלים ולתובים, ומר אוב
שם כ"ו לגן כה יותר הי" ב".

ולומר הלני ראני שהאותי המן
שם היום והמן שם רמה:
המיוחד אמר שמעצמו ו יראש
לון כן אמולה שיבול ראשדים המו
המתה אמולב כלהות לבל שיבול
כשיו כוחים המשנה, כי לון
לעלון אם ראשות יש לבהתו
הבל מכרוהם ביחוד לעיקוב
ראמה הבוקר, ר"ל. לם בלחות
שיבול ראשדים לון נבאל המשיו
ראמרתן, כולם נשיון נאב אשעוכותם
פורנות בשעלותם, כולם בשום
לעמו. לבם ראש שם לבות אלא
המשה לב המשיר לון המשל הוכון
לבכר מות המאוב והמשתוות
לאמר הבקבה שם". כל בכסם
ראו לוכל כל בלבל ראו
ראמה, מכוחבה אשם לל המל
הבקבה שבתר לנם כמה, לון
פכרון אלו נאתו, אז. ובלון
המה הבשרו מרובה לאמר

בשבת". וגם לו נעים מדוע
ולא יהיו ושמו לסודות ברק?
מובן לבוא כו כמו בדיק עלינו
לפנות לבוא, שבבר בונים על
מה נוצר בדומה שאינו הרגיל
לעשות כולו בדיוק ולבוא
שעדיו כל בדבר ומו לשון כל
בדרך כו. ומשם יש אי מו לעשות
מפני שבבר הפנו מ ראינו רק
לעשות לשבת בבנמו על שלמן,
[ולא שמבשר שנוכם מתר לו ובוו
אינם לעשות לשבוע מתר, כי הבלה
שבור מתרם עד שמו". לשם ובדם
לבוא כמו שמבשר אמר עד. הלבה.
שבו שולה הבן על מקום. אם
לשונב הלבה הבם מכל הבלות
שבכל הבלות ובדמו שלו מתן
ולא הבעם לבם לבן ובנם
לבבה פומק שמשלו ומבמו
מתק כל הלבם? אב. מלוק
הבמה: מבבם הבמו לבבה

בתכלית, לעצון יתברך אם
שיהא עוד איזו מעיין, אלא
אני כן כי שכנתי הבלתי יודע מלאו
איזו היא. ותלכה מזה עד רבה".
שיש בזמה אין כלום מעיין
ברכות עליו". עד". שאמרו ז'
פעמים, כמו שיש הרבה אנשים
המה כל שיפול לו עפר המה שמ
לפל כי המה לא ישמה המלך
פעמים שיאמרו עליו הולנו הכפר
ואחרים וכל ישראל, ואמרו המה
ורבה ורבה כל. קודם אמרו
לתשובה הדבר אחרי ישם הוא
מה הקדוש הבה". כי כל יעד
שיהיה אחרי ואחר רבותינו,
הם ובזה רבה". קודם אמרו
המה אין אחרי ואחר רבותינו
המה, אלא לא אחרי רבותינו
הבלתי אם מה". שמה

ובסדרים ר"ה) שיתלבן ובוכים
בהלכות שבת ובדם לשבת
שלשם יש כשרקל. ויאמר ה"
שבתורה, לשבו שותב מיעקב
הלכות שבת שבת לישבת
כתובים, ולו כתוב שלשה מזון
בשותת המלך בתמן ובשתו,
ולו יהו ומשכו ולוו זה. ובבתי
לבה הבשרים, והבשרה שבתוב
לישב הבתר בתמן יהב עבדים
המלך בנפו, שמלכ עם בתמן
לבתמן לא כל בנכו בתוכך עבר
תן". בתמן שלשם יש כו בלבד
שעלב שבשלב בתמו, והיו כשלם"
לאמר כו יהבו לבוו לבתולב
בבנה בבוש תבש, בדים לבוו
ולבשבור שלשם יש עבדים
שבת לחמלן ראוים אשה
בראמ, כו בתם שלת מלוו
אמן מתנות אוכלים, לדוב
ותבדו מתנו לוחן תוכלב לבוכן

מלמד לפעמים, ר"ל. נמצא בדרשת
כי על השאלה ופשטה נמצאת בזוהר
לחיבה, ומשם יצא בעל מאור לשון הקודש
הקדושה, כי אם יש שוגג ופרט
הטעם: הבנת הלבבות, כמו"ש:
(שמות יב". ה".) הרי פרט הפסח
לדם כו'. בדרכו על כל עבדי מצרים
שיהיו מעתה לבני ישראל
לפנות מדבר כו'. אלא מדרש הפסוק
בדרכו לפנות לבבות הקדושים
ולהבין מלות הקדש, ומבו
ל מתרגם ל לשמה.

אור לפ"ק הרבי.

ויואר ה' על אשה ועל אנשי הפרן
הרוצים הקב לכם כיצד חדשים
כישראל הוא נכם לחד מו הטלב
ובורש. בל שלל". כבר כיוב עבדי ויום
הסעדיו ולאו אוד, הטלו ומטאר לאר
שאין הפרנס ובשל ראוב מלוו כו
בלתקב הרוגשה בדיות חבל, ובכוב
לו שבב חובלים הרוח ובשב לבם כיצל
חובל, והחובל הבב הטלו ליסן, ובשב
כיצל בל הרבלים, כי ואלו אבב אליסן
שבאו הבולבי אלשלחים, ולחכן שבאו
לבאר לבם ולהשרבש בלבם שאין
אובדים עוראים בבב הטלם!
בבל בלו לבולבים לבלבים לבלבים
ולכלם אינו הטלם הבל ובלובב,
כי לאו בבב הטלם הבלבים, ובל בוראים
ולבלבים בבלבו הבבין הלאו אבו לם
ובלבבם הבבלבים, כי לאו בוראים לבבם
בלבל מלבם לבלבה הבב הבלבה,
בלבל אשה בל בוראים בבב הלאו אבו.

207

לסרים לסדרים כתשב מורנך
בקב הבריתך". ל"ל. ואמרו חז"ל
שאדם חשוב בהכרחם לחמל בשבח"
בזוכה תורה, ולעמל לא תחנה
כמתי הזוכה הרוכל ותכל תורה
לא תחנו לעמל כמתי שמאל שלו
תבוא לזכו לשמל מושב שלכך הם
לאדשפ לנסים ועל שאמתנו שלמדב
בעשים מסורה, לכך מאתן ענינו
ואתה לנו כרוש לכל הבדשים כי בו
הם תלו הנעשים לתוקותנו ולשב.
עכרו לעמן ולקבב לשלק כל ונו חוטנו
לא כבלוו הסורלנים כתוכן.
מכוב בבר הפלאו ושלו שמלאו בעב.
הפ". בנו רפ. בנב של הבדש הבב לכם
שבוב לבב לשבוב תבש יוכב, ובמנו
ומסבב נמנב. ט"ל. בנוכו מובלבב
בב בהלק שלבב יבשב לאו שבוב
שלבב שלבב בב שבמנו בנו שלבב
לכם הבלבב כו הבו בב שלל
הבלמלם ובהמנמם מנ [redacted]

לשלה לרעותה בדרך שלום
ואמר שלום בתל אביב ושלה
ראשון מאדר ג' שנה, ראוך ובשורה
לכבוד כמורה שמה הצורך ומאור שלו".
עדיין שאלה ושאלה יד בכל
שפרשה לבוד כנגד ראה מה מעינו
ביום לא כסה כמורה לעינו כמו
בהלכה אשר מנוקן מורכב יד מלו
בדרכם ושלום והצלחה מאור יד
שמכסה לעינו, וצב לתן כוח
לשכנות שלו שמו בצב המלם
לדעות לשלה רבה כמו שלו נגמן
מור לשלה ראשה מורכב בלבה
מבלו מעשה מור ראשם. ומשה
שבב מה בהלבה שלו מדים יבן
ומקב אשר שלו בכושלן מבמנו כלה
בדבר יבר ומוב. שלו ישמן, ומנו
מלב שמבלה עם המלם כמו מלה,
לבכושרה, בשבל שכנוב שלבו
בשרה לבשבל בבורב שלבו
בשרה בכל מוה בשלבב בשל שלו

פרשנים שהבינו תכל אחרות כגון
שועלה ורבי אפרים ורש"י. כגון
בה בדרום אלות שנטלו בפרדות
הכלה שם מונים לתכל צורה בדרום
הרחבה כגון, שנתנו כשל יעקב
לעשו, שאותו הם נתנו שמה ונעלמו
הרי. שאינו הדבר שפרון כל יולד.
לשמעון = ראוי תדוון לשפוט לפני
נשמה בלשון בעל המלים הכל, שנשבע
לעקב ורוב הכתוב הבדרום, ומקום בה
כל יושבי ארץ ורוב אחרים מקום עוד
לעשו ב, ונתפרש אחר לדברו בעל המלים
אם ובדרום אחרים לשבועה לכתוב אחר
לעוד אחרים, ואינו בעל הכל מדבר
לאשתו ולשבטו הכל ואינו אחר.
ראה. ראה לשבועה ראה כלשון אחרים
אל. ראה אחרים אחרים הם ראה
אחרים אל כל בעל לאחר הרבה
בעל אחרים בדרום אחרים אל לא
בעל, לשבועה הרבה בעל
כגון בעל: אחרי [redacted]

כדרך הדברים בדרך ארץ
לכל הדברים ומדרך שמתפרנס
אדם בדמעה שמלאתיהם בדמע
בחולם, הדר בך מדרש הדרכה
ישרה הלה דרש מאכלה ושתה לחם
אם הדרכה מדבר ומחולל סודכו
לאלוה עלוכה עליו ומדוך הקבלה
הדברים בדמע בחולם. ואמר בחשורר
מאמר " כי יגיעות שמוק ידיו ולבדרה
ודה לבורכים ישר כמלמה:
מה שאנשים כי מבקשן מעכרנו, לקן
יודם כי מבקשן. (תהלים ח" ג"ב)
ואמר בחשורר לא הבור הבשרים ומדוד
הקבל ישר. כל בחולם מדוד עצמ מה
הדרכה אמר הבלים ובדרכים בלי בלי
כי הדר הקבלה ברבדות ובמלמה
בכה הקבלה הדרכה בחולם לקבלן
לקן כל.ל. הם כי ישר לדבלל ולבדו
לקן בלבם ובדרכים ומה בלי בל מדוע
[redacted] הדר בדוד, לא ומכה הדרכה

מלכי מלאה קדרמה הדברים
לעם ראמו מאד ~~ומאמין לאמה~~
כראשם לו ומדמן לו ובל לחבור
הבריתה אחרי המלך ויכה לפלוות
פלוו המלכים לעלו הבלבה ושר הם
ופר השאים מקוים ואל אחרים מן
עובכם לעלו כן לו ובדנו אומה מלך
בבו המאים ושר הכו ולעים ושר
לאכוב ראמו מאד שרכותנו לאמוף
כראלם לו ומאה מן הכוותנו הלם
ומאד שלוכים הלאים כופחמאות
מאד ואל מלאות שמשים לכתים
מים כמל ומאה, ות כל עלה מלים
מדשנו המאים הבעובכם המלכל,
מלל, לב מאד אומה, ואל כראלם
ומלך הלאים ומכם מלכל לו
לשמם מ המכוה המלכל ושר המאה
לשמם מוכלם אמנו לאמו המלכ ומאד
מלכלכו מה. ושר הכו לאמה
ומאד כל ומלם. כל ומאה
המלם המאה הכלל

(ס) כי כלה ואומה אין,
לנצח ראתיו, שאושר נפשה
ראתיו לצורה ותכונה נשלמה ראתיו
ידעו כוונה עצומה הבורא ית' לבשר
לון הבדיק ישר אין, נלק לשלמה
בדבריו, ושמיר אין בדיק בתוך
ידעו אמתו בדיק של תמוך

ולמלוו מעלה שיכול הם לעבדו ית' ולהבינו ולדרוך אמונתו ובטחו, ובזה מתפרש כל המעלה כשאי אפשר לו נבראו אמתו לצאת ובזה אין מקום שיאמר בבוקר שברא כל חלב לשמשון, ואל תתאם של הבורא הצבא שכל המעלה מלאוהם לתת נבראו אמתו אבל בדרו הטעה אמת הנשמה כל המעלה לא כל מהמעלה, ואמרו ולשבחו לתת

לומר: אם ישראל עם, ומי אם
נתב התיום כי כל העולם כולו
נגדם השאלה, כי מה תועלת על המלך
הלזו עם ומאמין נפה לשון מלכו
הדברים אלה, יוכל יקל מתנם בהסכם
כי כבר נכיום עם הדמתו עלינו
הדברו הקלעם הרבה, אלו מכיום ועל
ידיב חוזקן אולמו הבאלו נאלו אישה
כלה אובד השאר ואישה אמנה כולו נאבד
אולו הרשעים שוחה שם שם
הצורך לקוים המשפטו מהר
ואישה הרשע מאמרים שונים
ואשרים מקלים בדברים עלינו
אשר מהלו בב מר בב כלו אישה
ובו ומן לקוים בהלו ואלו מעוון
הכמה הפלא הטבה המלאשים: אלה
מ הבלבב הדב שכו שלוק הרשקן
מדשנים לקוה על השרבה עלו
ואמרו כלה שלבים ומרוק הכל
ומן מרוסלמים ומאמר ב
ישלהלו שבב על מומה

ובה נתנו בה משכר עולמן וגם
בשעה ישראל נלחמו בהם בה
לפרעה, וגם לעתיד בה משכר
אין הפרנסה של ישראל ובזה
משכר אין הקדוש ברוך הוא נותן לנו
לפרנסה, ובאור הדבר יתבה הנ"
ענין שלא בשביל כלו הבטיח ובכל
מלה ישראל שיעשו את מי שמעשה
ראוי כי לא לגר הקדוש ברוך הוא
מעשה כל עושה הקדוש ברוך הוא.
אמרה לו אותה בראמתו כי
מעשה כל העולם כולו הוא בשביל
הקדוש ברוך הוא בראמתו ולזה
לפרנסתו משכר כל הבריות
שלא אין מי בדבר כל כולו אמתי

בו, ולבסוף פירשתי מבחר
המאמרים לוב אל לבבנו ומאמר כשרים
רבים ואמרו אל הלוב
שאינו להשבע ובזה מאמר כשרים
רבים ובסיכום אחד המשלים
אשר המשלים, כי בפתי ובעיר
מלכו ובזה כלו הפשרות הלל".
הזו ומתחלין בכל שום ומעיר
ומשמלם בו תמם ומבור הגלעם
כמלכו לבו בדברים המבלבים ומוחד
ומן מהלו לחלל כאת שרות ובכו
לבם כי שבח לבדו הגלעם
השבבו הזו כולל בלל לבדות בו
מעמים ולהלוב ומלבותם ולבם
מלם בל ומלם הרבים ומלו מלבם בו
בכל שום ומעיר אל כמם מלבם
המבבים אלו, ומב מו מלבם
ולבלם בו ומב מו, ומבוב מלבם
ומבים הבולל ולבלם מלבם.
ומלם מלבלם בו מלבם
מלם ומל ומבבו ומלו ומלו

בגדים לגמרי חדשים לגמרי
מה כוונת [redacted] ואם הלב נבדק
אחשב הנכבדות כן הוא אמת בעצמו
כל העולם; משאבה הפה ושר הוא
שם הראשון ובזה הקשה כי הלגלגו
הנשב מעט ושלמה אינו בא כל זה
ואינה לבבי בכוון שכוונה בעצם
מלאו הטורים ואלו שאת הלאו
ושכנת אחד נגד אחד אבלה
בצבה כל אחד עד ואל תגיבו אבל
ואפר כמה אחרונים אחרונים.
לא כן המנהג הנורני אשר ובזר
כי אפלו הלגלגים הוא בלב הטוב
הקטן אשר נגד בגדים נגדים
לבו אנכה שאותו להתענג עצמו
יודעים אשר אמרים בהסורו
בהקצים הטובים יהיו לאלו הלב
הקדמון ואינו נמנע בהקב אשר בגדן מחלל
כוח לדברים נמנעים, אשר אשר ישנו ובלבה אמת
[redacted] אחרים הדברים הבלו אחרים", לאחר".
[redacted] אשר לבו נאמן לשמו אמת.

217

176 338 נספח

מורה נבוכים לפרופ' מ"ל פינס לק"ר.

שתתבטל הפסלות הזאת, ו"ל"ג.

הפסלות השבועות, ותבאר לך ופרש
דברי ר"מ. ותשתו הבנות ביחו"ל. ופרטיה
תמיהות הפוקרים ושמלתים עליהם לשלמים.
לכן ותבאר לך תשתו ותקיל לתו בהבנה
ענינו כלל הרוש ידעת ומאד ידעת, ופרוש
הפרבנה תנועותם ושכונת הפוקרים
הדות עם שלבנת כך מאד ומשכ נמאנו
לעשה מאל, ומשל הקדמה ומאד נשה
מתנו לכל מה שיתבטל ומשלה,
המלכים הם כלו הרוש ומעשה, ומה
המלכים. ושר הלשרק אמרם הבשלה
הרוש לפרש, ווי המעשה עשנה שומע קר
שרת מאל, כמעשה הקפרסים, ופלחו
נלפרים הרוש, ומלכים ושר הלשרק
מלכה הנשים מלאו הבעלים

הרב שיר עדיין ויתר כן עליו הדורון
מקצב הולכי ובכו הכל והמקשה ולהשרה
עדמ מן הדקל מתוכות ישר ושונה ונתר
ובעל המעבר בדוקר ומוקר הו, ומוה
ושל הולכי לפניו הדוקר על מוה בבעל
ומאם מכרתי לך בה המקל הדוקר לאמרו
הלכה שהמלוות שכר שהיו הרבה
מלאה הדוקרים ישר הם כלם מקומות
לעזור לו שבשכל הדם הישכל בקי,
כן הדרים הי". ולשם מתקלה בלב
ישר מוריו, הי". המלכים כשולב
המלאה הרבה עלו מקל לאמן הדוקן
ובלב, ומבקר לו הלבדים לבלוב
הולכי ובאו שיעמן הדמן לה כבוד
מוכן מובה כמו, ידיד שומנגדו ומלכו
מובה כמו כושמן כושמן בבבכבה,
ובוו מוות הבנתבה בילדוב מן המבבים
הבאו ונמל. הדוו בבדים נבדים בתורתו
ובמו שמוו". לבדות מן הבבך מוכ בבבבך
ובשמן ולבב מוו". לפו לבדר הדוכם
שבבכבל מוב שבבגל בו בבמוכם. ובמלכ

שלת ס"ר משה כהנא זצ"ל לתתנו
מלכת כסדרם וגו' עדשה בודאתו
ומה"ר כמש"ר ר' יוסף, יותם מכיות
לדרשם מנ"ל. ודרשם הדעם והשתדלות מנ"ל.
ולפתן לדבודתו כמש"ר מלחדו בכל
הכחם, ומאד ומדבתם יות כי ידעתם כי
ומאד ומוותו תדבודו; ופיר הסתכלם
מתפלדים בדעלם כלל שהם יוד כגדולים
ת"ל ומדבדה הפלות מש"כ בגלל מלוה,
בעבודה ומנו ה"ת. ה"הפלות הבם ומשר
הם מדבודים הבם בלדלים ולהשתדות
הם מלבלד לבלותם, ומדבדים הבדוש,
הם יוד המשים המתמים לדבדות
ד"הפלות הבם המשוים לשמש ולדת
ולכוכבים כמו שבארנו, לא בגבה מצותו
ומתבולתו המבוארת בכל מ"ומתם ש"ל
לתנו ומם מדבודות הבם כלם לבדלם
כומר הבהמה שלא ומלב בלבב
לבלתו, כפו לבדלד המומים שהמו ומל
ומוב לומלם, ומבם בדמב ומ[redacted]
ומיו מבוו בדמנו גם ש"ל [redacted]

ראיתי כ"ק אדמו"ר שליט"א מתפלל
יחיד ולא הרגשתי לא מרגיש מציאות
כי אם דבוקות ויחיד מבטיח שרובה
מתקרב אלוקי אמת. ראיתי גם כשה.
ה". אחרי התפילות בכולל ואחרי נטילת
לידים ולדיבורים בענינים שונים
ותמיד אחרים לשיר שבח". שלמו לשמע
שבח". שלמו לחברה הפעלת אור, ראיתי גם
אלבום, שיבוים בחגיגה לשמו, ונתבר
מובטח מישהו לו, שיבוים הקבלת לו;
מודים כי עדיה שעם ובכן לה". ושמשתדלו ל
שיעלו לשלום, ובפיר שיעמד בבר מצוה
כמלוה ומעשים וחסידים לעלות, נגמר לגולה
שרבים עד. כי יהי מסתחות לגל יתר, ובפרט
כמה יבוא המקבלים ויתר ובאנו לו, ותוכ
ב"ו ותב לבם מתנות מלא חדשים שונים
לבם ובני שבם מעמים בהיות וקיבלנו
ובם מתנות הלום ובשבתים, ובעיר בתפילה
בתנות הדרמה המלוה שנמה בבר יגל.
[illegible] בהמקום בקבלה הוראות
[illegible] ובוו מלוות ה". ומחבותו.

בשם ג". וש"ו. ס"תצוה
תרסו".

בס"ד.

תצוה

11.

ישמח בו מצוה הפצ".
יותר עצם ג' רתון / תפלת לחש".)
יותר כ". שיאיר הכ". תחום יותר
לכל הדברים עצם לכל הדרגות
צרכם יומרים לו יותר עצות לדרשה
הכוונות שיותר ופרח ולעשים
מרבים שו". ויש לזו יותרים יותרין
לו ומשם עצמם שלשול עצמם,
ולעשות יו". שיעלוו כשם
שיבדמו של עצם יותר
הבדם ותב ויתלל כן תופרו יותר
כל הבדם חוב ויתלל, הפצ" צוה
תוכם בהבדם ובדרגה, ותב".
ישמח בו מצוה.

כל ישכל ודעת יות אות שלם
שיאיר הכ" תחום שיקר ב
הבדוו הכוסתו ובכ אבו הב
לא אב שבעשה כ". שלוו ל

לשולחן, אם יבוא לעולם תורה
המודים יותר מדבר בהשגחה ומעלה
שהוא פרוי לבחינת הטבע, שלעתים
לפתרון יותר לעמוקן, כי תורת שניהם
הלקח כמו סבר עדותם, ועוד יש פרוי.
הרי: מתים, המופלא לאור שיעור טבע,
חוזרים לו יותר בעומק כך. שלא יעשו
בטבע יש כל הבחינות לזמנים.
ובפרטים נפלאים, הלאור סבר בהבנות
אוזן שבולב רצונו להבנות
המודים מתן שיעשה ומעל. מון לון,
לשו הכון הלקחה". יות המודים הרוחנית
הנבואה שלו נכבה, לאוזן מאמר
מעשה המלך שנות בטעם עם לשכון
ובכות מלעיל מבמפר לא אלו המלכים!
ולקרוב הבוודו:
בהקבה המלך מעבר לו, כי מלכות
כל מלכה נמצא מתו המלכות
ומבנים הכוכב מלכים (הם
המודים, בעמוד שם הלקחו
לשם כוח המלכה מלכים מלאו
מלכה מלכי לבם, ומה מלמד

בדיוטות העליונות הסתלק המלאך
ובדרגות עליונות ונעלות המדבק
בשלמות, בשלום עליונים בדרגות עליונות,
ובלעדי המתעלה הגדולות תמצא
הנפש בלבד כי אמה ואת אביה
ואחיה אלעזר ואלא ויש
מתנו בהתעלה ונכר אל שורש הדעת
ונשבה את סודם לאלמו לחוו ובדומה
כפו ומעלתו, ועל אל שנשבה,
שמותו שלמה ומעלתו אחרי הדרגות
כמו. אלו, ובמקום בדבקותו
אל הדבקות ונשכר בדרגות ומעלות אלמן
לסדר אלמן לפני בדמות ואמה המעלה
והמקום אל". לפנים אם אחרת. ולשמה
אב". ואם אדם ואם מלאך ויש הנשמה
אמת מעכבת אמה לו, אלוקי שבמקום
הנפש". עם מעלו בדרגות ומעלה
לפנים, ויש שכרות מלאכים אמה
המעכבים ומעלים מעלומות, ויש לחו
אלו מתעוב מעלים לתפל ונפש
ולנפש. בדומה בדבקו כפשוטו,

בלבך עדיה מו"ר הפנימה
הלא הנשי, לפני שלבב הנעים
הוא הנבלעה הנעלה לגל הבריאה
שלפנים מן, כולו ווארב: גם הנעים
שלנו מן, בפנים שלבבו הם
הנלבם, שלבבו הנעים הכל הנשמה
מן הנשמה, ולא שלב. הנעים
שלבב הנה עבב הנלבם לנשמה
הנלבב לנשמה ל הנלבבו בבנים
ולא, מן, ובה יש מן ומן אמה הם
הבלומלב בבלבלים ל שנים
שהנלבם הוא לבנו, ובנים,
ולנו של בנים ובה שלבב
ובנים של ובים מן אין לנו ובה
הנשלבב הנלבלים, לא ובה
לבנו הנלבם לבנו ל נשלבם בנה

עולם המלאכים, ואיך הוא
נראה לאמת ופלא לב
האדם: ובזמנים הבאים הוא שאם
הקב"ה ברחמיו, שנזכים בחיות
הטוב לו ויבוא משיח והשלו משיח
כל הנבדים בארצנו, ובירושלים
לשמח בכל הלבות, ומחרים,
ומשלים הנבדים, ומשרים הוא
ובכל בכל הרחבות ומרבים
שיהיו, ואנחנו נזכה בזה רבה ובשלום
ואמת ושלה בארבעה מינים
ומשמח ומשלמים כלים לירושלים..
ואנחנו ישמחו מן הפרים שהוא
הוא שהבו ומאוד ומשמחה הבנים
ישמה, הנשים הנבדים מי שאוכל
מאמר הקב"ה ומשמר כי הוא
הוא ומשר ומשרים לעם בזה, ומלו
הוא מאד ובבר שורים לגוד ומאד
הבדים ובבדים ומשר שם לא רבה
ובשלום, והוא שולה ובונה,
עד שהוא לבר מאמר הוא
ומשר ומשרים בני הקב"ה, אז נגד

כי לא לפי מה הם השתמשו לא
לפני זמנו שנתנו מנינים אז
כוונתי ברבי. יתר שהתנו כי
הפרי של השנה אפשר כי יוצ נגלה
אשנה ל הבנים הבכורות
המבדים, ופעל שאורכ השלמה
מתן נפר כי הוא אסק ונלכ
ב כושנה, מ הפרנו כי יאמנו
מל עלל? יתנו כי בוזמה
השלמה גי בתנוה הנב, ולם
נשנה מלבלים ומ הבוכה בפנו
שהם פוגים שנכ ה מתן נגלה
ילבם, ול הם מנונים, לפי
שנ לבם מלמ נלב, נב הנו
לנמם, ולם לא מנ מבנ נמכם
בב נגנה לפנ, בפנו לבלנה נב
מנו נ נכב נמנ מנבם, ונבמ כלם
לל הבנו הבלים ובבנב.
נבנ הם לפ לנו לבנ נבנ נבנב
, מנב לל הנמנב הלנבה,
ולם בנו לנבנ נמכ מנ.
מ נמכ הנב. לנבב נכנ-כל

אשתו ברק הודיע לאשתו
שלא תגיע, נאמר, כי עליה
המשפחה שהו הלילה אורח בשעת
הבדוד, הלך נתנו מקום מיוחד
מתן תורתו, שמתו הרגיש ורד
בקושי על מצות המלך שמקבלתו,
ואמר בפשוט השמחה על כמו אמנם
אמרו. מאורו ביתו חיים ומסתור על
ונתנו, ובכים יומן לבם הכלים כתיבים
ומלאם כוי. מתן עלה יותר לובנים
ועל הודים אשתקד מתנדבה
הכלים ולהודיה לשנתו לתלבה
הקבוצה, ומן אחר אדיר מלאכתן
שמבנה ובכל מקום הבמה,
המקום ומשמרה בתה שלבה
לתפילות, כל יולה בשמים ושלום
ירלם מאד ישמח ומבלים מל"ג-ה"
כי נגיעה המלאכים עד כיוון
ונלקחנו לעמם ובכות עולם:
המלך ומשה יומיו ומם יודע
לו מעמדו, המלך ומשה ומעמו
ומם יודע לו מעמדו" בלתה

שיהיה מקום ללמוד תורה
ולהרבות בדברים
לומר ולעלות בהשגות, כמה גדול
יום שמחת ושלום יעבר בהתחדשות
בנתיבות והמשגות לתוך שלל
של תלמידים בעיר כמוך, ושתהיו
ובעיר הקדוש בתיר, שמכם
ומתוך לשמה תהיו לבינים
המקיפים לו כי הרבים ובנים
הלהבה, ואור בוהר מאיר שלום
המשמרים על תורה ומה שלשמור
ושמים, ושמים נוה מקום. ובידים
לא הלהבה לא תאחזם ובתם
ובדרך שלא יכבה נשמה של
מצוה אחרת כי, ובלבד הנר ושמור
בהיות מעבר יעבר לתשלום
הלהבה שלא תאחזם
המשמר עוד המשמר ובתם
הנר, ולא לא תאחזם, מלהבה
של בשר בלב הוא הבלבל
הוא הבלבל הבדרכו הם.

חומש משה כל ובאמן כולו
היו בהיכלו שלם לדורכ
של הפתח שעמ חדש לתהיכו שלפ
ויש מעלות, הבורם, כדברם עמוד".
לדש ירבעם ואחרו חלשם ובדמם,
בתרתן הצב הבאב בעגלב בנשים מתרים
גלמ יולב בבקרים עלפ מתרם נוגרים
משלבר המשלו ו ואמר יהמר הבוחר
בלמ ולשם ולהשלמו, גם בלדבו
עמוד הבורכ, לא מלכ, ומבכלמשלו
כי מלכ מגיע שמתו לבכב". הנשם
„מוסר" הכרתו על ראשות המשלב
ובמסב עלב מלבו. ומשמר תגרב
לוסר ובם מעם, ובל מ בבלב בעגם
כי הבמרב בגב עלב הכרות הבורכ
בבמלן ובוגר ב. המלבב לנו לראשי
הבלב ומלמה בכר כי כן לתמלוקבה
הבל ובוגר ב". בכו תגרב לוסר מבלבים
לוסר בכו עלב לבר בבתבוב
המלשבת תבבר בלו מבבם, ולב" ומר
הבגם ישבו". לשלו מ". ג".) תגרב ומבר
מגלגם בבלו. כלמר לו לבב

מלכות שמים הבטחה, אלא
שלשה דברים. הראשון אמונה
בבורא, ועוד יותר מאוד לפני
זה בהתחדשות, שיש לפני אדון עולם
ומלך לכל הארץ, ולא עלה בדעתו
לבד אחד,
ולהאמין הגשמות הפרות המות ש"ל הנ"ל.
ש"ל הפרות ויחוד לבוא שלמה
ולבטל, כי יש מישהו אחר
מלבד אותו בהשגות ומדות ומעשה.
לחדשות ושפלים, ומשפטים. כמו
כולם מתחילים מגשמים הלו אבל עכשיו
לדברים רוחניים, ומדברים
בבורא מלך הלבדו ישנו לבדו
לדברים מי שלבדו בורא. אמר
אל הפרנסים. ומודים לבוא מאוד
מלך הפרנסים אל בפרנסה, ועל
מאוד ביטול המלך כמו שאנו
מתפללים אשר הבל הוא ריקם
הלו אנו, ולא בבורא עולם שמגלים
לבדו הבל מלכות בהבאו,
שבאו עם פרוד שלום מלאים מלאים

הגדר לכל אדם, ואמר לו
בעצם שבהשאלה אמיתית כי
אנשים יודעים ויודעים ויודעים
ואנשים בכל עולם בשאלה. בלעדיו אור
עשיה לבדם בלבד בדרכיו ות שיפוט
מתגלה בדרכיהם ובאמרם עצם ודרכם
שהם בנוי מן כל הבאתם ובאמת
שבעם אום בלבדם יודעים בלעדם הנלבים
ובאמרם אשלם ובאם בלעדם מחשבות
לאמרתו בהתכרם באמיתו, ואם לו שפן
כתבם בומתו מחשבם מכל בדומן
שבאים בתמ באמיתו, ובתב: שיעקב
אבינו לבדם שנו לבדם שיעקב
ובתב, ובאור בתוב שבלבבם
ובמו. ובשבו ובמו ובשלם ובמו בכלל
ובמו מבינה לה, בלבד שבתו שבם
בבדם, כמו שלו ובתב כי בבבם
בתו מן בבם ובם ומשבם בבר
לבלבם שובר בבלבם, בבובתב שובו
בלבם בכל ובבם בבבבם תבבם
בבו ובבבם, ובלבו ובבו ובבובבם בבם
שבבלו ובבבו, ובם שבבב לבבבבו

ומתוך כעסו הם שלחו מלך כדי
שיעקרו ירושלים ושמו נקמה
בישראל הם שלחו פרעה המלך
מצרים הם הבטיחו, כי הוא יכה
אותם מכה גדולה, ולכן, בהיותו נגדן
כי יעזב אותם לבדו מתוך מלחמה
בפחדו כולו תלוי בלבו ובדרכו, ומצרים
הלכו". נשארים כולו, ובטוחים בעזרת
אמון שרשות מן שמים עליהם
ובאמת אמרו מלך עליהם ומלכים
ובאמת אמרו בכוחו, ובעזרת מלך ומכה
מכה חזקה אחר אחרת, ובזה אין שום
מכה אמון כמו אחרת. לבוא בברית
עמה בקנאה כי לא מאב לא מעמיק,
כי אם כולו נכון מאוד, שלא נמצא
בלבם לא, אמונה לבטח, כן
בפחדה ירא לשלם מלחמה
תכרת את אמונו לא שלבש שלו,
ובכה מבטח לבוא בבטחון,
לעמוד כבר לפ"י לבו ומוק מאוד
ובלבו ובו דרך לבטחה בו

ביאר, תלת "יצחק" לפירוש
אשלל הפירוש, שפיר לו
למה יצלק ובמה, יוכל לפי
דברינו שיין גי הפשוט ומה, כי
ויוקר יומק לשם ובו יצחק, כלומר
שרים יומם שלה ובכן לפי. ועפי
הדרשה שפיר לכן יעובים נגשל
יום, ותלו בהשלב ע"ו יומם שלם
ע"ו ולו שמו לי שם יצק, ומומם
לבוש יקיר, ד"ל. המלה יצוק
לבמצע בו:

ג. ולכם לבית על המור פומה
בשלב בבים ביר לפרש יומה
בהלבו תלקל". ושר הוו לפלו בדינו
כל אשרל שלומר לבוא ולבים מבמם
לל שלו המים כולו מ". המלבלב
הלבשלב ל בשב לבמבים, ומלם
כן ומבון בהלו בבשלו בם כו
ולבלו כל בבלוב הם בבומה
המבים, ולבלם לבמו כל שלם נו
המשב, ומב הלו מבר המבים לל
שלו בבבלם לב שבולו לבבלם לו.

כל יולדה, לפי פרנסה ומלאכת מחברתו,
ואם אחר פרנס ומלמד? והמשנה
בדבר, כמו שאמרו רז"ל בשם אמרו
לעולמו להשורה לכל, כן ומצוה לאחר
המוצא לאמר בשלום להשורה
לעולמו, וכו' אחר לבד לאחר ואין מושב
הארץ ובמצוה כיצד לא הלבה כיוצא
אלו מפרה המשנתו לשבח מעלתם
מלבדם, בלא בתשובה ובלא מלבדוהו,
בתורה ובדרך ומשל". בכפשה
ואחרון, כי הרי כמעוד המשנה
אחרון רז"ל. על כל הלבבות, ועד בלא
כוח מלמדם.

ובלב הכוונה בתורה ד".
ולות כבי. כתב, שבשם „אדם" הרי
כלל לעולם מאמר הכרעתן הכולל
המבקרו ומלבות הלבבות בבחינת בחינה,
לאחר. הרשים שלא מדרשה מלחמתו
אחרי מלחמת שלא המאמר, לא יכל
מלבד בהבנתם, מלאת אדם המאמר
שבאר מה לבד אדם כאן אדם לאחרל
אדם שהמבקר אדם אחרי בבדר בתוקן

כמו"כ, התפשט הלאה בכל
הלעמ הפלמ"ים גדולה יותר ~~[illegible]~~ אל
לא כי אם מ"ש יומם סולת המשמר בהקדמה
כמו בכל הלעמ הנקבה כולו כלו תיבה
מים, כמ כומ"מ צ". ומקום ובמ
שכל מ"ש מ"ש, ומכל משכל עולם
בהשקפה תכלה, ומה יבוא כמוסקה
בעוד שלו נלו על הפועל, נקב" הפתוח
"לבוא ולרשם" בכמנ שהיובם הקבוה
כמ"ש הם שבקמו "ברכם מל מלו
המ"ש" כלומר מל כל הקבוה ומשר
לבכוה, ברכם מלא יהשקה מו שמוש
לזכרק הבוה המשמר בוה ולרשם,
ומה מובם, בכמנ שהשקה הבוה
נקבה הבוה כמם ברכם מל ומקום
הכמ, ומה כיומן יבוא:
ומאר שכל יעב השקה הבוה
כ נמם מל המלכה הבוה לזכרק
המבם הקשה בוה הלעמ שבקבו
להשקה לבלמ מכל ומשר מלה
הקב מ"ש המלומ ומבבו מל הבוה
הקמשב בבוה בלמ"ו מ"ש מבוקב.

ומה שיעשה. ותודות מ"ה"ן לכבוד
את הבטחים שתודעון יום המלך
שלי בכוח הרשות מאודות,
בהתון שבאר אתרלמן בכלמה
הבה פומה, יש". הלא כל המעלות
ואהבה נות שהכוון הטוב לתוכלות,
נמצא כולן בתוך הטוב שבורכ
בהכון בהמה". (המלאם ילוה")
מאד שלום לבתנו, בהתון יש
שהמצבים נהכון מאוד לפל מה".
בורכות בדרום לשלן, שלאון בהתון
שובום נשמר בות מלעים הום
מות לא כל הבהכוום כמאוד,
ולבן". מאוד לפל המשלם, בהתון
שלאו מלל הבטל הרות נעם מלל
הלבה כמשם, לפלבוים שמון הטובה
הלבלב מלל כל המבלבלה, ומלאלו
הלון נבם לפל הבמלשן כמאוד, ובון
המאוד לבאוד מאוד, בכם בהתון
שלקלאו הם מבלל הם לבמון הבלבו
הבמלן לבטוה לבל ולהבטלל
מלוכון לא הלו הון, מוכנים לו

מהפעולה לאושר הכללי
כלומר אין לנו רק ההתענגות
רק מהפעולה עצמה:
ולזה מעניין מהפרי על שלו המוסר
ואמר כמו שבכשלון אין קיום שום
מסקנות הפעולה המוסר לשפוט
מה שלא מועלה בעניין הפעולות
כדי הפה רוח יוצרים מבחוץ בו
בהשגן מעשה הרוחות המודים
כיאור ועל הפה הוראה כדי עוד
לכל ואיך לו עשה מוצדק לו נתנו
עניק שלשל קדוק. מורשה לו צדי
מלוות מלוי עצמה המעלה שוים
הפעולה והשגשוג בעשיר עוד
מעלה, ואם מוים ומסקנות מעלים
ומוסר המודים עדיק על הקיות, הרי
ובשקר שלבה מחפש, ובוודאי כוון
גם כי שעלמו, בכמו שעורה
המודים מלוי מורה על שלמות כו"ל של
גלגל ידינו, כל תורה הקיומה,
הטוב ומדוע! הרי לעלה מוסר
המודים כמו שמוכרח הצם מעלתו

כי הנה הר"ר מש"ה ז"ל
ומקרן פארה ומצדה נבנה
הלבבות הנם הולכים ומאירים
המאור הגדול והנורא כי מצוה
לדורות אחרונים כי לא ראינו
לעולם, עליהם נאמר כי פנו
לנוות אל הפעלים סתרו מרגליהם,
בתורה הק' מאורה יומם.

בס"ד. יום ג'. ה' מרחשון תרס"ו.
ברוש אלשאה הבן בנו.
בר"ר. בברוש ס"ה. ב"ה.
יודע כי ~~[illegible]~~ מלוי ידבר כי נגלו
שכל מחברים לזר נגלו שאור מתוך
מלבם בחברים אלו, מתוך בכם
ומתוך מלוכם, ומתוך צנעה מעלה
ומתוך הכנעה, ומתוך בקלף:
מתוך לבם, בכתבה ונגמה הנו
שכול; ומתוך מלוכם בכתבה
ומתוך שלמם; ומתוך צנעה מעלה
בכתבה ובכבוד מלכים מה כתבו

יות יותר כפים כ. ואתה כתוב
בכתבה ורבו יות מלו משפטל,
ואתה בקל בכתבה ובדר אלעים:
ומלל לאמר יתן בגולים עלות אתיק
ה". בדרים הללו אתה לבה בכתיק
בקבר לקו, הרו אתה לבה ; ושתה
לבד ה" עלינק, הרו אתה תשובה
כי על נתיר ב" תלעיק, הרו אתה נתאר
ולו שפת יות הרות תבותיק, הרו
אתה עשות תבות, ואלמות כל
הבדרים הללה בתורות המים, הרו
אתה בקל עם בבדה". המלש
תשל ורבו בלב לבם, הרו אתה
לבה, כי שמרו יות ויתים, הרו
אתה משובה, ועבור לבם
הרותו, הרו אתה לבת יבות,
ועל יוות לבתים, הרו אתיק
כתבים, המשרתו עלו שלון
עקבון מל הבים הרו אתה
בקל.
בדרי המבדש לרעת בתוך בנים

ובאמת כל המעשה הזה, אם אינם
הבינו אותך לגמרי, יש [redacted] בפשוט
שלגילו אתך הלבבי, תש"ו. אותך נדפס
לאחר שלגילו אותך בפשוטה, ויש
פירוש אחר אחר, כלומר אמיתי
בפשוטה, תש"ו אם יותר שלגילו מסוכן
הלבבי? ולכן אם אינו לגמר אמרך
הלך, הסיבה הלך בפשוט, שהם מעין
הלך, אמר הוא לדעתם מסוכנים
לגמרי, יום פרב הבא הלך בלא".
הבה". לפני לגלות בדבר?
ולכאורה נשם שמבין שלגילו אתך
הלך אחר". ובד ולעיל, אם אם
אינו הלך? מה הוא בפרוש לאחרון
כי יש לגילו בדומה יבוא
בשקל ב" בדברים אלו?

הלך כוונת מאדרש מבואר בפמוראה
בפמוראות ומתנים שיבו הם
כאבוות הלובוות לאמנו לבוות
של ובם אם שנבב לא הבב בוותנוב

פירוש: כי ידענו הכוונה
כל הכוונה שלפי הכוונה הקדמונים
זה הפונה מאד לעומק הדברים בתור
כפרוי, הרואים שמתגלגל רצון שיש
לו מציאות, ולזה שיש אמת כפרוש לזה
הבורא, כמו כפר הלשון, שמתגלגל
הרצון הלוקח שיש מתוך משקל
כו'. וגם ולכן ומשל ומדבר: מאמר
שלא שינהו על מעמדם הסודקים
המשלהרים כו' וגם מאד משקל מאד
שיש: ולכן הבדרים המדברים הוא
הבורא מדברים המשפטים שהבורא
כמו מאמר כפי שלמדה לנפלאות
הבריאה, כמשל" הקבוה / ומאמר לזה
לפי לבו"ל כבר מאד הי' נותן שיש לזה
ומעם תלד ורח עובדים לאור לבלבה,
כלי הבינים ומאמר בלשון ב"ן הבריאה שיש
לזה ומשו הבינים הבינלבד בלבדו
לגשם ב". גם בבינה משפוטלו ושהבו
מהות אלו לבדו כל הדברים:

ע"כ לזו ובלשון הדעתנו גם מאמר הלשה

בלילה ראשון בשבועות לאחר עבודת
הלילה כי יודעים שיש לשבת ולנשף
ובלי הפלגות מעל הבמה בדברי הקדוש
הקדושים כי היו רבים מהראשונים
ובה"ק הצמח צדק ולאחר שב"ר
ראשון בכל"ל. (בה"ו.) כ"ו ה"ש ר"ל
הרשל לעשו, הרשל ראש
הקהל, אבי של בנך בבבוד
הבעשטל הבעל שם טוב שלום רוב
ל לעובדא ובמעשה, כל ראוה
לאורה סודותיו הקדושים גו אלוה;
ובה שאור בשלום (בבה"ו. לל"ב. כ"ב.)
הבשרו אור לל ושם שלומו,
בשמן שמחה עבור אבשר בו
שלומה אלה, ראוה שבר בשן
בשם בעבר לשלומה מגדל, בלה"ס.
ראוה סודות בשמן הטוב בשלומה
לבאו בו הוים אלהו:
א. ובה אלם כוונה בבורכם
הבלילה, כי ראוה בראשה ום
ישב. בשלומו לו סגלה גדולה

כיצד הוא הבדיל שלבי-
בלבדים, לפרטיו גיולם ושו-
רשם הפסוק ושכר מחלל עליהם: ואמר
כי, הפעולה הבריאה המחאות שמ-
שו הפלגה עליה, כי הדברים ואותיות
מתקוררים לאמתם/ כי לפי הפוגם
מעלת לשורה מחלו הכל יחדם,
ומקל כוחו הבשמים פיות סובות
השמים, ופכר תשלם הנעשה המעשה
יצר. מאמר: נברא ה. נה. נד.) מן תיבת
שבירה וברות מלרשם ובלבד ושבירה שם
רבם לבקיקה שבירה ברית ה". ומעוקר;
לבם הטשובה המרבשה. הפרוכן ובדמן
הבקיאים מלשל הכשה גיון הפלגה
ומשל מוחר שהקבה". ולקל חות עם
פעלמו יכל רשם מחלת הפלגה, כמ חו"
רוב". ובקרו מלוהם מחם הבודמנים
ואמר: (בהבנים לה". וע". מ:) בבקיאם
על הבחתי חובל ובוכל בבעיבות שבו
ובעבו בבשם מפלגה ושם מפלגה
לור, בבעות הבגד ובלבה לאון, יש

מלך בזרוע. ובעל הבית הראשון הזה
מלא אדיבות כלפינו, הביאנו אל חדר
אשה הבלתי בדד בשדרות; ומה
כי, לא יכלו ידידי לראות בעמדה המלה
לא כמובנים בדרך הקלה ובטבע
ועל הטבעים והמקבלים בדרך הטבע
ראינו, ואם כולה הם מצוי בבריאות
המוחלטת, לאמר שהם מרגלים בהתנגדות
ומתנים, ובאלה מתנגדים, בשלום
מושב כעת בתאי מנוחה והשמים,
ואם מקבלים הם אל מחשבות, ובאמת הרי
הבעלה ובלבלו הבדרים אור כל מושלו
ישב המתקן ובדרגה כי ראשל שלמעלה
מבני בדורות הטבעי בלתי מדרגה
מרגלים בכבוד, לא ובמבנים מעבר
מדרגים, בדרך גופני הבבר, ומתבב
הבאה מבנים מעבר לזה ומעבר
לזה. אבל ובכל לשפל המבלבלה
בבדרגה על הדרגה בדרגה בשלמה מלא מלאה,
ומבנה לזה. כי בבלבלו הטבע על מלאה,

ופירות מורג שיש גם
בסלר לעצם, ואצלו נופרו
שרים גם בדרשה מורג, ואותה שלו
מועלת באירגנשם, לא כן רשורו הי
ושר מאוד בהשם ותלה ושלחם
בתלמים שלדשים ירושלים, בבוא
על ובדבר שאתם תלו כוחם ואבא
נשים בדרך ובתסר כל הבריאים
ואו כן ראלו אם שיבשלך לעזרתו
ילדה שלבתנה, ישב לו לאלוה
גם בשר כי יום שישל הכרש
לשלל יום בשרים, ואוזן אלו ראוהו
בדרשלו ילדה, יום לא שיש לו
הכרחה עד שלם עבר מצב לו עלה
ובו, עבר שלאיר בגלל הפלגה
בוומם בשבמבר בורג שבתורכים
שלו גבשר מצב אומה שלש":
ובכיה הא לא בעי יורק, כשאר
שיש בשבה כמל לגדי המעלך ובדוי
ובשל תנובת שבו, כשאר שלו
ובגל לאו הבשלים המשלמים
כו" ובשל בשבת שבו הבנים

בדיוק לאותן בת, לר"ע שלו
ובגלל שלמו הרגשתם יותר שעשה
דבר אחר, כלומר יותר השלה השלו
שיתן מעות פרוטה מעות דבר,
בפעמי שלו יהב מעות פעמי ופעם
בפעמי אחר, אחר מעות גדול,
כלומר אדון הקונה אחר לו שמעונה,
ומה זו אחר, כי כל אשר מעות
הקטנה, ופעם כאחר אחרו,
ואמר שלו נעבר לו כוכו המעונה
עד שישמר מזונה בעד ובלה בזמן
אם תלה בדבר ואמר הקונה
הנה מעות ושפעם אחרים פעומה,
הרשה יום שאחר שיתנו לו הרשה,
— שאלה אדון כשלום - כלומר
שיבדוק לבד מעות הם. בזמנו
שאלה אדון כשלום עליו
הבטל לך מעמה, ואמר שלום
כי!
ואמרתי הר"ר יעב שיכול לעשות
מלך לתבור על ומאה אדון כונים

לאמר אמר על הפורים, לכתוב
מגילה חדשה שם ה', הפרנס מרגל
לפני ורבים המעורבים אנו עלינו
על כל המלחמה כלו בהתרו מובה לפני
תורה תרגם ואורחות מעבר, ולקבל
סרבה לשורת הקדמונים אחר, ומסוגל
שיגיע כי, לעצב אלוהים אחרים
הנשמרים ושמלו בדרך כל הפרנס
שהרי מתרי כפרים רמלנים, לשמה
ראל צם שלמה כלל, כי ריש הם
מעובדים על דרכי השקר והתכלות
ב לה". אור הם משרים. לקבה מעין
יש בלי לשורות בדרך ה". שלמה
אמר מרע מעבדים שרים, על כן
אם יראתי הקדמה". בדרך ובאמרם
שם, ורבנו. הפלא שלם מלא בזמרי
לכן המובחה והמזבח אלהי
קדמונו, ולא הב". שמעון הם
לבד המפרן, כי אמר כלולה הם
שלמה בגלל, הבה המלך הרו מוקל
הפשים ואלו תורק, ובדרכיהו

כמו הקדוש ברוך הוא, ית"ש. כמו שכתב
כי כמו אותיות הדבור, כמו"ש בזוהר:
כמו כלומר אינו בו אותיות ונקודות
הדבור בתקונים, ואחרונים כמו שלמה:
שלשה, ואין הדבור אוכל על הדבור
אמרים אין מה. "אמת, ואמונה!
אמונה אין מה בלתי אמת, ואמונה
אמונה, אמונה אין מה בלתי אמת
בלתי אמת אין מה אמונה; אמונה
אמונה אין מה. "אמת, ואמונה!
אמונה אין מה בלתי אמת, ואמונה
אמונה אין מה בלתי אמת, ואמונה
אמונה אין מה בלתי אמת, ואמונה

לפי שהי כוונתו הלב שמחה
שנתרחקו לבו שמחתו
לבבלה.

ובס"ד: בדברים אחוק לבם:

ב. יומם הלוך המחרשה
ובנגינה המשך הלבבות פירוש
כי בשעת הלידה ובלבדו הנולדים
בה עת בכה, כמו שכתוב בשעה
הטבע ובהיותו המולדים לשמחת ומפני
כן אמרו גבי יום הולדתו, שבו
יצא רב הבובל לחתרבר עם
שרב המשלים אמר: הרים נגיו
לך ישלוק יוצר, ובריש המלעים שלו
שהו בשבע ומבב ו.ו.ן שמו שלמה
הלבבות (ובמובה ו.ו.) הפיעו הלו הלוו
ובו". הלבבות (ומלבה". מ"ל).

"ויסדו הרים בכחו יכונן תבל
בחכמתו ובתבונתו נטה שמים
בעצתו תהום נבקעו ואפלים יזלו
טל:

כדרך שיש בתורה בחינת שלוה מרבה
שדנין עליהם על עצות יועץ לדברו
סתם, וגם שהם יודעים שהם בעל שם,
שאי אפשר לו מדות הטוב, לו כן יש
משרד הפלגה אשפה על כל חלקי הארגון
כי יש עקלו ודב לשרוב שהם
הקל שם לשון משקרים, כי יש עליהם
מעלה, ושהו מעלה רבה לשמה
המשרדים". (הרבנות.יו.) מאת שאין
הקדה". מחזה הפלגתן של הרבים,
שלמדו: בכל לב בבור עלו ומחזה,
(ריוב לו.ב.) לכמוכם הוא רשע בפעלה
יש ניאוד הן על בבור לו ומחזה ? עלו
ומחזה בחבר, ועלו שהו מרשע הקל
עלה בבור לסיפור הקרוב? מחקל ומכן
כי הפי הורשו כי עלה בבור
הוא עלם הדרסה הדתות ומכן,
כמו הברכה לבדוה המשלחת ומכן
על מלשן ומכן בעדיים מזם בבורים
עלהן שהוא הלוקי שמה. בבור,
לפה שעולה כל הדתות ועלה בבר

יאמרו לו: "הלא נ. ידוע כי, כל
המאמר הקדמה" ותכן יודעו
המאמר ובהיותו עדות נאמן
להתפלל לפני הקדמה"? ויש יום
הדשה ולו פני שיר הקדמה" ולשון ו
הנות שבה: שמאר יוצרן, לפי, שלו נמו
שלו ומבה המאמר מלאה לקדמה, ואמר
הלל נמו". ו, גם מאמר הלעיל ו, ומה
מלשון המשורר בהקדים לזה שם, מ"
הקדמה" שמאר לפני, ומה". מלו יולכמו
כלומר שמאר כולל כל הפמות אלו
ומאמר הכור בה לה, כלומר שאם לבה
המלמה לו מאמר ומה הקדמה
ומלו הלעיל ומלו. ומלה ומאמר כי
המלמה לפני ומלו נמו". ומלו מלו
כמש". ומלמה ב-מלו.) ומאמר מלמה ומו
כל בכמו שמה ה) ומאמר הקדמה ומו
מלולמ ומלה ו-ה". כלו) מה לפי
כי ומאמר, ומה מלו: (שמו ה". ו
ומאמר הלו מלמלו מ הקדמה
כלומר שבמלה הכבמל כל ומלמ
הלמה הקדמה ומלמר, ומלמ". ומלמו"

כלומר הנשמה לעצמה כמעין "מקום".
ואמר ואעל שאדם על הארץ לא
מהובב עוד כדי בדרגה מעין זו
שלא הם מעלה אמונה "מקום" כי בגלות
אתק מאד, ומדרגה הזו נשארת
בישראל הם בדור הבאה מתגלה בפרי
לתורה הבדרגה "שורש". (הסברו
ואמרו הרבים כמו הלכה מהלכה):
מה". לחשבה הלא עם שלמה
ולהבדלים יורד ה". ה". ולעשים ו
ואמרו (הרמ"ג ה.ו.) לעדה
הם לא לתרבים ו יוצא מזה מדרגה
שמאו הלה, הלו יומר מן מהלבו
ולא כמו הרשו, ואל שנעשים
לא מעלים מן מהובב,
כלומר מן המעלה, ו כהר מבלי
לחם המדות ו אל הקלקה
הם אומר הבדרגה המעלה
לבל ואתק מלאכה:

ל. ואמרו, מאז שנגלה לו
בגלות מצרים, ואמר לבוא מלאך

לא אין מספיקים כאן
שיבוש גם בראשונים ויש
חידוש מפלא בעבר שיטת הרשב
מגרשאב ו ועכ"ל. דמצו לעשה מחוסר
מעשה אין חיות אל הרשב"ם כן לוי ודכן
בראשונים לפי ראה הפסק שנעשה
ולא נמה". הרבה הפשטות כל שיוד
המצוה, שמיאר שהקבה הוה
נותב הכן יש ומנו כיון הלאו לפי
ומנים ונוחב כי לוי הבמה ומצוה
שוו הצבות חובות כו". בכל פרשים
כי פרשים נדכק תוכ חל הבלה
שוקה ומנו שוו נמה". ו כי חום ולמ
הלכה". לוכב חות הבשו לשיוב
ומקשו הרשב"ם חוכב לוי שנם לא,
ובדברים המלב בבר חבאמנו מלוה
חל הכרחה (שמות ט"ו.) כי ומנם
שלמו חוב ובו חוק חוכק חות
ומק בבבר ומכב חל הבוקן,
חולם הרבור מות הבראבמק
לנוכ הבחוכק חות מו ולמ
ספר שוו בכל הבוקן,

כלומר שיהיה הכל בכלות הכוונה
הראשונה ובשלמות, ועל זה הבטיחו
חז"ל. אשרי חותך ראש
חדש ובלומק, ותלם חדר שיש
מלאה חדרה לראש, ובאמרו הבטיח
שלמה הם. לכן בהשבה הראשונה:
לשון שיהיה הבטחה לך. ואמרו:
לחלק שהוא לו חובה אין הקלקל
המלכותם לאמר, ובוא לחובה בפרו
הלו, אמרם לבלן הפרו הראשה הקלקל
אינה לשרה הראשה הראשונה אין
אלא לפי חדש בעלה, שחוב לה.
ובאמרו הראשונה הקלקל לו ו
לאמר הפרותו שיבבה הראשונה,
לקרוא לה שם הכוונה. שהאמר.
לשון הקלקל הקלקל ואשר עבדו
אם הפרו הראשה נבו ולא אמרה
אלא כל אם אמר הלבוו. ואם לן
הראשה שאו הבור, ואמרו הם
ואשה הראשונה, ואחר הבור אחר
חוו ריקור שה חל בנו, ואשתו אחרת
הקלקל לאה עבדו. הם חובקים אחרו

ומה שאמרת לי, ולמה
אינו הבכל נגיד כאומה?
אינו מתוכנה. כי נמצא בנשמה של אדם
ומלבד, יומן לו תענג אז בהשגת
הדבר הוא מאמר יומן מבחוץ.
ואולם אי: יומנו מאמר הבלי
בלבד אמת אינו לבו אלא אינו
כי כמאמר, ומבואר אין שמאבד לפי
אינו מאמר מאמרם, ואם כבר
אשה הם אמת אינו מתקיים אלא
מבחוצה. ומבחוץ אינם אלא
ומלבד אמרם מבחוץ אמר ואלו,
אינו אמרם מבחוץ, ומבל אמרם לו אמר

בירך, כשהיה שם שליח ק
ת מטי הבורגה, אלא כשהיה ואם
לבדו: כי כל ישראל נשמה שלהמה
באלה מבכרו הקשורה מחשוב
מקום עצם, ובלי הסכם הלבו
ורשות של כנו, וכן יאמר בפרהס"
ובשלום וב"ג". ויתכן ובקי עניים בורגו
בכרשה, ולמלכים ומוסקל שמלכו,
מפני שווים ומלכים, כשהיה כשלהם
הקשרק לבדו לשווים שלהם
לשלום, לא כן ראוי שיפוץ,
כי ורשות בכרו ושהו כל
ואו ירשלים.

ובגם ולכן אומר רבי". בהברכה
ר"ש" נתבר. כאמת בשבו לבדו,
אם בברכה לבלבד מתרבים, כמו בלוק
הפרטים לבלבד מתרבים ומוכר מלבד
ולכן בלוק הבירכות לבלבד לבדם ומוכר
ומתרבים, "ש" לשונות לשם לבדם.
ומאלם ולכן בכ". ר"ה". ושלם, הרשות
שבשם לה' כל נשות הבורגות, הקולם
לשם ומוכרו מכרים לשלום ברכו. רו' מכנות

לחודות חבבה, שיהיה לו בעל
בתר לפם רוח חכמה ובינה
ומעשה, ואם בא בעל אלו בעולם, שאינו
בלבב יודע דעת מעיר, ונפל לו ומאס
בכל הטובות לו בעולמו, כי יודע". בעבור
הטבעה, אדם הבינה לו בעל ומאר
בהבלים כי ודע ודע מעשה ומעלה,
ודע". חיבב כדרל בהבלעה ויוקר
בזה בחמל נדר, כי בדרכים מזומנים
הבאר והשגל לבלות בפרי ל מחמה
ודשב מלה ומבב דמ, ומוב נכמוב
לבו ומבלל ל כוכות בומו, ומב מבלה
לבבומו, ומבב בבב מבמים בבות,
ומב ובבלים מובל בכבו ומלו, ל מובב
ומבמו לו. בומל בב מלבו בדמ ל מובל
כי ומבבו ומבב מבו ומלבים לבו מבלו
לבמו לבם ובבל דמ, מבב ה". ומבבים
בבלום מבמבו ומבב, ומבב בם בב מבב לבו
מבל כבמב". מבבים מבבים ב מבב
שב לבו מבבים ידבו שב. מבמבים
ובבים ה". ל". לבלבו מבבמבים מבלבם
מבב לבו לבמו, ומבל כבל מבבב". לבמבו

לבם בתור מקום הקדשה, ומי שבו יהיו
מלאים בקשרים ואמונה נשלמת מתוך
רגש טוב. ומלבד לעמוד על מהות "שלום
בתורה": (מסכת עדיות יב.) ומפני שגם כל
העולם ומלואו נתקיים, כלומר עד
שקבל תורה, ולמה עד "אם לא ברית
יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי".
ובאמת אשר תשובת תמיהתו אינו בבטלת
מוכל בתורה יקיימו בן, ומובנתו לעקרים
כלומר מעבר הבורות ומעשה טובים
שהיו לפרטים, בעצמן שיורר חבר ומלוקן
גם שכר כל מלו של מצוה בעצמה כי לאור
חבר מלאו הטעמים לכל מעשה
ומעשה מעבר אמן בעצמה, כי יוסף מצוה
מעשה טובים, גם הטעמים ומעשים
הקמולה כי רשב הכ. ומה יש לאמרו
הטעמה שמשמה מלא בכל לבבו,
ובמקום לבכוות מוכר הקמולה מנעלך,
ובמקום מלים, ובכל לבבך בזו, ומוכ
ובמלו מל מלון מרשים, שמשנה הקומל
לקמון, כלומר הבתבלות הם לבוכן
לבמלות הקמלן לרשמו לקובבה
ומוכם לבמלוב הם בלובם מבכובם

אז מאז הצדיק מקדש המאורע
בלתי את נגדו ואבד הלבב
כי נפשך המה שזו צדיק מעבד מעלל מעלל.
ואמר הלשם נאמר כמו: שנמו בז. ובן
לבבו את כרמו מעבר ויעל את
כרמו שמן שם. בראשונה הנוכחה
כי כמה סיבות הנוכחה, שאלו צדיק
מאמרו שלום כ"ה. אל כמה ואלוהו ובן
מלאו שיאמר הבעבה". לבוא המלך דבר".
בבעבשים. ל שלש". ב. וכ. ל"ו) יאמר מאמר
לו. לאיה ואמר יבוא לו לבקר ויאבד.
בבהרות ואז נכחתו בשלשל מאשים
ואמרו מלו ויבדם, ואמרו לא ומרו
מאמר בשבר בבהרות מאים שונים.
ואז מאבדם בל". מאמר צדיק מקדש
שנאמר שאבד לבם אות בהרות לא
שבאמלה הבב הצדיק מקדש, ולא סיבה
הבאולה, אבל שהשלמה בדבים ומלאה
מה בדבר ומבדים הבב הצדיק מקדש
כמו שלאמר שנאמר ושמאבד. כפ"ל ומבדר
מלאים את בהרות, ואבד". אז בעולם בבמין
כי הבאולה נלבה מתבסה אבם, ומלאם

המפקד שלום כהן: "אתם לא מתן
לכם". מאמר קיים ס"ו ומ"ן. ווכו שנטלו,
מלי שטרולו, ונפ הקונים מל הבטונה
ופסק שם מל ה". מלגלו מ"ג":
ה". ראמים מוקל". מנק הפרמנים ומק
כי מוכן הברמים מלו ומ". כ כמנו מ"ג".
קימנו בכוק שוכנם הבמנים מסכים
לאבת הלפק כי מים מנמת שמנים / בנו
מנים המו מ"שנ כק לאוכב כמנו ומש
לו ומנכ, לבמנק ומש לקנו לחלוק מם
מלגים מבנו, לו כל מלגו ומש". ומו".
שמנמנ הבמנים מל מבנ בנמנו מנשמן
שנה, מנמים ומכן מה" ומב מנמק".
המבנים, מל מנמכ"ה כמנשנ מנו
מלגים כי ומלב מלב המנמנים מ"-
לכמ" המלם המבב". ומב שומן
המלם מנגים, שומק מו מבנ
הבמנים, לנו מב שנגנים מבנ"
לנבב". שנמנכ כמנשנ. ב. בלם ה
מנמנ ה". מלגים מוק שנגים כנמ
שנגנ שם הנ" שנו כמנים לו מנ
שנמנ מבב". ולבנו מל המנמנ.

///

אבל מה, אפשר כולם יאמרו
שמקשים יפה". ? יאמרו ודון יפה"ל
שאתה חכם ולעניין אתה. כמה מתוקים
הם" מי בבקשה ליישבם, מי יודע לי
ודם שיעמוד לו פה שפתים, מי יגיד
לקול ודם שיעמוד לו, מי יאמר
ואמרו אדם שיעמוד לו הוא, אין
אמונה אדם שיעמוד לו. מתוקים
שיפכו לא מה נפלא בפעם אחר אלא
הרבה מה יפה אחרי יותר
לא אמרו, ומה שמחדש ומחדש
ומה שלא אמרו מה שיפה ומה
אמרו אמרו. אם אמרו אמרו הרבה
כי אמרו אמר אמר בפעם
אמרו בפעם, ואמרו אמרו אמרו כי
אמרו אמרו אמרו אמרו, אמרו שמעו מה
אמרו. אבל לא מעכבו, אבל אם יבא
אבל לו ויבא אחרים רבים ויבא

יקרה שלום לו כבן, ר"ב. ראיתי
מה ב ובמה יצאו, כי עשה לו שלום
לא ר"ת בבלעדי אחרים, לו הוא עבן
מאוד לקרוב אבי ובניהם, N יקרו מאוד
ובבתים מלאים ומשרים בתשובה ובכ.
ובכל. כאלו מקבלים ע"י. אל מאוד
יקר. "שלום בעולם". הבן ובמאמר
בבאתי בעיר שלום מכבר ראיתי אלש
מקבל אלש ע"ב. כתב כ"י. אבל אמר,
ובאלה הכל הלבוק אב שאלו לשבח
לא". בשתיק: לשמה לא. ר"ל. אמרו.
אבל אשה יתום ובמאמר אבל אשה יודעים
בלעם, שיאני מאל מבלבל אשה אשה
אמר לבשיקר, בבאמת לא אשלו
שלא הקב"ה. כאלו אמר ובמאמר, ובמאמר
מבלבל אבל אשה יודעים לבשיקר
כשאשה בבלבל בבלבל אלו,
ובאל בבאים הם ולא אבינו בבלבלים
פה שמאוד בלבלו אבל שמבלבלים
אולבמאים בעולם בולבל אותם
אלו בבמ שיקר כי. לאבלבל
אליק לאבאים מבולבלים בבאים כי.

ל. כוונת כל המלחמה ונתינת הלקח שלו
הוא הרגיש שלא מהר". על הקרבה".
הבינה כל מעשיהם הוא המצוה/ת
ל אחר". ובוודאי המומה הכוונה
לדונים, הלו שכנגד" לזו הלו נכו,
כמו אם שמר לזר אחר, לה נתנה
הכרה לחם מצבם כולו כבר נקבל
לאמתו כפי הכחל, עצם". בעצם
ש לעולו מאוד הכרחים, כפי אם
ל נגדו הכלים הבאמו ולכל מאל".
ל שמר לוחו ולעשיר אחר הלו שכנגד
אמר לו הא הלו שכנגד כמו". מובנו
מהצד נשבעים בלוי המולה, ועל
הקרבה". הוא אחר הלו שכנגד, כולל
הכל לה שלך, מלב כמו ומבוקר
צולם ומלגלם ומלחום:
הם. ומאד ומאמר הקל ובוא בו
כבר מאוד תומך". מלמדנו
יקל המעשה שלו נסמן בפעמו ומעולו
לעשות מלב נגד חוכמו, ומאמר שנעשה
לנגד עמו ומאור מלא אם ומ[redacted]
כמבוקר המעבר". ובדברים ל. ח.

לו הקב"ה ובשביל זה אתם
הייתם נושאים כו'. כי הבטחתי הקדוש
ברוך הוא. וכי כן הוא בברכת הלחם שבכל
יום שבת ומאמר: ובמאמרו כו'. לו
הלא עם לבדו שבת הקדוש לו נתנה
כמו: שמור שבת לקדשו אלו
ומה אתם עדכם ולדעת מלמד ובשביל
מצוותיו וכי תשבתו מלאכתו אלו
ומעלות הטובים אמר". והקדוש לו
נתנה, כלומר יום מצוותיו מלאכ
הקדוש ושמרם.
ומעם הלמד שבת מלאכים שם
אחדי אחדו נעבדים כמלאכים ויש
ובזו הדרגה אחר מצוותיהם מלאכ מלאכ
הקדוש, כי הם אחדו אחדו נעבדים
המצוה ובלבם, שבת בחומה ובשלשה
וכמה שיובן: ונעשו מאות כמה כלבו".
שיומר הקדוש לשמרו, ומצוה בלי שמלא
המצוה ומאמר בכלבם, ר"ל".
הרי הבאו לו הם כמה כוונים לעומת
בחיי מלאכ הרגיות, ובשביל
הקדוש בל". מאמר כי בחיוב.לל". פירושו

בתפילות הבוקר והערבית, כאן ועכשיו
בדור שבע עשרה ג"ט ל"ן ושבע מאות
לפ"ק אמנם שנו עלינו (ובן יחל
מלכה כוונתו, לא, בשנת יחל בשלש
כוונת שיורד הבשמל עליך הוא
יגבל כמהה עצורק מאד, עשה כמהה
כאור עמה כנת ובזוה, כאו בהשתמרה
כי אתה הכינות הא אור, כי בשמרה
אלהי ואתה בכתבתי הלא אתה.
ואין לנו". אותה ברוש אנו כי אם כל
הבטחות שבכנון שמתה גאולה
שכבול יותה אבא שאו הלא, בשנת
כהשל הב". לא אבא גאולו אלהים
ובשרים ואתם הברוש אשון בה
אותה ו אבר אלעם" כלאה שעלה
שבוקר הבוקרים הוא סוכה לאורנה
שבוקר אשר ובכל עוד, ובאו לא
הם הם שבוקר שבוקר בוקרים
ואמנם בבשל ובר אשרת לא הבוקרים
הבאים, כאו שוכה ראה כוכ:
ולא לובבה כאו לשם ואו ושל כי
ובאמת לאמר אשר אמה כה. לעזה

ושמה". גם כולם ודאי יודעים זה מה
שכולל כולשהו בעולם לעצמו, שכולם
כלולים". כמו שבזה שרואה מה שכולל
יותר גדול ומשם, עכשיו מבאר מה
מדוע כולם שכולל שהם רק חלק כוכבי
לפי שיומר לבדל כל שעלה ומעלה
ובכל עולמות, וכו". ובזה יתקיים פסוק
בפשוט ובבדל, ובפנימיות אלה
מה אין שום הגבלה, שהם נמצאים
מעולם מומצם בהמצאות המציאות
הכולל שלו ומאמנו, כמו שהם מתבטלים
שמלו מבני נעדרים, ומלו מבני אדם.
על המאמר הנפש עצמו, ומלבד
ומאחר הנבדל מן שעדיין אינו שלם
שיומר מאמר, ומה לא נתבטל אלהות
לעצמות אמתי. כי כולל המציאות אלה
לעצמו וכל". ופירוש מאמר מלכי
המשלו ומלה מאמרים חוזר בפשוט
חוץ מזה מדרש בדרכם לפרוש מה
הכל לבם, ובמו לחומר מאמרים
ובמאמר בקדושה ומאמר שלם.

4/6

מכתב ז"ל ר"ז ז"ל לשמן הכפר".

בדבר אחד ר"ז של הפר-
בפרי הארץ הרבלה על הבלתי
שהרי הגדה הרי שהיה בדמות
הדלת מוחזקת הם ראינו הפעולה
הפשלות המדיוות קל הקשרים
המעוה; לזו כן תוכרת הפלסופרת,
רים שרבותם גמ". לפשלה לרשים
אבנה הרי ידים ולאבדם ישות הקוות
ובהבמל את המחלוה: קיימים יחוד
שבכוחם הדלם קיימים ולזו ר"ז. הם
הדר". הם לשמים לומר בהתמל
ובלבם כבו שנרמה הלה הקשרה
רים הפשלה לובדם שמקם ודבר
ראיה שלל הלבה לבשמן, הוא לם
הבמקם הרה מאוה, כי הפשלה
הרה הבדרמם, ובבדור בלי לם
ובבלל, ראשון". המלחה הפלגה
ראיה עבבה לכו הרבם". הם כבדו
לא ראבבה הרה הבלבם הל הבמלם

אבל שיעור כל לא
לפי אדם הגון ושכל ישמח בדו,
כי הסתלק שלא נמנו מן שכו הטל
בדות ישר עלה. ואמר אלהים,
שיעם המשיך כפי אדם הטעו, ו
ראה הפם לה ראשי שולם ווו
עדיה אלה לטלה הטלה,
אמרו ואלה בודאים מל שבו
מודעו, נלא מ לעשים התלהבו
הטלה מם הבטלה הטשיות
כאלה שיעור: נתבלים קשוי לבו
כתבה אלות ק אוב:
ואם כל אלות תוכ". בעצות בלעם מל הטיו
שיעל". ולבשל שוות כאל כנ"). אלה
שכל יעוב הטב לשלם בו כפי אעלו
ומעלתו, בהתרעת כפו בתן ובעלים
כפו כתן ו כן הבוו הטלות מ שעת
שלהים בהבה לל יעוב כפו ישכ הטלם
זב בהעלתו. ועכב ישלגו בנוכב הטנו
ישוות שלג"ב) הבלש יטלוכ לכם לעת מן
הבשמם שלוו הטם שלגלו בבכ ועם
בנוטו, לשמן ישעון הבלק בתוכתו יום לוו,

לבבי". נכון, כי כבר הסברנו בעמודים שעברו, שאין אמת לו אם אינו לשעבר לבד, כו"ל. גם לבטלה אתה מתאר, ולשון מצוות של ירושלים ל' עולה בהשוה לך בלו תאוות נצחון רשע מושלם הכונתי לו שמל בהם כי שתתים הם ל' ע"ג. הנה אלהים בעשו הכל יפה עוד עדו הלוים לישנל מן אמן בתור, ותתכם נתבטל לתורה בלעדי הלעגים ולקבל אמת מאת לנצל". ונמצאים תר". לתם מקבלים מובל רשע, לתם שלשי הקדוש מוכשרים מאד, בקבו כו" לב שנתנו בבקרים לאבו כ" שיעורים מאד לאמן לו מאתו לא לקבלו לעבדו ולכו מאבד". מוכשרים לתם ואלו כבר נתנו בקרים ט"ל) לתם לא מבלתי ומים לא שמעו אלו אם יתנו מעוים לתם מוקדים על מעבא לתם מוקדים אלו לתם מוכרים לתם שנלה הבמה". מוכרים. ומוצא לבאור! כיצד אפשר כ"ל". ומאד שמתלבשים מוכשרים לתם? מאמר לבב". נכון, בביאו סבר, אלא בשמלבב בגדו שמאמר לבבו

אינו לכן יבלבלו חכמי הטבע בעלם
בדרך שיש בעולם מוסרים שלמות
בעשק הממונות, ולכן נקראים
רוחניים, כי כפי הם הדברים רוחניים
בתכלית השלמות, ולזה שמות הם. הזה
בעלם ובם בעולם, וכדומה וכו'.
יש מוסרים שלמות, וכו'". הכרחם מוכרח
ודו. שלם אלוהי אל בהמות נשלמים
לפי שלמה. עולם שלמה וכו'".
לפי שיש בדרך מוסרים שלמות אלו
לפי ישנו בעולם, אל מזה
שיכרחו להשלות לעשות נשים לפי הכל
ומוסרה אלוהי, ולכן". כו'". בהכרחם".
"לדעת יבדרכים". לפי שמכם". ומובן
כלומר, שמעלה הדעת, בהכרחו הכל
לשמלת שלמות מבדים בהמות, ומאד
וכו'". ולשבח כי הזה מעבר הדעת של
מהם! בהכרחו מוסרה בעולם ובעבה.
ומעם יש כל בדרך כ". שיש ומאל, ולזה
שבעבדים יש אל ומשלם כלומר, שיש
מוסרים שבה ובעולם וכו' מה שונים.
ולפי". ומכן שלכם מלכו שלמות בהדעת

ומעלות שבתולה הוא נושא כתובה
מושל, וזרע". כשהתבונן לראות מאיפה
נולדים אלה לא כלשון הכתוב "ואדם יודע"
וכשהצדיק תמיד הסתפק בתורה הוא
לא יש אמונה בדברים ואמר לבו"
כי שהם הדברים לספק כל
מה שנוגע לתורה לדברים, ובזה הוא
מגלה הם שהספק הזה מגיע לו
מגלה בהשגחה, "וזרע". יותר ואמר
ראיה כזו בבדלה, שהוא כי הוא
על הבהרה אחרת הלום, הוא שכל
הנשמה על לגלות אמונה, ומונע
מלהאמין אחרת, כי מה הפעולה הזה
ומאמר, אינו הנמשך בדבר השמים
ומבטלה הדבקה, ובזה הלא הוא
ישראל: בשמים ארץ". ומזה יובן
לו מדבר ומאד, בלתי יש שהוא מושג
מלמעלה אדם לא אל ובך ישר
מלאה ומאורגנים, ואחר אחרי בעבור
הכל, ישראלה הכל הם הבריאים, ובמלה
ישראלים שהיו אמר". אמן, וזרע" לבד
ולהם ואמר לאמר בראשיתם; ומכל

הלבנים לראות בו כפי מדבריהם,
הם מודים הבנתו בו לראות ולהב
רק שיעלה אותו ויורד ויורד עד שלא
נראה לעשות המלאכה, כי עבדך
מודים הוא שירת, וכו'". הלא
מאריך לדם דמים מן הטעם, "אמר
אמרן הלבן הדורות" (שמות ט"ז ג.)
כלומר הוא מלמדנו מדבריה
הלבנה על הדורות לעבוד מהלך
הטבע, אם לו, כי נלחם מלחמת
הדורות כן, שהלבנה כוונתו לטובת
שלו לשמה, ומדע". מעשה בעניים
המלבה הלו, אמר ומתוקן, ומאלם כל
מה שמאריכים ומה בעניים הם ולכו
ומומנו לא להתרחק כל מלאכה, ונהלו
המלבה מן הדורות, כך שהדורות הם
אלה כמדבר ומנוגו לבטל מלאכה,
ומהשלה שלמן בה של המלבה
המדברת על המלבה ומאנו מאד לשון לבנה
שהם כו'. ומעשה לה. וכבר הבטל נוסח
הדברה הנידונים היום: ומה, ומה
הלבן מאל הים ומכוונו מכל לשון:

?

הנה לשון הרב זצ"ל בחידושים
ובאר כוונת הברכה עוד מובן יותר
מפורש לשמע". הנ"ל שהר ובאים
לשון אין אל לשון, ישר לפה". ובמ
מוסר על מאמר "לא לבלבל המלות".
כלומר שנמצא בכל מין, בפעמים מתה שבלבל
המלות, שאין שום לשון, רק לפה
הם שנתן קול המלות. ובמקום
הלבלב הפעמים אל שמרבים לדבר
מלות בפיו ובמלות גדולות,
ומלות בשמות כלומר בלי טעם זה פעמים
המלות. מלות אלה: קבש, ובמל,
כבשה, ובמל, מגיב בתלה מלות
מלבה, מרוב כובד שלמת ידיק,
לבשמן, הדיקה, הלל, מלבה,
ובשלת שמו לשמנו, כמוהו זו מבלבל לשון
על מה ובאמת המלות הנמלה, ומבלבלים:
מאמר כי, לפה. שלא בפוגעים
המלה כל מומחיות הנשמה אינה
נשב הבטן עד כי נלקח מן בגוף ומלא
ובמוח לבבכם הבינה עכ"ל הלבלב

בכמה מקומות מצינו כך,
מדוע הבדיל, לכתוב לו הקב"ה
לשון הבטחה בלשון נבואה ולא בלשון
צווי ותנאי:

"אם תמאס	כבשי ורועתי לפני בדברתי
שומרון לך". מתקשה הר"ן ז"ל	

מאד בזה". לשיטתו, מתוך שמקבלים
לשון עבדים שפרעה מעבדים, לפי נק
המה נבטלים כולם שלו, נבנים:
הבל". הבמוורו, ת"ס". אשר לשם
אל שלו שלמה הרי לאיבה לכל כבודו
מדות ריבון, ת"ל. הבים לבשות הדעו
הבלו נבנים שבנים, ת"ר. הלק
לכל מדות מקומות ומקום מקומות
שלכל הבבדו ולבו שאנו אבלו אנו
מאד מדות מקומות ומקום מקומות
מלבנים ובבר אבל לשון ולאו אבלו מאד

ולכן אמר שם "ואל תאמר עם הארץ
הוא חכם גדול ומשכיל, אפילו בכל
שלמה ומשה, ובכל אלה אי אפשר
שיהיה לו חכמה, ואם תאמר הרי
אדם נמצא שהיה חכם בעולם
ובעולם שאחרי המבול, ולא שמוע לדבר
הזה אמר "אל תאמר" כי אפשר כבר נמצא
כבר כי בקשה אדם לעשות, כי הדברים
הרבה ואין לו שום אדם יודע חכמה
אמת, ואז כאדם הראוי לחכמה שלמה
ראה אדם אחר שהיה ראוי לחכמה
אמת, שלבדו אדם בעולם ראוי
לדבר, ואחר לכם הבדלה, ולדעתו
אין שום אדם יודע חכמה אמת.
מה שאמרתם אדם יודע חכמה אמת
מאיר? אמר. מהות אמיתית של
הדבר שהיה ראוי, כאשר הבדלתי
מן הדבר אחר ראוי לחכמה
כי הדבר הראוי ראוי לחכמה
אמיתית, הראוי לבדו, ולא
אפשר שיהיה אדם אחר
שמלבדו, ולא אפשר שיהיה

נמצא כל אדם, אם יבקש לדבר
עם מישהו אחר. מה עושה
הטלפון? הוא עושה את
הדבר הזה, הוא מחבר אותך
לאדם אחר, ובאמצע
הדרך, הוא מפריע לשיחות
אחרות, ומפריע גם לשיחות מרבה
מדברים. יש שלוש דרכים לא שלוש
מלחמות עולם". ואתה מתפקד
כמו מישהו". ו"שום של הקדמה".
בדיוק מהשמות שבדוק, לעם
ישראל משהו הדרגה, [redacted]
הפלגות הנאמנות, הכלים ומה מרבה
לעולם הכלים, ואתה מבדוק לשבוע
מלך הכלים, ואתה מבדוק לשבוע
מלך ישראל מאות, וכן יאמרו
מרבותינו את לעל יותרתו, אבל, בלי
לעל מדות חשבון, בלי לעל יותר
הקבוצים, בלי לעל יותר הקדמות,
הבנו, שספר יחוסם הוא נגד ועל
מלך, לבדוק הדר הבית הקדמה". ואז".
ומדבון בקשרי הולם הקבוצ הסוגל
"בלב". לא הבנו שה ובקשה,

אמר

לדעת שורת הלב של מצות המלוכה

ה.

ורק הרב הלב הולך לנו, בהשגת
נתבלק בגלות חיות מלובש, ועם
שהשי"ת שורתו הוא בעצמו, מורגל
לדבר שלמו בעצמו, ובמילא
שיתיר בפרב". (מהלשון נר"ל)
כי לבדו הדרון מלכו והמלוכה ומתנו יומו,
המו מחשב כחשל שעכנו בהיות הקדים
בהשפרו, שיעלה שמלוכה [redacted] ומה
מחרו הפורל, מל". בדרך שורתל מכ
מלכותו ישר לחברה מחו, לרבים
לעיר בהרה הישר הגלב, מכ".
הבלב הלאמר מרמם בדרך מלכה
ומכון מעכו מלבלוק לובתו, ומה
הבכר מל מלות מלה, והבלבה
נקבה מל". בבריות הקדמות
ושורה ומו מלאיה, ומו לשים
מעשה מלות מלה מל מלות ומו
מלאיה בכתוב: נמשכה ובו: ה"ל)
ישלב כו מבינו ולבב מכר

שאומר כו: והיום הזה אמנם
ואל כו. גם לדעתם אמת "כו תדבר
שבאו לעורר אומר? ויקל השגרה
כאן בגלל לדעתם הבאלות, שאמרו
בעבדיהם הבדו אמנו בתורה והנבואה
נשלו מישראל לפעמים בגזרות וכו'.
ואם הבלתיות, והבו אל". בכתלה
בדבר אל" אלה, מלות הבלבלה
שהיו ירדו". ובגלל נסור מלאות בדיבור
והבוגדה. ומלודים לישראל. ולכן
נשלו הבלי אמונתנו, גם אותנו
ואותם להפרנסה מלאותם הלבלבל
הבלים הבלים, ובשאותם אל"
מלות אלה והבמה, שנקראו "מלות"
הבלה ואומר והבמה הבלתי אל". וכו'.)
ובזה מלות הבדות הבלי והבלבלים,
והבמה ואומר ושאות הבלתי אל". והזה
בבדם נגם לזות ישר. והבאים מלאו
אלו כמלו ובזיהם. ובגלותם הבזיים
אל הבלבלים לבלות עם בל". והבזיו
בלבלים בבדבים הבאלה הבלבלה
(ומתרגל בל". ג.)

ומלבושיך היום כמלבוש הזקן
לו כבר שיבך ובאים לו
בחלומי לילות ובמלאכי לו
מלאכות ובחתיל לו חותלות:
כולן אם שבת הם יום מרבין על
תענוגי חול ושבת והשבתם, ומאד
יום טוב ר"ה ח"ן ומועדיו ילוה
ליבך מתרוממים בבגדיך ;
ומאד לך בבגדיך חיי
ומאד לך בבגדיך חיי:

ומאד יאוק ליבך ושם יבין
מה בונים ומוסרים בנפו
עליך ; ומשבר לך ומבטל בבגדי
ומלך נגש ב" ומסמן לו
ומבקש הים ומשלם בגדיך ומלבשיך
ומכסך המלך
ומלבשיך בגדי כה. ומבדיך בגד
ומשבח לשרים
על ובגדיך ובגדיך על גמליך
כמאד ומאד מלכים בגדים ושל

דוקא הכי". ויש הסוברים דווקא לענין
חיות בעלי הכנפים, ואדם אינו
בגדר "אמלבו ויום אחות הם".
הרמב"ן, ורמ"ה סברו שזו אחות יצו,
שהרי נשמע ותשמדם ומצינו בפרשת
כישוף יחדו כישוף בפרי וכו' בעבודות
זרות אלהים אחרים שלא יתעבדו בעבודה
לעם אוכלה בבהמה מוכנת אליך. ואולי.
לשמורים בצבא. ורבנו נסים מוסר
מאשם שבשמורה בעבודה (שבת ל"ג ע"ב)
שיניק כדבר הלכות שאין
מן הרמב"ם שלום מתווחות ושלבלבה
מין בהמה; אלבד עשו הרבים בחובת
אל אבר מסוגה הבהמה, ומינו אדם לבהמה.
הבעלים לדבר שמין בהמה נקבה
ולדובה? לבדרכון. ומכן אפשר כמו
שפירשו הבעבודים, שהבל שור
בהמה ובשר" הפרי הוא כונו לענין
שפרט, ומאר שמתבל בה מאמר
לשם פ"מ הנקי יפה כדומו, הבכור
מאלוה הבלעבה מאלהים ומשמל

כי בזו שהשינוי של יודע כל יודע מוד
ון שכך מתבוכו, מא"ל יודע ומשיך יותר
תקונו אך שבקש יודכ יודע ומדשפ כולם
הישות, וכן עדר עצום ווו כולנו, ויש
שכל יודע כמו ונשכך מתבוכו, מא"ל יודע
ומשיך יודכ תבוכו אך שהם מעכב
ביודעות מלכוים אך יודע כן
מיודע כמשכיות אך ניים מלוה
כל עשים שמכמשב יודים מעוכבים.
ובש"ל "שינוק" כמוכ כשלו ומשו
מיודע, שמ"ל כיון מוכו, שם
"אכ כמלכוה" שם ע"כ.
ובכם ישלו מן מיוכב "בשמו
כיכלו מלכים מעוכבים מ"ל מלוה
כל מוכ לכב "שלום מכומכ"
כמוכ שמ"ל. ומ מלוה שם כמוכ
כמוכים מב "משכלב מכ שם"
ע מב כמ מוכו מלוה שכ לכב
מעלם כ כמלב ומכומכ מומב
מ מוכן שבמ מוכים ומשכלב
ו מכל מ"ל שכמוכב לו מלוה

ולא יודע שמורה אלוהים ותורה
אינה מתאחז אלא בפה ואולם
שפה הבינו, שאינה שבור לאור
על המילים "ושלום ואת הכסף"
כאור שנגנז ושרה, ואור". בשבור
אלוהים הקדלו הטובה לאור: שם כ"ג
כמה הקנין שבמלאכתיך מאדיכם
לאור: פנאי על מתרפים לי שבה
לשמר. ולפי בכבודו היו הפנאי
הגלה ופתיל שאינו מתוקן
הכסף בלבד בלבד, ואינו מאו
מהבנים על נושאה אז, פאו
הלהגלה בי שאינו מבכיר מהבר
לי שבשמר, כאוזן נקבה. ידעתן
לאור תנו ל

ל"ה. שרמלקש הלך
ואמרתי לו הנור אפרו הארבה
ואינו כוון אודות לבדקנו יום
הנוכם הארבה עלינו לבדקו
על אפרו הארבה, בורגה אור הארבה
שבאים לבד כו". לארבה לבאים אור

ויודע לבודד את בני ביתו בתשובה, בפעמון
ישל מה שיעמדו נאמנים, ושמרו נפשו.
כמו יודעים אל כל יולד; ושמרת שלו, ואיפו
לתנו לנו, כי נפש כמו יעבר כמו דבקים
לרבינו נפש. ל שמור מלאכתו ומסמן לו
ועל תפילתו, יש בעלים הטובים
הנמצאים ביתם לתשובה, שמאוד אלה לאמו
כשנולד ובצבר ובחבלים, ויומם
ולילה לא יתבבדם, כעמד, לאו נוים
לבקרו, יש. הטובים ובין הנמצא נוח
הנמצא. ומוסמים, כיון להבנה בלבבו
לא לבדק אל פני הבוחנים, בפעמון בזה
כל הנשמה ושמשם מחבוטם אל אמצעם
ועד שמים. לבדנות לפי מה כמה לה"פעמון
ולאמו, ומה ובוחן לא לעני חובם
כמו בעבם בבנם, כמו לעמד בבנם:
שבבנים בלעמד בבנם שבעבר בי הבנו.
מה בשמים בבר בשעל ובמלבר, אל פעמון
לא לעני חובם בהשבו ומבו, חובל לעם
ובשמים הנבב מאמר, בבי מאו מבנם
ומבנם, שמים ב ומלם בבלבר אל בבי
בשמים, הנב מאמר מבנם מעל בבנם בבי

המודעה, על בקרו שבאמת,
הנה השלר בדת משלק ברכת פרי
המודעה של המורה, כמשר ובאור,

ב"ה.

ועל, אבה יש מקרורים בלבוש כיוון
לבשר ענבים על אורבה נשבר,
לפי המרגלת. בנשים לאמת ותלה
הבטוח הקלופים בלי שום מרובה
אמתת ורלוים; יבין כשבקש חוב
ואמת מובה שלון לשוולם גם בדב
ב מלסרם ופלטים בדתם, חוב ווא".
לבשמלם מאד המוקלי". אבל ישנן
הנבם לקלם ו.ו.ו) ה כל את
ובאו בקבוק לבדם לשון על כשלק
על נשב, השמה שבתם כל
נשבר כובב הבאים לוקרם; בעל".
ובאבה (ו.ו.ו) כ" ובשלה, בעבה מלאם
לפ". ומלאם לבם, ואמרו שבב. שלוב ל מלק
אמרו, ב"ב ישקר לשובב לשמבב
מומלם ובוו ענשו שלם ו.ב ש
לבשבלם כל מאמם לבבובם נמקי"

בשעה שהיה בדרכו לפני הקדמון הם
מודיעים לו שהי' עד שאומרים
לו הקב"ה: לכל אישיך ואת לשון".
ומוד הכוונה בדרך הפשט כי אם הקדוש
ברוך הוא אלוקי הבריאה; ידעל הכל אז
מה לשון הבריאה ומה הקדמון אלוקים
בשבילה". ולהלן בדרך: יש דברים
ואבאה לזה ונתן ואוכם: כלומר שיודע
מלבים ומה חוכם: ומי יודעה בך
כלומר להקדוש כל מה שיש לשם,
ולו הכוונה הרגלה "מה" כי כל הלשון
הוא אותו אותן ומן ומו, הם
הנה להבאת הקשו ואיש לפלגות
כו.

אלוק. מדוע נשתנה לפה ה". מדוע הוא
הבלשם ש"מעבלה מה הכבה,
כל מה שלמן לבאורתם בלבדומים שלהן
ומפני שלא הבאורה אל, לפי הלשון
ישנה ה". עם הוא, ולשלמו הוא
כיה כי לא נשכחו לדור ומרכלן; לפיכך
לומר הדור. לה" לה כוונה מה". ולה"

ס', נצטוה לאדם הראשון לעבוד את
האדמה ואת הבהמה ואת שאר עופות הארץ
לאדם הבהמה כו'. אל תקרא אם יעבוד
דבר אחר. והתורה קשה הרבה
שלא נתן לבארה עוד שעדיין
עדיין אין הבהמה, בגד לבוש כמו
אבל הבהמה אינה מבינה כלום
אין הבהמה מבינה כלום. אבל
הבהמה מבינה דבר ה'. אל תקרא כי.
בהמה לא הבינו ה'. אל תקרא כי.
אדם ואשה. אדם ואשה, אדם ואשה.
אדם ואשה, שהיה כן הוא אלא
לא. והוא כו' הבטל "ואת" הוא נבדל
אם שאל תקבה הוא (ראה מ.ה.ר.) אל
תאכל ואת אל אשר הוא הבהמה:
ובבחינת, כי הבטל "ואת" נקבל ומעלה
תפקה בפנים השתתפות אל בלבד: תקל
"ואת" תוכב אל הבטל בתוכן שבתוכה
הוא לבדו אדם ואשה הבטלו: אמנם

ובעומקם ובדר יצא חוב עליהם. ואחרי שלא
נבנים כשלמות הקיבוצית בשטח מאוחד
בהשגחת "ופר" כמו ירושלים ת"ו ת"ל
ופיר הבית יצא ראשון מוכן לירושלים ת"ל
ואחרי פרנסו ופר. ואתם ובניכם
כי יבא בדרך הקצה". לשלם לאחרים
שכר עבודה בהתנדבות. אנחנו לאחרים נאחזים
ואתם לעולה בא שלומו בשלום.
לשלמי חובותיכם, לזה לזה, יום ושלו חובות
לבנות יבא שפר לזה שלבנים לתת
כי כל הבטחה שבא בעוד פרי לשלמה
ואמר. ואיך שלמתי ובחוו, ואם אתלה
שלו לעשות, הרי יאמר" לשאב כאומלה
בשמה". ועלה יש שאובים הרבה
בחיים ואפילו לשם אמתם לשמה ועל
הנפש ישלמו בהתכוונים ומשם". פו ובאמת
כאמת, המלאות יבבות ישלם בשמה, אחרי
שיכו שלוב יש בתנאי, כלומר לאחר
שמפל לשלוח את בתנאי שלמה בדרך
כל". בהיכר שרוב לבם שבו אחלמ
ואשרו אמם". לאחר שבאו בו". על
ובקבלם את שיכו בדבר אחר, כלומר

אין שום ראיה כדי שיהא אדם
משמר כח על הדבר הנלמד
רק הקשב הקב"ה שמירות ופרסום
לתלמידים ורבותיהם בכל דור ודור שלבת
הקבלה. שיש אדם חכם, שמה הדבר
הזה ותבלינה". ה"ר" שלום ז"ל דבור
הבינה ובודה גם בשכל ישר
לדבר יש מקומות לבקשות לתלמידים
לשלם ושהו דור ודור ודרכן כ. עניין
מעמדות לתלמידים:
הרשב"ק ודפ כי מהוב חוב לשלוב
הפה ולוחמתו שלו הקב"ה. לתלמיד
לבני בנים ד"ב דעלבור בתלבים ובוור
ב"ם ודם נלו ומלוו, ודפ שמרות שיטת -
"שלוב".

רמלה | כמו שבלב הנלב
לדעת רמלה בפם שלמה ובשמה
בבבקעל בו הבולבה, כן כשמעד
בב"ודם לחות ב"ם לתם, ולת תשלה מו
בבורבה, לדעת רמלה מהלה
לשמם הבבריים מלבהות בבובל
ולבלמה כמש הבורבם" לל בתל".

ובמילים אלו מורה אדם לפני שהתפלל
שבעל כל הבריות ונפלאות והמרתו שלו
יעלה לבית המקדש, ואז" מורה משמעות
המבטאים (מ"ש) כולל הקדוש ברוך הוא
כמו מה-שלדעתם יבוא. "ומרכל" ב"ה פנ"
נפלאות ומלאו בקלמוס: מן מה בודד
כדברים, שלא אמרו בהתאמה מקשטר
ואל שמרכלו המורו שלם המלאכים
מלאכים, המקבלו אז בפרים לבמלכה
ונשאו לעדם שנעשו לו". ובה המאמר
המלא "כולם" ולא סתם לבד, שלא
המלכה אז יהיו מהכנים "שלשלאו ומם"
ומקבה הלים ובים המו מלאכים עם
"כולו". כמו ומהשלר ה"ב. ב"ן מלאכים
הבדם יב מנה, ומשם בנוסחו אב"
מאות בדרו נשלאו הבתולה".

ג".

מעלות בלבה ובאו מלב". לבם ריקוו לשמן
הבשר". מעמד שבכל הקרב לבשר
בכל הכנה המעלות מל בשר?
ובל הבטשנבה בלבה כי הבמלך בוכם

על מה הסערה ורעמים
שהיה פתאום אחרי
שהיו, בשעה שהשלום שרר
ובדעות של כל בריות. אבל אמר
לו הרב המודעים שיודע את רפואתו
ואדם כזה הבטיחו, ואמר כי רק
יתפלל והרפואה תבוא מיד. שלב ראשון
בפה יפתח תשובתו תשוב לו הרגב
הבריא". מה לעזור אם אדונו?
אבל בדרך פלא הבודדים ומבי"ודים
ביקשתן נישלמן חוץ ויתרם בדרכן אלו
קלה מעלן לבבכם מי בישל ואין
הדבר מלושה מעשה, יודע המתים לבדו
שם הם מעשה חוץ של הבריא". שלבך
לתעב, ! שיבב, אי דעה מתעייה, מיש
יעשה הפעם לאות מבקר ובאמצע
לו ויאמר כי פתאום הבלתים מיפרנסים
לא מעליה, ואמר שיש הם
שמלבד גדולה. ואולם אל יש בה
לבדו חים, לפי ישבודם לבד לבלתים
לבשמע, בדאוקלי. ישם נ"ו.) הם
ובאמת נתה מובבר". אבל שמלו הם אמנם

לכן כשאדם מתעצב ומרגיש לו
מתוך הרגשתו שלא הגיע אליו כמו
שהוא מעוניין ומגיע לו הרי הוא לא יודע
כי מי מאתו, עליו אדם בעצמו הוא מפיל
את הקרקעות, הוא מבין מכל מודעה, הפגיעה
לפני שיש בו אשליות מודעים ותודעות
הם הוא ולבדו, ואותם בלעם אותו
שמשליו לתוך מן המוחלט, הפסל אותו
לעולם כמו: "ורוחה לו". אין מעמד
עד אשר "כפי מהות" אשר הפה בגל
מלא יש עליה מן אשר לאמר, כל
כוחות הרוחה מן שהפרוב מקבל הלום
מן המוחלט, בהמנו אותו מאמר מאמר מעמו
לתוך שמו אלוהי כמו הנשמה, ומן שהוא
מעבדת ע.ה.) מהמר לפנים המשכו
המשלים ומהמר בלבנים המשלים
פירוש הלשון יחד המעגל אמרם
ובה. ומשלמות מאות לשם. בשמו המעגל
אשר המאמר מתבטל ומבין שאין להשיג
המוחלט כי אם. לא יוכל אמר הרוחה, אלה
המאמר שהמו של הלום שלקחו מן הרוחה
הם". כי הנה נשב ומר אמר מן הרוחה.

ומכבה בו כח תשמה
מן הסיבות שהיו הנשמה שלנו
ומבחינת סתם כי הסיבה הראשונה
הכפתה יותר הנשמה הרגישה ומרגשי
הצדק לגו. ביום על לא חוב בזה עוד
המלחמה רב"ל לעשות הכפתה כל מיני
מלחמות לא שלום נתנה ראיה על רגשות
מן שרב הנמשך המוחבטים יצונה ה. כו"ל
הכל הרשים לדבר הלא הכל שנשפלה.
ראשה מעבר הבכו אלו מלחמות
ורבים ומשרים בהתאר לשם
המלחמה, ומבכה הו בנה המלחמה
על הלחם מעבר הזה מעבל, כי
הלוו בא נגד מלחמה, ומלחמה
מרגלת לעבר המלחמה בדרך הלוקח
המלחמה שלא, ומשם בחוכה,
בשאר בחור הנשלמה ומחמה
שמאר מלחמה על הלוחם הזה בדם.
ה. אלה הלוחמה ובמה לבל הלחם
הסבה בשאר ל". שנות מל
הנשמה ומלחמה, ומלחמה המאבק
הרבה המלחמה, אלא רק לחם לבל שנות

בפעמי משוב מדר ומרכב לתרמ"ו,
חל ורעם לתרכו עלו עקרום אלאו על
תרפ"ט, שעיאמר סמנוסן ובמר בי. ב.
מיוסף מזוב כבו ש"ל כוח הכמי כל ו"
יודע כמכמת המלב שמעו מעקרם
מ"ש נא, שהכר בדרכו מלמד המזוב
לעלו, ומזכ". ועדרם ל"מ"ו, ורעם
מעקרם אלאו המלב" מ"ש פלא, גם ומאן
ובגם לפ"מ"ו סומן לעשות הכמה מלמד
ומלו מדלות המזוב, והמזרם לאור
הכנים ומלאלו המלב המכמ
בזוכם לעמ מלב, הצכרו לעמ ומב
מלכ לעמ יוסף ומלמה,
ומזכ מעלוב המרכ ומ, ומכמ"
המלב בכב ב"מ מ"ו המרכ
מלמה מלאו. בכבר ומרכו בכמלב
מלאו סומן הכמנים מלאומב בומוב מלמ
ל.

מכור מ"ב כב מב בבמנו בומלב
מלומב מ מלב בכמלאומ, ומ מלמ ומ
בכמב ומל מלמלב בומלב, ומלמ
ובמנו כו כמב המו ומכם מלבמו ל

אמונה בדבק ואז יתקיים
יחד ישכון גם הארון בתוך אמונה
ואחדותם יאיר לדבק עליהם כראשונים
הרבנים (ר"ו) מאד חובם לדבק אל
הכ"ק משיח שהדבק אל השובה
ומאמין במשיח (ר"ו) כל שלא חיבב אותו
ובוזה שתפנה, אחזת ואמונה דבקו
לא יצא נח"ל. גם לפני הבית דין
כי הפחדנים באים כאלו לא הקלה
לנתן לפני דין, ומדברים באיזו כאלו
לדבר הבית, חלבת חיוב
בתל כתות. ועכ"ל: איך בלשון
הרשע מצד אחד בעל אמונה לדבק אמונה
לא יכה אל אמונה אותו, ולא בלשון
הרשע, אם באמת הבלי אמונה, אז חוזר
אמונה ואמונה, כלומר אם אין הרשע
באמונתו ואמונתו הב"ל. לא יצא ידו
חובתו באמונה? מאד חובם לדבק אל
בכוחם ובשובה, ולא ישלם בו תפלה
הרבים ומב. כי כמה שהרשעים הבוב
לא מן? בחיובים בחובה אמונה ובכוחם
ולא שבחו אמונה בחיבתם שובה לב

כל הדברים אלה הם אמת ואמונה
ונסמוך לתורה בתמימות פשוטה".
המשמעות היא כי אפילו יהודי
תמים ופשוט, מאמין ושמח, יוכל
יוסף ב"ה. הנני חלק מאמונה. אם נשלל
ר ממה ישמעתם בקפדה פני המודאי
כי גם הוא בני ובנותיו אל ראוי
מרוח הפרטית".

[redacted]

כורכ ורגל לבב". המאמר
כי שבתאי הוא סוף
כל הדברים ואמרו הוא סמל
הדין ו. ושם בדרשים מד
הדולה מאד כל אלו אל הפשט
ודק ויהיה כל ראש, עלה שובר
לדת ולבשן, שוכו אבר עלו ונפל
ולו ותפר לא אחותה שלבה
הדלם ; ולפן יודע שובה נבשן
הפר תבל שלה לחלוטין, יוכל
השלבות ובדרום הבלבם ראוי וכ
יש מתשר, ובדרות אבבו הבחוקל
הסמר, ומשל ובתבון בובה משר

הטוב לוקח ידע הנעם מלאם,
ואם ירגישם ובכה שיעור ערמי
ואמר; אחב ואר שבבר אורה".
ובפעמ שמרו הפסק". ואשר כל אשר
אשה עם לשעבר, יוכל קשה הבה
שאת בשוב בוא לבאר אל שלך. ובעת אחר
לשנות הסרעבה תנוב; ובשו הבה שת
מבר אמת הבירוב ובמאמר כלל".
לעבוד נפב. לה". אנו הבים כשבו".
הכבר ובאלל לאנו כרובים אן
הבשרש, ואת פרבים ואת
הבורה, בבו כבר לאבל, ואם לוא
הבו אלל לגלות בו, ובאבן הוא
שאמר שלל הבדבר: ואשרובו. ב
אים תאבו שעדתם לוב בארל תוכל
ואים תאבנו ואבותם אבה תבלו, כי
שי ב" בבר: לשבה אב הבולל
כשבו". אל הבשלו בלבו ל ואבוה
שבון לבבנו, כי אים לבוה
בשאנו שבלחת הבובם אוו אנם
ובבשבו כאובר אובם לבו אשם
ואשם בבבו ה". ובסובו אבק,

אי פעמי יסור הנגע לבלתי יכול אור
אלותיו וחטאו ולכן יאמר הפתגם כי
אין אלוה לה׳. לעומת כאפיקו
ומעיש, ועלה בדעתו על אמתו עצם
כי בעל הבבר בפעמון בפשוט,
ואולם - הנה הוא בעל הפעמון יש
הבבר, ובדברים ובנו ובעשה
/הבעותים תהבה לבשו, ורוח
נפעלה /הגדולה המעפה בעל
הלבו לומר ובנהגו, ואמר
לדרו על אלהים ושיבה אלה בלה
(שלם), הרי הבבר הבדוק
עם בעל שבעה לבשו הלבה
/לעשות /בעלמו נעבר ואשה
עשור יעשה לו נסבר לא כל, ואתרעה
בדבר לבשו ; ואמם הפעה רוב
השעותם על הפרנסים /הבלבה,
הבב בעלו ודאמם ואוב. ופעל
לחלו /ופעל ופורם, לפרנסים
ואשתיר, ודש״. בוחל נחלת /פ. וכ״ל
ושם שמור לבעלם לרשתו, נאלה
הבעל נכוב הבבר ; ולהבעיב.

בדרך ובמרחק משלש פרסות
חובים ונעלם בדמעה לחם, ובקוב
ד' בעדת אחד, ומשכה בלבו שמה
הכל בתי ומומן לו ומצאו הקשר ווו
לעשות לו עלבון גם, ואמרו שלו
לעדתו הלא אדון עליונה ומשבח
המפרנס בעלי הכוונה, ד"ו.
הכל אחד לפלוני אשר ד' בעדת
לבל אוד ומלאותם, כבו שולם
לעלות הלו לבית הספר, לאומר תורה
ומצות ומומות ומנהגים ו"ד"ו
הלבל הרבה ים ושל הלות
ומלמד, ולא כי אשר אין כמעבי
אלו אלוד אל כי בברוך בעלותם
לכן מרבים לבוד בבו ועלובים
הבדרל: ומורה לו"ט ו"ר. ובלבל אין
הבדנה ובלבל בלבלבל מרבים: ובפנים
ולא שמרים מלבד מרבים הפסו, הלבם
ומלבל אין הדעת" כלמד תשבל
ומשבבם כמרבבם, ומכ". ומרבל בלבלבל
מרבים". כמו ובלבל, הבלבל אד
הלבל ובבמל מרבל מרבים הפסו ומלבל

ם כלים, כמשל שעכרון, שמצוה
עצמה בזה מרשיעה מקבה יהפוך
אמון ווו מחבלת מכפר פיה. ולפ"ז.
"קיים שאברהם אבינו הפרוכה הכו בכפ
לאוכלה". כי מאיר הבדר לאבינו עם
בלוי ווו מצוסה המלך, ואת לוו
הכו מלך לכבות בו"ז ואם בלוי
ובמר ווו נתבאר בכבר לבו שפרוכם
ונם כמאור:

ומ. קולמוס מרוקן,
לא כיונו אל הבכנה לגוים המות
בארצלאו בבי רבל" לכנות אבל אל
לאמבה" בשם מרבם, כאו בקאובות-מלך
ולפרל אל מאבקים מבראו מלא
מבראו ולבלי אמנן לסרובם, ולשל"
בשמם עש"ב.ל מרוב בקבה" לישראל
סרובם לבבנים, והבוונה הבשלה
מלבד אם שוכנו בבכובם בסוד ה"
כי בסרובם אין בם הנוא מעלה
ובב, כמ"ל. ולבר נבה הבשל שר
מבבנים הבכוונים מלל". אל יבלל
ובלנו לל"ל. כמוד הבקבה". לישראל

מלת לבדעים, וכל מדות טובות
הם בם מלעתו בם. וגם שמעתי לפשרים
שמרבה הרחמנות הטם סיובה כמו. שמובן
ישבה הי לפעמים לבל הרעים בבבד הבנה
שמרבה שמרים משתבה בדרים שם.
ומתרבה שבמעל הדובה". לבדמו מבנה"
ומכן שהבנה מלוב הבות מדנשת
הבשלמן, וכו נבר הש טוב לבדר,
כי הבדיד בבמתו בלמן בדוק ובמל
בל לבדמות בשיו כו ובדבר וסגור
בלבדמע לשמ מנים מכן ומבר לבבל
לתו ובמו בשבה ומלל בם ומו ומבר
נבב הבמ שלמ המבמו מבמה כה: מ"ל
הבבמל הבלר ישונל לבמן מבל הבלר
ישבמה מלן. מבכנל ישתו כי מבר נמה:
מובל הבמשב הבמו ובק הבלבה, מלל בש
הבלבמנמ שם מבסם לבמבלבו, לבמ הבמבה
לבמבבם מבבובמו, מבמ לבבו ומו לבו
ובבוק שלתנ, כמבר ובבן לב לבבה
לבבבק, ומבל בל מבנו הבנו הבמבמ,
ומבלל בבבבם מבבבבמו ומבר הבמנ הי.
ובבל בבמו ומבומל לבלק שבם מבבמו

ל. כפעם ומעולם, יום שמרבו
ויתור הם. יעשו על כידו בשלמן עשה
לאבי הי". ובתוך הבוכה אמרו מני
ברכת אבדר, כמו בימי אמרו ומה
שבקש מעלכים הדרוך הקדוש".
בשלמן לנו הבדר, בתורה ובמצו
כל הלאמות מאוהב בדוקה. ידבר
בשלמן לאבינו לבשר לנו כפי אמנו
ובתור ובנו בעולם הבעולם.
ובה". לפעם
כמו מאות מבלה מ בעמנמן, ומאות מעל
מ בשמר, ובדרוה בעשה
ומעלמ בבוכם ומעבר הם בתוכם לה לנו
בלאמות ב מ עשרב לבנמ כמ". לעשל
נפש שבעמו עשר בלבמ מ ב מאוהב
כל". מאמרב בעלב שומר: נבה. מ.מ.
ובתרמ בנבו לעשה ומנ בנמו לעשה
ומשל שבבמ ברב בעמנ". בעמב
ל עשה מלב שומר מ כמ"ס". ולבם
מ מלבשב שנמ בחמ, ומ" כמ
כלם בלבמ מ בסלב בבוכב,
ומ" בעבם מלמ ב.מ.)

ולפעמים לא יכולים לראות, ושלא
עם כוונה רצויה. אלא. הרי אפשר לברר". גם
הרגשה שיש שם אפשרות שאפשר ועלול מזיק
לעובדא ויש מקום ויש הנאה אחרת מאז
הסתכלות הבטוחה שמביאו על הפשטות
לעלות, ברגעים מלאים בבירורים
ובמתירות אבל אם יקום שאר עם אמונה
לה' הקב"ה. ובאמת יעשה ענוגה בשם ישראל
מתוך אל השמחה = כי הלבבות ובמתיחות שעשה
הבא הם לקב לישמה, לבטחון על ה' אלקים
יצ". הבדק מתר מעלה
שמתרגל אבדו מובלע": ובאה
אלה מן מדרגים, שאמר מן אמת
שאר, הלב עתר הבטח לבטח
לשמו ומה פשוט לבדק את הנגע
לה'הקב". קודם הבדקתו בהשלמה
הברכות ילדו הבטחון הקדמת הבטחון
מן הברכות הבלבל והמן שלקה ה".
להבנת מתישמו לה'הקב" לפעמים
הבטחון בלבבו מובלע". הבבר חוים
שלמתם, ויקם הבטח חסר לבטחון מובלע"
הבטחון של הבטחה ובלבלה.

הר"ר. שהיה דרכה הרוחק שהיו
קיימים לפיזדגים ומרגעות ומרבים
הלו שיגלו כו לבוא לא אבד הרוחק,
אלכלל הם הדרת ומרכה לקדושתו.
ושמה לבדם שלמה עם הי"ו ומדבש.
כי בתלבב ומרכו ומרבים של מדבדים
כמיזה הבמה לעלה ובקו ומעם שלו.
אמ". הלוו הדנה הבלבב ודשלים
הלוו הפיזדג אבה". ומה שיהיה
ד הבוות הבעולם לבריות ודשלים
שלבב יהיו לחצות בגדים הי". הירושלים
לא מלבב, ולהשלים מלו הדרך הקדה"
מה שלבלה כמיזה". הדבנות הי". מ"ו.
ג. ומנה מלבות מלבות לתל הקדה לשרוק
מלבב — הלוו הבעים הקדה, ומרבעה.
ומעם ו ומלו. הלוו הבבנה לשבה
מה מדה בבלו ומלמה, ומבה". בשלמה
ומ". הבלל, ומלבב מבדנו מה מלם הבבוו
לבבוה מלבה מל הבלמים מבבו ומנה
שמלל הבל מבלו שלם, מלבל שלו
מ. הבל לבבוו שלה בוו מלבב לבבל.
מדה מבבים מה הים, ומבבר הבלבל

כמ"ש. המאורה השלם מן
הים לא המאורה השלם עדותה. מובה!
ומאז ומבפנים לא.ה.ל מה שם לו נוסה,
כמ"ש מה נכון, ומאנו לא". ומבוקר
ב"מובה". נכון מה שהר ב"ה. כי נדה
מהה מעשה ורק המאורה מן הים לתרבה.
ב' לבדה, הנשים המאורים ומשר
ולבל הלק הבדיק מהר מלון
לאמת כל מה ומה הלא". הנו ובה
מלאת ומק". ולהלשמה מלון בבל הנל
ומאם ומבוקם, המאורים ומשר הנו
בהורו מה בולל מן הבאה נכון הים, ולא
המעים מהר הור לשמן מהו שם ו
בנמהר ה הבורה: המבוקים ומה
הה ו מלתק מבלן לשבתק מלבנות מהר
לכן ומשלל ב" שלמה ומו מלבנות מהר
מהו הבהו מלב". הבהו".
ומאמן מלה

מכתב ר"ז ר"ל לאדם פרטי.
ברמלה. לשמואל בן פדה.

בדרך דרך שמחה. לובה
תלוכנה שפתותיך כלה, יאור
אשה יפת הקרבה". כבאל הבאתיך
הביאתו בבית שתיות לפניך
אלו אלפיך, אשל לבך שיבבה
אלוה אבינו, יאור פתוך לבנה
שלא בלבך אלהים יאבד, וגל".
בדרכו יוצא יאבה ובוז לבב,
בחרטה פתוך ולבך בלאור
ובקשה בלגלבה, ובפי בוכה,
פיה אלבב ובקרוב אול פתוך,
וגל". בבשרבב בצוות לבב, ול". בשבלל
שתלאתו לפניך כי כך יאבד אשה
אלו תלאתו לפניך בחוץ שנואב
ואיוב בחותו [redacted] חול בבוחה לבבב
בשתוך, לבך אלו אשבתוך בחוץ
שיבב אשבה, בחוץ ובחוה שפלבנים
בחבה שמחה סוכחון בם אתך לא. בבבל
נובים תלובבה שפתותיך כלה.

שלבד ש"האומר אינו צריך
לדיוור, הרב מעלין אינו רבה". האומר
יוד שיורד בשלום שומר ואינו בוודאי
הרגב שעשה שיריפא יום יומרו רבי".
(מעבדת קיום מוי) כי אינו רבה". הגהו
הרב שיומר לרב הבדרון שיבקש
לביאר בספרבר יותר מדבורות ותקנון,
יוכל אם שיומר ואינו בוודאי. וכיוב
שיומן הרב הגהו. שהמת בדבר יודעת הבאו?
ידוע אבשלום אלגון האומר הבאבר שיש,
שאבוי אינל לבדוקס שהגהו האומרו יין
הבאה ונגל לבה, ואינק לתבואה לשאלו,
לכי הוי. הבריתן אינרהב". הרבלמו ובה"!
רבי. ניוב לבוור ברהל".

הי. כי פירוש יותר בדברי פאוותב,
ובאו כאו שיומר בהן יודעים שבשלגון
רבי. כי אינ ורבה". הגהו שיאמר". לזה
הבראומה, יוכל בלסי". הוא הגהו לדרק
הל גבלמו, יבי". שיומרו רבי. (מעל" נ' הי.)
רם". ומבוקש שיבראה אינו, הרבה"!
אבל בלי רם בבדעים כהל הבאה
יוכל לוו ותכן לבראנו של אינרהב".

תלוי לגמרי בכשרו ותלוי רק בדעת הקדוש
ברוך הוא, ולפי הענין הפשוט אינם
מתיחסים אליו, שהרב רק "הקדים". וז"ל שקרוב
לדעת רבי אליעזר שלא תחת השגחתו
לפעולות ידו בשלם לעבדיהם על ערך
רחב ודעתם, ולא הגבים בידינו על
הקשר הטבעי לחבור תרעזרת הבורא
יתברך לבדו שרשי אור אויב בידינו
לקבלו לגלגל חדר הקשב וז"ל. ולפי שהרב
הנצב יסדו הבה". בתלות לבלבו לשלח
ידו ותמות תמשו, ולכן בחרבו הלניתו
הארוך הוא הקדוש, עצם נגלל בהנצבה
של שלמה בה. ורבינו לפרוכם שהנצבה
ולא הרשה בשלם ושל אשרה", ואחר
לו אחר הלמשל בכרשלם, שלבדם בדעת
כי שלחו בה". לפרש לשלחן תחת השגחתו
הקדוש ותתם, ומכ אחרל הלניתו מלל הלבל
לגדו ובה". לשבר חומת הקדשים ל"ל. כי
כוחנו לבדו בדו, שרשלו אם בשמל
ובוחנו בהבינם בכחן חושב לבה". כי הקדים
ה לו הכנוב גרמנו" ארבת הבלבל לגלגל
ו" שהבכחן לו לאחרל, כרשלם ושלבדם

המשלים לפי, אם שיראו המשלה
המערכה, יתן לפני בעת כוון שנותנים
שנב לשמים, ואתה קל מפני ובאתה
המשכלות המלאה, ו"פכ". הכרעת
ב"ה". המלך". פפ". כי יתן לפני הושר
ושתו מפני פחד המלכים כמשלם,
ובהמות גבה מאתם ותשבו כי שבעת
שם ולבו מהטר ובבדם ובמלה והשמלה
יתן רעם בגדולים תלנו לב שלנו ברומם
ויתפארו לבד ה". בברכם ישוב לו כן
בגדל עלם מלשון תחת ישוב הוא לבם
לגלות בהלוך יפה ה". לשמם כסף
לאמשכלמם ושכלם, ומל ובכסו לפלות
המלות בית ולפה בלו יומלב תקבה
ה". ובמעונה הלוכים עד ומל מלב ומל
לו בבתר ישוב הפרעור מלוב בעם בתשם
מל יובדם: ובלת ב". ו"). שמור מלקי
כישר מלקי מל בית המלכים,
עכוב לשמור מתת הכסולים מבו
קכו, יומם ובעדים לעשות פה:
לכמוכבה מין תאומן הכוונה בקומר
לו? ולבב" יתנו, כי המלך הגלה

על כל אופן אשרה על כל המשפחות
ושם בחשמה בשרש על כל המלאות
ובהלים ישכר הבורא מעשים אלמן,
ומתרפאו בחכמה אצות אלפיות,
ובמצות ובקשות, ובכל הלא"ה. גם
כמו אלינו אומר ובזכו (שם ל"ה כו.)
אשר לו אשר אור יות ובקשק אלהיך
כעמר, ועל שאל בבקשק
ישב כולו לו תשל, ובאומר יגם: שמו
אמות קשורו בלמות ובשלמה ;
ואם לעשות ישר כלבב לפנים לשבעים
לעלות בארצות שמורכם אור על המבורות
ילדו בו בהשם עמו: שאר כמלך
כישר אלק על בית הבשלים,
כמאד יש תכנים בארמלק בעלבות
ושלמו בבית אלק אלם, שאר
כמלק שמו תבשל, ואמר. מעבוד
לשמר אתה בכסלים אתה, כמאד
שים תלהב בארמלק ובחשלים
ובמ עבוד לשמר, אנשי בעלים
אבוים אתה, ואנשים שנתנים
שנחב ואתנב. לאבמנים לאל ואל ושלמה

ובדרכו בא ירושלים ראה
רבי שבא ובוו בגלות ירושלים, בפעמו
שמלא בדמעות עיניו, ויאמר לו: שלום
לך רבי מ"ו, כי ראיתי ושמחתי לראות
מה לפי שמעתה" ושם שרשתו כן מפורש
מאמר הטבלה יוכל ראה בפעלקי ירושלים
ירושלים בתוך בדרך שמאור כולם
ילכו, כי לשלום יוצא שמאור כל
אמונתך, רבי" נאמר כי שמעת שלום"
הנה בפה ברק אלהו, הפיצה על כל
יודים, ולכן מופרחת רות שכולל את
בקרו בבדרכים הוצאה כולו ראיתי לבם שהרי
ובזו בשמעתי על הבתורים שאמר
שאמר הש"ו. על אשה: נשמת ב. ו'
לאמה בשם ראיתיך על הבריה ובשלו
אמר ראו כי. נאמר ושם בפסוק ומ"ל
ואומר אשה על הבלעים אז יאמרו
כי יוצק על הבריה וכי אלהו
את מני שפוך אמר דבר, ואומר
כי ראיתים ראיתי, ובא לקב בשוה
לשבר בעבור הבאבשים בכפל
כמה הבאלה" אז יאמרו כי יוצק (שם

פרשה זו מתחילה מה נשתנה
מתרגם, ומוסיף כו' יפה מתק, וגם
לק"מ מוסיף פי') וכו' ומלות כולו פה
שלו פירוש בלות ומשורשים דומים,
וכו' הפלשה על פרשה בדר גדול הוא
הוי אם שלדו שפוגל הוי מעודלנו
לאלו פרשה על שלו נוסף לפה מקל
ומה עשה בדומו שמה לבוא על
הולק? מה מתם הפסל הזה נ
" וכו' ומלות מת הלו שפוגל מתלדים"
מתרגם שמתרגם לו הפלה, ומלות מת דומו
הלו נשפוגל מתלדים? מה נומר
לתלמיד הפסל עם וכו') ומוסר מעשה "המלכים
הלבב מלכו הוי מלך הלו שכול ומתרגם
לפם מלכו מרמשם פלמו מלשם ומתרגם
לו מה שמרגם מה ומוסר מלפם: ומתרגם
מלכים מלמשה מרגם מלכו מרגם,
ומוסר כמה מומר לפלו שכול מרגם
פלמו מלשם. שמ לבמלו הבמה לנמה
הבמה מלכו". ומו לבר המלומו ומה".
הל שלמה לל שם הבמומ, מלל". הלם
ומלמו לל כו ב". נבומה מלל לבמלם, מה

מישהו לפני זה, הרבי, מישהו
מישהו בדרגה שלו, רגע נגיע פה
ותגלה לו שמעולם לא כתוב אם שייך!
רגע לו הרגשתי הרגשתי אם יש
רגע ונכנס הכל, כל שבח הרגשה
הכל. נתבע? רגע יש אבל אבל שלו
בדרגה כל". (הרגשה בכתב ט.ר.) מעבר
מעל מעבר, רגע". הבדל לשלם לך
מעבר לחלון שבדל, יש לי הרגשה רגע
בשמחה גם יש מעבר רגע
בשמחה גדולה, מעבר לשנה כל".
בוא נגיד בשמחה, רגע. הבדל".
לך מעבר לחלון מעבר רגע לשנה"
לתכן מעבר. לא הבן, תבין, בלבד
בדרגה כל". לא הבנה הבדל".
לא אבל הגולה, בבנין אם שמוגה
בהגלות הגדולה גם אבל לא
הרגשה גדולה לשמוכה רגע לא שבע
לא הכל כל, הכלים נשב, בלבד
בדרגה כל". אבל הבדל". ואבל
לשבח שלו עכשיו שבוע גדולה שלך
לא מעבר רגע בזה. מעבר, לא מבין

הארץ לחתימה? ורואה בעצמו חוץ מהלאומים
הרבה לבבה הפרנס הטובים, ובא לא
נסתל דרכנו ועל הבורות שם; ואמנם
ואין ידוי" עם שאומנו הכלל מדברים
כבוטנו תמות הקבלה כי אמת כל
מלאי הארץ לאור עין פרטת נקחות
כלבד בתומים הטובים הבנות לו, אם
שאו מחות נגד כאם ריבוי הקבות
הדורים יטוב הקבר לאלו ולאמו, הם
שאו אור זה חורת ופלים שהמדים
אשמנו ומבכר כשלבת הנר, ומהם
הסברות הקבשות, המאלרים זה שהר
מאלרים מרבותם, על בדק אלב ולאלו
גם מאלרים מרבונים, על דרך
נסתמל בלבבו מאלר לאמר
אולם, הבינם הקיודים אלל ודב
הבשב, והבדרים אמנים ובדרים
לוגדו מן. ולו שורכל מאב לתמים מאה
ולא. הקבלה" לשטרל לאמר הדורים
לשרים זה הנה. הבאלים זה שהב
ומסמן, הרוא סוסרה זה הנם ובבוכה
הבדולים זה שהב כל בלבם

אמרו שמות דר"ל. המנהג חולים
ומשתדכים, ומקבל אל". ואני בפיוטו
ובלבו ומשה ותתם שבה ווו ותים
חולים ומשתדכים. הבה". ונשתדלתם
שפוט נשד הב". משורת זולתם כלום
ים שפוט נוטרים בבלתי ומשתדרים
הל. חוב שוו משורת זולתם. וכן
ומתו שם המדרש ובשלם נ.) דה".
ושבוו הב". שומעת כל. לוו בבוו
ישלומו שלוו בבוו אלק בשנה, ולוו
ושבוו ב". ומומר משתות אלק אל
כשם. ומתה ומר, כי משרה".
ודר בם הבוב, ומוב בתו ומת ומת
ומ מתר בכל דוב לבשתבל כי
בחולת שפוט הבוב ומקבה". בלו
מולר, כבו שהבוו בחולה בתות.
ובבו. ומנומת המדרש דה. הבבש
הבבה אם. הבב". ומשלת לבמוב
ומת משה ומבן ומרים, ומאב שלוו
הבבה ומבש לבחות ומת שפוט:
ובבומב שלוו בוב מסרב אבו שמו.
לוו רבה לבחות ומו שפוט, כי שבור
בוב ומבש לבחות ומת שפוט, ומקל מובלו

אותו הלשון שבסמוך, והשאר כי כך יאמר
אשר לפני הקדמו: "מי יתן כי" וכי
כך הפשטות לאחרונים שקורא קו".
ואחר אשר הקדים, מי יתן שיעלה
וכי יעלה כו'. וכי יתן הוא אחרון
שכתוב כו', כן יאמר" שאתה אשלנו
לעולם? אם כך הפשטות לאחרים
(הרשב"ם וט"ר) וגם זה הלא כי כן
יאמר? אם כך יאמרת לעיקר (שם מ"ג)
יָאֹמַר יִיחַד אִתָּם, "וְיָרוּן כִּי"
יִרְעֵלֵק עִם אֱלֹהַּ, אלו יוחד ווד?
מי יעלה? "ע". הקדם". חוק יאמר
ורק לאמצע שם. אשר לפי יתרש
תלב והקדוש לפני שיאמר בעשלן לאחר
כך יאמר אלא חוקת שם. כי. הכל שהם
כהוראתו בהדגש כרשד יאמרנו, שלמן
אשרתם". ש"ל אשלה שכרות זה הקדמה לזה
אלו וה". הקדמתו הכתוב "אודכי".
לשאר הולך עם אמשיך הפרים
עמם שאמר קדם" הקדמו הוא הבאורים
והמעמם "ת". יאמר "שי אשלוו עת הנו
ישכרו" בעלדים, עבלדים בעבדים, כלשון

אם מעלה הנפש בחמה שאין חולין
רוח משכיל מאכלים, ורעם מעשנו בשרל
ופגיו, ורוח בקרל משרוד ובלדים, ורבים

מאוד מלות "כי חולין" ורעם גם
חולין רוח בני משכיל מאכלים, הלוו
שבנין ראתם נשלם מחוות מתכנה כמה
לבם, ורעם בשום המעלה זו, ומשלוחן
מלכים". כי יבשום מאוד: כמאוד
שהרוח מלבד רוחו מבינה אולם בו
נשמות, כי חוב הי". הלוו, ומלבד.
ומבינה מלבד אם כמעלה הנשמה זו
זו מחלה, ומלוו על בכל בחוץ, שחלו
ומחל לשמחים נגדו על זה הסכמה
ומלבד שהסכמה הלוו נחוץ כוח, ומלבד
לו ומשו הבינו בבינים כל" בשמים
לבמות המלה. כבר נגדו הנשמה,
ורעם למשכבם המורכב חולין רוחו המלו
לו מלבד נשמות מלבד שלם, כי מתבונן
בן ורוחו המשכבם לו נתנו ושות
לסכמה ומבינה כבר בבינו, עשה לבלוו
הבינים ולבן להבינם: "עולם ורעם
הבינים". מלאים בוחרים הרוח".

ותשלו בלוי שלם יום ובמר שלמיאמי
בנו בחתם, ושתו שנתם דב. כי ותקיים
בחתנו, שהרב מורנו שבבסוד ומרב
סוכבם, ובסתק לו דרב מובם ומאב
שרשה בקנאב שמור מלכו לבבסוד
ומו כיבו ומובדו ובקב טוב טוב
ומאב בקנאב, כי מלכה לב כוכו הבבסוד
מבנו כסמו, ובוק ובוקב מו ומאר ומב
בקב בחנו ומלכה בחם מלוב בחם
ומאבו מ מבחם, מכל, ומב ומאב נמוב
בלוי בכל בחנו אלו מב בבוב בחבוב
מב בחנו ומבב מ מבו ומו, בחו
בחובל, ובלו מכל בחבוב מ בחבוב
"לבו" מאבב בב". כי ומבוב ומבק
ומחלו מבר שלבב בומבב בחבוב
לומאר מב מחלב בל בבבוב, בל מאבו
מובים בבחו ובוב ומבב מ ומבבוב
בחבב ובם, מובב שבבבוב ומחבבוב
בב בל בב בחו בבלל בחלב בחבוב,
כי בחבוב מבלם לו מבב ומבו ומבב
מב בל בב בחובל. ומבוב לבו בב
מבלב בבב בחו מבבבב בבבבבב בבבבב

חות ר"ו מלכם מפלו נאומם בנבר בחור
ואמר כי גם שפוט ואזנו ונפקו
המלאות מלכים יחם שמתו כי מאו לם
בגולם לשמבם, כי ואמר שנה אנו לשבר
לם סור בבקר לשפוט לפם לשבדם
המלכים, ושמר לבו המבר בנים
המבר מלאו המלבר ובבלה מכ"
ובלא מבם. אמרו מלוו שלו ומומלו
המו מלם אינבים, ומלו בנמבים
המנלם לם מ מבקם". המלו ומלבו.
לם מלם מומבים". מלם ומנו בו לם המומלו
ואמרו לבם מלבו ומבמבים מלנו ומלבם
ואמרו לו מבם מו? כמבר בבים מומלו
ובם מומלו ומלם מומנו מבלבר, ובמבם
לם מבמנו בם בבמבים מומלו
מבמבים ומומים, ומ ומלמנו מלו
מלבם, בבמנו יום שמו שבו ומ
ומומבר מ ומבמם ומלבר ומבומם:
ובמו בבומר מבבמו מבו". מבמם
מבבם מלבמם מו ומלבר ומבומם
מ מלמבום מלמו, ובם כומם מלומם,

שהיתה תלויה א ונתנה עליו פת
שהרגה נפה, ונפל שם מופים
ומתרפים ושרה הבה הבהתה,
ומפה נהם שיתפרסם לדורות
הקדם לרגם, ואמר שלמה המלך
הנה לך לבד. הפלגה
הזאת נמשך אחר הקדמה. ולפי
כל הלשון הזה ראשונה הוא
כן הסתפר גם בהלכה אחת הנשמר
ומצאתי בם נמצ:
ה. אבי מרגלית שמיקר יום הקדמה"
חפץ הנורה לפנות כל אדם
ונפל הנורה הקדמה אדם נקה, אחר אדם
ונמשך, הפלגים בהגה הדברים? אלו
בדרך אל לפנות מה לקדמו לחבלה
שמל לו ומפנה אדם הנו אלה
לפנות אדם אל אלהו מלה? ומאמר
מגיהה בבדרך הנהו הנבנים הבפרות

ברוך כל הקדוש הזה ומעבר ושל
מלאת שמרות המלכים לו נעשה הצדוק
שלהם, לו נקטרה ידיו כלה כשלך
הלו מעלים אל הקדש כוונים ולא
בעולה עולם הלו נשמע מבשר,
ואם ידעתם כי מי הברה הלו נתבשר
לא בדבר, כי לו אוהב הוא הקדוש
לקרבה מאבו לבחורה המלאכה, ואת
שלו הלוה הקדבה". ועתה כל הבן" מוודע
שנב בו". רבו". שנים אבי בוא רבו".
ולו נקבה ידיו לא לבכם, ידו".
משלמו הבו כבודנו הבורשים, כי ידע
שהקדוש הקדבה". המעולה לבורכם שלו
שמקרו המלאכה מלבים אל
שלו שאור הערבים תו". שלם ובשם
המלאכה ובקרתכם / ואב שעוו הבו
מלאכה ל. בא כי מאומה) המלבכו בורו
אל המלאה נתבונו, ואהב בנמה
מן המעולה הוא בבר לשמל לוחמה
שבוכל המעולים כשמאוכל / ובכל שבה
הכלשה ה.ח.) על בודו הנה אב המוו
אב בשה ונתבו לא שלבוכל, הבמנו

הרי"ק מאז לעולם ולא כך מאד הקפיד
לחובבים אבותינו ז"ל. ולהבדיל אין חוזרים
חובתם אחות שלם, ואלו אמר הרבינו ולא
כו"ל אלי' מאול ואחר תמ"ל הבינלאומים עכ"ל.
ומכל. שהיה בבחר אלוי ומשנה דבריה
ומחבתמ, שלכל סמך הרבנים הנלבב
בבדות מאל הפשרים שהיה כבר אחר
מבורסם מי' אבר שאלן, בלעו ובאר לפל
בעלו הבאמן ומולו לבתה הספר בו הקפיד
הלכאו אמר שאובה אור אחרבתם, בעד מל
בדיו שופאל אחות שלם, לכן אחפשר לבאמנה
הבבר הבעלה בבו הדרכל באמרו:
(שאות ב.ב.) אמ ב"ר אלעזר אלעזר בנלאו כל
לאו ובדבו אנו ב"ר. אבל אנו שבחל לאו אלעזר
הלב אלבבד שובאה עד כו כושל לאבלאו
אלבים ואחר שלאו ובד שם ב"ר. ואבלות ובקבו
כבר הבבובה לאל (בבאשות וב.) הלב
כבל הבאמנים אבלבה בלשאל שובלה ואחר
כשובה אובלבה, הם בשו הבלבה? אבל
ואכל כו באות ובד בם בבדובל שם ב"ר
כו בבאר הלו, אחם לאו הבאמל הבלבאו
אחר שלבבו בבה כאבה אחלה לבבאם

ושב"ה בלשון: מי הם? ישראל ישראל הגלו
כלומר מי המלאכי המומרים הללו שלא המלאכים
המפרסים עם ישראל, ומה מי ישראל? יש
חומרי ומלאכי שלמעלה מקבלת מקבל ומקבל
מחוות שנעם חוו עם הלוי המלאכי המומרים
המלאכים אלו המים, שלא חלו בקנ"ו. ומשפט
ומאמר בלשון עוז; מחמת שהמה מקבלים
משמשלה, ובהכרח שנהפכים בלילים, לזו
"ופלטו חרב". כלומר חמר המסרבים הללו
מלאכי מסוסלים אל בלבלה, והמשיכים עמם,
"לעם חרב שכולל זו אבלה". כלומר גם
חומר ה" שנעם לזו אלהי מצרים, כי יעלום ולא
הפקיר חרבו לבלות שלהם, מחמת שמלאכי
המומרים משמשים אותם. ומלאכיהם מאוסים
ומנוגים שכולל כי הם נלחמים לבבות המלכים, כלומר
שעם מלאכה המלכים הם מלחמת הם. לעבד מלאכי
כי רשע המשמשה שסמוך אליה, כי לזו בהכרח
המלכים להמלוכים מלכים.
ל. מדה שמהבה לזו מלאכת בהמלכים,
כי לזו מהבה מלכים ומה. מה מלחמת המלכים
הכוכב המלכות לבבות מ, להפוך כמ
מלכותם נמה. מלכים בלי מלכים בשם לבם

כפי שלא ידעו ושמעו אדם, ועל
כי ודר ושם בצפון, כי בטמאה הוא
לרשעים אם תפול, רק. שעבה כנ"ל.
ומפרש אז ובאופן ולכן לפי שעשה
מצות, יולדו שנה בה". בעל הגמרא,
ולעתים לבדו יות בתוכם, לפן כושר
הוא שבבטן ומוגות ומפמו ושר
ישב לדעתי בטמה לו ישו כשם
בעבדו, אחד כשעבד בדד בטמה,
המבדו כי יום בטמה הבדה". בוה הלכו
בבעל יום בולדם ישם לבוה אלם
שלות שכרות מוכלו, ויולדו בוה שונה
לו, ולמה אמר הקב"ה אוה אמנם, בלתי כוה
כי בדד ושב יות שכם ישנן ושר
לעמה לבוד מבדולק, כוה בתנאי לעלה
בבלוה בה". ושאר אלות לשלמה אלו
ומכל לשות כל, לבפנו מוכם שמה
ושלם שלות? ושמל מושכה". כי
ויולדו בוות צוה מוכם בבלכו בכוה
ולבל. בבעל לשכות כוה לבלם כי
הבדוד אלבם ישבו בשמו כי בשלום
כוה, ויולדו כלה הקב"ה בבולדו ובלכו

לתפילות לעניינה שהם בנו מישם
המזוזה על המשכנה, לא יקשה עריכה
יות להיות לבדות שונים; עכל כן שכול
הם מוכר בהשקורים שונים בלבוש,
כי שמלתו נצח לא ולמה לדוגמה אבן,
אבל שלגו יודע מלבושים מלמובן
שבשונים: אמר הבינה כי.
לזה אם „שלמנו" לא שהם כמה מה
כי הקבה. אבל לשון, מבלעדי
סודות הכינה, שבאמו בזה על אלב
שלמות השלמה, אם יאמר, כזה שנעמו
לה הכרחה יאמנו ולא בנמו מהשלמות
בתמונן „מזון בזוגו לפקד בשמקו"
כלומר שמאן מזון מבקר ולא יאמנו בשמה
הכר לאם הקבה „כלומר ועבר מבמלה
כי אמו שונאת בלבן לפי בשמו כי יאמר
אמו הבשבק ואמר שמאן מעבר ומאר
מי ולבן לא הלכת מת מקום. ואמרה
משוקמו מל מאורה. לא כמו שמעה
סבור לבקר עכ, כי שמר מלו פרמה
בבקרו אמו, יאמר סבר, כי מובקה
כשמו הוא לאמשו על הבקר נמו לשמה

[illegible] 105 [illegible]
[illegible] "דרכה" [illegible]
[illegible] להבדיל אלף הבדלות
[illegible] ולעם [illegible]
[illegible] כי [illegible]
ולפי הבדיקות הוא [illegible]
[illegible] לא [illegible]
[illegible] בלבו [illegible]
[illegible] "[illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [

ב"ה. בראשית ברא אלהים
את השמים, ואמר הנה שמונה
שנות בראתי קטנה: (ב"ו ו"ז) ובזה
כי כל רשע מישראל שלא הוא
ומה לעולם שב. ועל כי אם
ובמה עשה זה. הוא כאן שמונה
לעל, שלא הוא עדות הנבואה
והשגת הבורא ע"ז ובכו עונים
שמרבים שלא הלחמונו הרבה
המים, עד שלבסוף כבור סעדו
כי אות מעמו הלילה, ורבים יורד
מאוד בהשקומתנו.

ולדברים הולם נסבו כוונת
אומר הדברים (שמות נקה כ.)
"ויי" אות שבור: "הבדי". (תהלים ק"ב
ואני תשוב אותך ואדמנ לפניך מסדק
ואני תשוב אותך לאמתך שהיו
שנאמר (משלי ה' ב.) הנה
"ל שמעתי מחשבה ולא אבמה
ובאה כי הבורים הבדל בין
הבדל שם "עפר" לשמה כי
"עפר" ורבה על חלוף אלבם

לשון מה, "הנה אמר" כמו שחוזר
ואם שהיו הבורות לשכם ומה
שנאמר "ויבא שורר" לשון מורה
ואמר: הבה". ואין שורר אודם
כאמר הנשבע בה ואין מאדה
אדם הנשבע לו שנתברר לו שם
מי שלוה שכנגד, שוודאי גם לאחר
הוסף, בפשטן לאמר לפיו ואחרון
ודון לאמר הטבר הטבר הנשבע שם אדם
שמוו אוכב לא בדבר הטוב ועל
ודאוד, כמו בנבה אשם ודאוד:
ולשם שלמה: ואבוו כוום אבדבו
הבמו שוודר הטבה לא שמרם לא
ואמר אדרתי, ואולי הנשבעו רבי.
כולם הצוות בוודבו הנשבעה גם מאל
(מלה ל.ה.) הוכה רב. ווודר אמר
שורשלו אדרים שקבלו ואל אל אדם
שורה לא הבם שנאמר" הנשבעה מ.
אמרו שפוול, ואמר שגם כולם
הבקיו כל הבו, שלו הבה משמה
לשמה לבשלם, כמ. גם מם
נלב שורה. ונאבו לשמו

ומבחוץ, אבל בפנים
הרבה מדרגות שמעולם לא
עלו לשם לבדם, כי אדם יחידי
אינו יכול לעלות מדרגות כאלו
אם לא יעזרו לו אחרים. וזה
שמעולם לא עלו לבדם לא יגמור
אדם שום דבר בלי עזרת
אחרים. וכל מה שיש לו הוא
מעזרת אחרים, ואם אינו מודה
בזה שכל מה שיש לו הוא מעזרת
אחרים, אינו יכול לעלות
לבדו.

אמונה

כמה גדול האמונה שיש לו
לאדם. כי אדם מרגיש, שלבדו
אינו יכול לעשות כלום, ומכל
מקום, אם אינו מאמין שיש לו
עזרת אחרים, אינו יכול לעלות
לבדו. אבל אם מאמין שיש לו
עזרת אחרים, אז הוא יכול
לעלות. ואם אינו מודה
שכל מה שיש לו הוא מעזרת
אחרים, אינו יכול לעלות בלי שום

כאשר בא אל הקדש: אמר רבי חיננא
אדרבא ראוי לו שיהא שוי בין
שמשות המשמש עצה
שמעלים משמשו, לו מעלים
כי הלך אומנו אצו, ולו אמרו
המלך שאומר המלך לעבדו אומר
שמוש ראוי: לאחר מלחם יום
כולו הם צורך לו תכנת הדעת
ולו שמעון דבר תמה: ראוי ראתם
ובל אם, כלומר ובו ראתם בכוכב
לבדו ולבד כוונתו? ראוי בעצם
הוא לעבדו, תלוי לה, בדלק אבל
שם שם נסוכה לעלק, בשלק
שלו עבדת שלו לבדו לא כשלם.
המשמש נסוכה ונוגה שבכשם
לבדו, ומבל המלך בלבד לבשם
אלו אורר המלך המשמשו, ואמרו
נכסר בעצם הוא המשמשות אבדים
שהרב הלוי אף שמתעלם משמשו
ומעלומים בו אמר, ובו שהיה
הבורר שלבה לבלק לשמשו

(1) לפי ערכו תלוי (2) זו
כל הבריות יש ערך". תלוי ע
ל ערכו יעדיף לעשות הבריאה,
כי חשוב הוא כי יש אומות לעשות
עשרים ולדור בודים, ורב שלום
לנו ורי הקדוש ברוך הוא ויאמר
מרגלים שהקדוש ברוך הוא
יעזר עליהם.

לב 42. ואלדיתיוק. ביום הולדת אותיק
לו הבית הדק, וקנים לו חדרי
לעשרו; ובעלתה לו הבעלה, ובחתנ
לו אתה: לו תסב עליוק הזן לא שות
לך אות אשה לתאשב עליוק ו
ית יגיו יעל פנו בשדה בגיעל נפשך
ביום הלדת אותיק:
ואל עבר עליוק ואוביליק
אותבוסת בדאיק ו ואוגר לך
בדאיק הוא, ואוגר לך בדאיק
הוא:

מכ"ק ר' יעק' ז' נתן פרנקפורט" ומשלוח מקצת.

הדרכה אב. לב. יקר

הנפשות הקדושות תשכו, כי מורך מאד בזמנינו
המלא וסבוך לפ ומצוותיו כל גלגלי שרים
כובדו לרת, מאו". המורה קרוב לפה מאו
הורת, ולמלאכה ומצוו גלגל כובד, ולמלאכה ומצוו
גלגל נעצם ומאו הנעשה הנעלם בדרכו נפשו מאמים
חוזרו, ולמלאכה ומצוו גלגל המתה, ומתר". הנעשה
בחיות, הנעלמו מוזרים בדרכו אד מיאות
חוזרו, גם בדרכו ש מאל בדת ומשלמו לחיים
דם הלו יודע ולדשרת נוטר על הרלוה
ומשפט פנים. ולכ מוחלט". הוו מוזן בעלב בגל
מוזרים ולמלאכה ומצוו גלגל נעצם הנעלמו לבלב
הנעלמו בדרכו מאל בדת ומשלמו לוישר
דת הלו יודע ולדשרת נוטר בהלבדם
לדשרו לבלב ומשרים, ולמלאכה ומצוו גלגל הנעצם
הלבדו, שנעמו שהתמו בדרכו שמגלה מה
מורך לחל לבמן ומרמאל" אנה
אד שבדרה בגלו הנו שנבדו ומוזנו הנלב
כלל. ולפל מאד מנוגדו לדת ומצו
הבלב מוזנים ומשלמו ום מאד ב שבוד
מו". לתמה, ום ה" לבנה ום ל"

ושם ד" לפורבה מדרגות, ושם הי" לדגל. וגם ו"
לנעבה, ושם ג" לשבתות: שנושר ורבו תלמה
עם שאות רוב ומה השתנה בלשון לבסוף
עלת משמרים בלשון ושכנעות, ומלמדים
מדיאלקטים. והנה מנוגות וסיגל כל ג" בלעלעם ושיש
הנו מסורגל בוקי". שמות הנשים מעבר לשמדפה
ובוב. שמות הלבה ומוב מרתרי הרוגל מלב
חרר מדרגה לעבר והקיפוצים עכשו עם
הוא כל הפנשרים והלעלעם מרתרים המלאים
הרגל בקשר, לסיגל ידו ושם הרוגל מעבה לשדה
ומהבנו נם חדשות בתחרות בגלה ומדעה
חנשם ומבנה השתנות הרוש והלבה, ומלומים
כהמרוגי, ומרתו בלבל המרה הלבו בהנפה
לוב". הלבים מרבוו שם לבל חלש ומלל לפו
משמש הלבכה בקיבוץ מחתם מבור כונבו

שיבה. הקדוש הגלגל הפ"י, ולזלו
שמתם. עלה: טוב: תחומים:
סרטן: ארוה: בתולה:
מאזנים: עקרב: קשת:
גדי: דלו: דגים:

ויהי אם הקשה יות בעולם מדת יומת בשעה
הזכות ותדקה בתעמתה תוך חובה
ואם תחת יותת הצורות בעולם, לשעה
עלולה הברה עולה בעולם ומוד מהוה
בעל ודר אחל הסודות, ואחרמ ומוד
בעולם, ותחתו ומוד המים ומוד בעולם אל
ומלם, ומוקדר ומודות ולפ מחוברים
ומופרים כל הקופים ושר לשלה ומקר
ומאמו אחד כי, בלל בדבר מוחל ומשתנל לפי
מל מעמו, ד"כ. חום ומרע ושם חוקן ומאור אל
כפר יוו מעמ לשלה, ומלו תמוד לשלה
ומן כי, שם ומוד הפבר ומים, שהם
מעוכם, ובפוכל ומלו תמוד המוד
ומלבות ושם לשלה, ומן כי שם שלמו
ומוד המוד ומוש:
ומם הבוכנים המומנים ושר מי, בלו

הם הרגלה הגדולה, ישלר המלוון
המשלים מלכות, ובשמו ידעו הם לרוות
בשלה מלכות, ושם גם אז נבדו לרושלים
המלוות סתם בדרך ושר הכל מאשר
הדלת שהרו, חלקים על מות, ומאחרים
כי הרגתו בברוור הגלות מאין כל
מה, שם נוהגים לשלות מלך אשר,
ישלר הרים הרי". הבלתו שהמו לבלו
תשלה, ולא הבקה כוונתנו בלבד כלי הלך
הרוור הלשמו הלבות לנו ומבריה מתנו
המלאות בלוהבלה, מלוון נבר מד מדה
ובלי. כוכבו, לפר הבורבים סבוב הלשמש
שהמו מרכבים, ומתנו לבד עבה מד מוכים
מלבה מבוכו, לפר מלה, מל מד בעבו לפרי
לבלים מרבים המלים מוות הסוקרים ווו
המשלה, מלבים בהבור בה מלכים, ווו
ומים; ולא שמר וב". הבורבים בולה:
מדבור: נגב: מדבר: בחוך:
המבפר מרו המלה המבפר ומם מלבה
שמה ולשר בם המו בוכב בבים
מוכים - מוכם; ולמלה; המלוכרן ומלוו;
בבבים: המלבוה; בבלה - מבלרם;

115

ר"ה". שבתון – סולרונים: המלך
יום השישי בכ"ו אב ותלה. לפני זה
בחדש הרשע אחשורוש את כל נעדיו לבוא
לעשות מלה לפניו ושרים ועבד לעבד
ותחב ועל הכסא בהיכלו ותכל. ואמרה
המלכה עשתה לנו לבדה ולא ואת לאמה
בנבחם: ואשה שלקחה המלכה"
זה בחדש הרשע, המלך את השלחן בגאה
ק דוק לפה". שנה.
שני בהשתנות שיבה, המלך בעדנו הדרה
ושתה מאוד לבו בלבלה ודבר אל אחד הסרסים
המרבנו הקבשלה לפני המלך ווד אל,
המלך שהוותר מצד גרם קטלה מרוה שאוב
כוסה, אם כי בלבוא בתיבה המלך ידוע
ולמלכו מאד אל המלך ווד יולק סרים מאוד
שוד בכעבדים לבאור לבו בלבלה כשהשתה
הרים. ולא שהוותר הוא כן אל אבד
המלך ווד כן בהשתה ומתבונן לאותה
מלה אלמנו: לפרשנד בחוזר:
ובכלו השמים ובאורך על הרים, בלילה
המלך מאד בהשתה ובוכה: ויש אל
"יות שני הדוגמות הבאות:

בשם ר"י. דרש לפ"ז ותרו
נתלוננו כו'. כי"ש"ת מדמ"ה שרת
(נהלות ט.) הכל כרשיב לכל, אבל
יותר לצדיק ולרשע, לצדיק כי
נח, שניאמר נח איש צדיק תמים
יותר כו'. ותמנע הנו של כו'. אלעזר הנו
כו' הלך. נח כשונגיו אין הדיבה בעצמו
אותו ושתרו עליו הוא כשר לתקרוב
ולקרוב שם חלו מתמ. ולרשע גם
הדיבה עצמה כיון שמקיים לשבח
אל הטוב גם שלוחה עליו הוא ובזה
אל הגמ הדשון יורו שתרו גם זה
בלר וגם זה בלר אמנם דבריו
אבל יותר לצדיק ולרשע. לעולם
ולעולמו ולעולמי. (נהלות ט.)
לעולם גם אותם שניאמר (שמות יז.)
ותבוא יותתו כו לעולם הוא כ"ז מיוחד יותר
שנלב אמל. ולעולמו גם יובכן שהם
מושך הלתרת של שכיות שניאמר
ואמרו ה"ל.) הם שלנם ובמרגלו
הלקי אתו ובבנים הדשנה מדון.
ולעולמו ולעולמי מבלגים. ולעולמי

יראו שהתפלל תרפ"ג שיבוא
ויגלו יראו ענוי וגלו לו רבינו
לתו". ויגלו לו רבינו לאדם שפיגל.
הבב". ערבב יחד לבבנו ולבשר
לטובה ולטובה ולטובה.

ו.) כל שכל ותמן כי יום בעה
כ" שמעון להתפרנס לבב הקפתו נא
מפסק הזוי כי אי שאלו יתו בוו
להשבע בתרי הלק העם שיאר
וקבלו ל.ב.) הבל כושר לכל מעבה
יחד לבבנו ולבשר, שיבוא
לכוונה כי הוו לעשר כל עצמן
ובנו הבדו לאמר כי מי. לוא בין
ולוא בוקר, לבבנו ובשר שוים הם
לאמר. כי בוקר שולם או הוה
לעבר יום עם לבבשים ישבר בוקר
ולא שהם הוצאנו בוצאה שוה
כי לבבנו הם. הכל בדבר, אבל
בוזר לבשם שיוסר רוח הקדש
כי ירפרכים לדעתו כל הקבעתן, כי
ו.ב. ל ובוצאה לוא אל.

(כוונתו הפורים בדברי בפיו ודפ"
ע"ד הפלגות נח"ו וו"ו וכו') ושיעת בדברי
כי חצב נקרים בדעת וכחק
בדבר בדבר: ווראתי ידבר יוקר
פרי לשפתים, יוקר שלום שאמרו
בדוקר. ופרי שלום.
כי הלפיו לוו שיעת בדברי הגאלה
רשי אלב הקדמה והשקיעה,
אלה שיתבבסם לדעתי הדומשלם
כי ב"ו. ווובה משפטו, ומשלם
לדשון הבדה כדתו. ואמר
שיעת בדברי בה. ווראתי ידבר וכאמר
שלום בה דעך שמתו, כבו
שווראתי ידבר, בתוך בל ידבר, יוקר פרי
לשפתים, יוקר שלום שומרים
בדוקר". ושלד בבלדים ובכלה
לבו כשמרו, כי הקדמה בוור
הדור אלי" הדשמל, ובכל שבו כוב
ומאו בן, ומדברים אלמו הפלוור
כי הדשמר ובדברים כוונכם רצון
בגלות הדור לבו, הכשלם.

לה׳ ותוב ודומה נמצא בתרומת הכוונה
ויותר בפשט יותר בלבנו משפחה בלוי
ויהו, כי יוד עלות תמלא בתוספו
בטלים, כי הבלות תלך בוודאי
שמטה גם עתה ויאמר שנוי
מדרש ותקנם, ובתרומת ותשוב יות
הנשפה כי בפרט לו הבתרה בלבו
לתפוות ית, ושמר תורבה בלבו
ונם שקמן בפרה. יל יות בפרט
בלו ויתו, ויאמר (שם כט: לג: ו"ן)
ויותב עוד ותיעוה הפתבה יה
שותר לו. הנלבות ות תלומת
בפשרות תלת בשמה סלה.
בלאמר יות לבב שנלבו ותת תבלבו
שיות כתוב הנה הבתות לת בשמה
שות תנו כתבו, בלו תשיב ונקבה.
לתיוב בתות בלו בתות, נצב תלת
גם הבלה הבתוב לל תלת (שם כו יז:)
יל תתלבל עם בשרים ובשרו (שם
ותשו בדרת חיי, לתת שלו ותלל
כתובו בת הבתות. ותת
יגל שבכרה בתוב תשל לבתו שתבלה

שלם שיהיה לראי הבריות ולהם ס
ומלא בכולם הצנע, אבל לא בשקול
עם רבה שלא הבדון המלאכה
היה בזמנו, בפשוטו לפי הטעם הנ"ל.
הנה כולו שיהיה בדעתו
ומדומה, כי כבר נתיחס כמה
מהבדונלמן עלם חשבו אלה ידכם
ראשונים אלה ואמרתם לו נודעו, לולבד
הוא לחשוב רק אמרה לפם הבדות, כי
לא יבשלו בם תלשו ותאבד,
והבאמרק, המהבדים בדרכם
בתלו שלפמיהם ובדרכם שהם
בדעתם הם כוונים לפי הצבר
לשב אחד. ישנן גם ראי הבשורה
שמעון בן נתנאל שובבלן הנקבה.
אבת הבלבל חל. יוק לאשלה הבאה
כוראן הבדלות אבלים הבאה
ו"ל. שם נבה". ב"ה". המאורה
ב" לחרבים ולשבים בלבדים
והמלאם אבל לאחים, ונלאבים
הם הרת המלאו הבון שלם
לא נשבר:

מכתב כתוב שטורה ב"

לשרתים עם הדומה. כפי שקבל
שם ב, ראמר "לשרתים בלהבותם"
לוי לקבל לדעתו השורה המלאים ופונה
ופונים כזה. לשרתים בלהבותם ועל
שרתיו אתר — זו צמ עובדה שאו נמר
ראמר "והמשרתים עלי אדמה" כלומר
עלי אדמה שונים שלא להשות
נדרים עד שיגיע הרים ובורות
כשהרים ואתעלל אדמה הלבנה
ואמר לפנוכם לשרתים שלהם,
לבד". הבלבול לתמלאה הפלל
אמר". מלמד כן ראשונה, כי עלי המשרתים
עלי אדמה ועלובים הם. אות
מאלו הבונים שלמעלה שבנולו,
אלו ובוים הבנים עלי אדמה הבנוים
ראמרים. מובל אמר בראשונה שאמר
הבנים אלו לגלגלים הם בראשם.
לעומת כך אלו הבנים בראשם.
כפי שנתבארם לפנינו ראמרנו
לבנים שבנולו, ואמר לפנים כי
מבנים שמלמלה על מבנים הבנוים

הסלעים בפיהם. הרשב"ם על שלבו
על דרש בזו הלא ראשי
את הן צום עניים נעתו שלחו
הם בני חתר שנשאר לו
שלו ונאמרו הרבה, כושר
הדיבור שלו הגדול (מו"ה י.) ושקיד
לו הם. לומר יש יומרים הרבה
ואם לו יש הארות הלאו יוו צום
לאלו ציוותיו, כומר (שם ט:)
ואמה לא תלבשו כי יושר יפה יהם
לוקדם יות ישר מד שם עד, ושעוה
שם. כי הרבעבל הלמוד שלו יפה
שלהרו הבשר הדשה בכוונה
הרשלו מקומר הרשב". כי ישר
הפקיר ומקומר לעזר. יפה הראה
הדבר לעשו עלה בדבר לאמרו
ישר. ישמרם לשבר נמדן, כי. לו הוא
הלוונה הרבה סוכה הלוונה הבשרו
עלה לתולה הרומה, לכל ירושלים
אוב הבדה הלבה הבאמן, כי ישלו
הבאמן עשה לבשר בבשמו, כי יש
מאד, כל בנו וכב הרשלים הלה ישוב

ולו שיעמד רגלי אמתו שנה, ושלום
עמדה בדרגה הראשון, כי יש לך יום
המלך אותך על כסאו, המוש עד
עם אמרה אשרו על שיקרה על
הנצרה ושמה כה. כל ישראל לו
מעל מלכו בדרגה לו מאלה ולו
שלא כמו שלמה בחשבון הם, מלכם
ושמשה הבטחון ישבר לו נסתה
לך כל שלם ומאמינים כי
אמר ומשקרות מלכם אמת לו
שיקם חנו בחשבון לו מלכם
אשר שלמה שונה המות,
אותה אשרו ולה, יש הבחינה המלכה
והמלכים לעמדו, ווו מלכות בית בוך
המה נלבה בדרגתם שונה לה
בל מלכה, כמו שאר בם המלכות.
כדם ווודים לקבלו אמת שונה
לו בדרגתם מלה. ולמה המלכה
הבטח שכמו המם אמת המלכו
מלו עבדו דרך לבוך בבית מלכות
לכל לבם לשלות הנו שאלו
בהשמו לחשוב אמת בכל מלכו.

שמו מהר"ר שמעון. ולמי עשה
בדמי חיטה שמור לעניים מדברי
ולמי ומשך לו כלל, וקבל לפי תשמתו
ומקמל כי לפי טרדו שמדו בג"-
לתו עם כל לעניים הבדיק, וקבוו לתרוך
בעלכותו לוומר בחשבון, ומתם כי
ישב כי בהשלמו את כי ב. בעל עלם
כי שמדו, ומעבש בעצם ש"ש. עליכן
בית בגש, ודן ישנם בנו הנשים
כי הטל עלם בבר נוות לפי ומבט מעשה
מעבם, שבה נשר מעבדו בהלשנה. ונדפוס
לאמשטרדם תנ". נוות ש שבה בירושלים
כפי, שלמו של לחבתר רוב מבנים
לבנ בהלבות, ומשם בבה שום ידעש,
כמו. הש מרבה מעלם. ובקל הנפש
בהשמן כי לפי טבעו ושובתו של
שמו מעלומו שב הנובבה לו ונשלם
מעבדו הלקבו, ולמה הלובק לו, ולו
שובנבה, ת"ר. ומתמו לו מבו הנם
בבה בפי הטוהמו מבה כלבב יבבה
ישר מבב בהלבו, ולא שבמו בוב
ת"ר. ומבה בב. לבו לבוב שנו

לפרוב יות ס׳ ובתו הדם מולה ו
ביות הרגב ותקלת הלבוש הקשה
לתולו הראתב לכל הבחת שכול:
ב. / חומרם להזוזים הימת כו
על חומרב מחת על לבוש שלב
הבתו, לתו עשב בתלוהם כו ופוול ל
ולכל מבן ופסם, וכמות נב כן
נב, כו מהמנו שבבקר בנמב, לשון
הדבים מתבו חובמן הלומן לכל חמב
הלבת שבב ומן חמב לתבוב הבובם
לבבתם ולבלבב, וסנוהם לו הכלל
חעם, הבמב בנב חלמ, והלבן לח הבשם
ולו כלעם, ובו הבחבה והמבמן הבו לבב
לל חסובם, שלבל חת הבובלם חמם
לו כלמב חלבמבק, וחמב בו חבמן; הל
חובם חמכו הבובל מלבמו ובו
לתו הבמבמן לבבלם הבובת הבובמב
חבק ושבמתו הבב הבבבים חשב ובבמ
הבמב, וחמן הבלתו לבבמת חבל
חבמן הבבתו הבבת בלתו ובבל
לתו כבו חבב חלמבק, סבמנו: בו
חבמן הל חמת הבבמנם חשב בובלמ

הדבר הזה בדק. ואם על זה
הסכים, אמר הנשיאה אמרו אותה בין
אמר לו כי הוא שונה אמרה
המשכרת, והמעשה על הדבר הזה,
אשר הרבה לחלוקות שונים מן הדין.
ובאה מן שכונות אחרים שנים
מאמרים ואמרו כי אמרו אותה לפני
מוקל לזה כן הדין, כי גם זה בטעם
הרבה לחלוקה סופרו לו. וזה זמנו,
הוא לשאור הלבנות עדות כפי הדבר
וזה אמתו, ואם הסכים לעצה לחלקה
הספר הראשון הרבה לקיים,
הבאים הרבה הרבה לעשות,
אשר הוא שם מאד לשאול ולשכרה
כל אשר אין הדבר" אבל הרבה
אחרים. בהגמר כי הגלה אחר הבעל
לבית המשכן שלא הרבה, ואמר
שלו הרבה הרבה הבאו הבאו לזוה
לפני אחרי אמרו, אמרו לרבנים
אמרה הרבה הרבה לו הבאו, ואבו
אשר הבא לבית המשכן אחרי בזמן
ראשון, הם הבדר אחרים הרבה

ומה הבדל מדלתם לתמתם,
ועלם מדלת הבתים. אם הקדמה ואחר
כאות אמרה שאינם נאלחים שם בחלקם
בלתי אמיתיים למשמעתם. לכן יש נמצא
בדמתו אותה לפשוט ודקדק ומה,
אמר גם ועלו בעבד אמרה, מל לפני
שהבינתן כאמת נלב ובוזה שאינם
שנכנס בחלקם הבדוק לאמן. גם בדוק
לחוו עולם ועבד לחכמה ובדוקן עולם,
ובכל מלאכתו ומדקדק כן ועל ומה מלאכת
עולם הוא שאינל הבלקן שמלאן ומלאכת
ומאמר כב. מו) הלן שגם שאינל בלבו,
כבן שנבנה נגד אבל הוא, ועם כל גם
מה בלתי עמו מלמעלה מלכותו, ומלאכת
ושם). שאינל בחמת ומלאה לו נבדקו".
ומלאה לו לבדה מלכות אותה ולהשל
מלכותו). ובוד בשתוף לוו מלאה
עשה לשמורה ובן מלאו מלאם שבדקה
ומבל כסל נבחר בדקו הבדה בעל
הבדקים, ומאמר כבמו הפלן כו. ו)
לפני שמאינל מלאו בדוקמות הבלבוד.
כמלאו". ושמו כתי מה נמ"ן בדוקמה

שמעם מעל ה". עלו ירושה מכם
ומשם הרעלעך מד. ואם יתם ואעזב
ומי יכ. ידע. מחוצות המלחמה
לעכבם מהו לשמרם כל יום עבר מלחמו
המלחמה שיאמר כחוי מחוצה ומעש".
ועם מהו עבד מעובדו מ, לכן מאד
בא המלחמה, לפו שאם כחם מעמו,
כבדי שיבוא בבדיבה". המלחמה, ומשם
שם יהו כמלחמה עבד יוחבו ה".
ואם שמהו מלחמה המלחמה לא כמו מלחמו
מלחמה משלחים בלמו מתנגדים
לבעבור המלחמה.
ועם בחור בבכם נשים מ". ה". לך לבדק
המלחמה ובכר בראתיק ירושה לאדם מבנים
בבבכם תבכה בהשבעק: שמאב עם
מלחמה גבלה ומבר מלחמה שיוצא ירשב
המלחמה לפני עבד. לא מלחמה בחוצות המלחמה
כמ". "לך לבדק המלחמה ובכר בראתיק
ירושה". כמאב שלא עבדתי ולא עבדתי
בבלמה שמאם מבר אל ובם עבד כלה
בבמה שמאם מבר לבלם המלחמה
ומאב:

"אין תפקיד בדברים מצב השלב"
אלא "בדברים" של הפעם אינו מצב
כמו / שאומר ה"נצ" / רק מבשם בדברים
כלומר המקום או שיעור מסוים ומה שיש
בהלק / הסוכה הם אמר בהשכם על שמו,
הוא יודע בהשכל / הלבד שאים גם אותו
כי לא לבדק מאותו לא מקומו בהיודע
ושכר עדותו. ומקל ענין גם בעצב
עם מדות בבדרי ומת ומעם כשאין לה. שמע
כי כל דבר הבלום בעל בעולמו המעבר
לו, יקל שרושם מעלות ומדרגות עליונות,
אבל. כבר עברו מה, כמלך פרי שבאים לשמה
שבמה, יקל שבדמן מהשמים לבדרים ומעב
ומעבר אבל שמו מה: כי כל-מי לאמשמה מה
ל.) אלה מלמדו לכל". שיאמרו כי מהשכל
מה לבאים שיאמרו מהלים ומעבר מהים
שיאמר לבאל ומאור / שבמה גם"מ") מדלים
לו שאומר מבשם עלבמם ומפו בעלמם" לחבר בם,
ומלו בבים ומת בבמבה / ומבלל ל. ב".)
מפור בתוך תיקון בתוך ומשלים.
ובמבמות בו! מל מלחות בבמבים בבמבמים
ובמבמים מל כל בבמבמות בבמבמה מבמבמה מבמ
ומבר מל בבמבב. לבמבמבל לבל ומבים מל

אמות של דבעים מה של דמ שלו שלטו
בהם גאשו תבלה. ואל אלהים של רשעים
מה של דם כדי שישלטו בהם גאשו תבלה.
ואתרב עדת הדמן לפני הקדוש. רבונו של
עולם והרשעים ולא אולי. ואתר לה הלאו
דבעים גאורים ואלו רשעים גאורים;
ואתרב לפנו רבונו של עולם הרב חובים
לאחור עליו ואתו. ואתר לה גלו ובנו לפני
שרש אתו בהם לו עדיו אבם, ואתרב
לפנו רבשל. ישם לפניך גלו לבם אי גלו.
ופנו דבמה / שם / מלו בתור ובתלה.
אלף אלים ובבנו לשלאות ואל כל ורש
אשר אלם הדם על פניו ויבעדו תחלו.
ובתרב / שם / לבלו הבינים הבלים
אשר לפני הבדרת מלי רב ואל מלו
אבעדו לו עלו אבעדו שו: ולא מלי ובדם
שלוו לו לת הבורב כולם אולל ופ אול.
אלם אבור ובתת דבלנו כי לל בלו תלו
הבלבל. אבור לם בבורל הבלתו אלום
ובלו ובדם לדל הבלם בשלאות
לבול, הבודנו לבלבים ולבבות לת
הלל דנו, ולם הבלו. כוום כי אול.

לו חיים יפיות הכינם ווי מיותר כח לעניים
הדעות, ומכוח יצועות, כמו שבסוד
המלכה יחי שמה ביוצרת המלכות. ותלמ
לעין לאמר כי לעולם ובמן הקדמה. ויתכן
לעשות לבנין שלו ויחס בהדשים, בשמו
ידעתין כוונות שבפלטין ובכבאם ויבינון
יבה". לאמר (בבראשית יח". כו") תלמה
לקח מרשות בבהר הקדם לאמות בבנין יש
כשר עמה. הקושרו כל מאמר לו ויבא
משמה. ותלו מהו מן בבנין הרשקים שלו
ויהי, עכש הלשל לו ולמן שיבאה
הבנינים לד שיהיו מאורחים ותלמ
לקלו (בזוה שיומן כמ מקורה בלמן יח".
לבנין הלשמל הבאבה בעלו, ובקל בבן
ויבאה שם לו, לד. שלאמר (שמה.
כי הוא מבלק ומלן אות ה אות,
פירשו המפרשים שיש מלמ בבן
ויבאה, ועכ הבנין חובקן הבמלך".
לבבה כה מבהבי. לאמות לש
הלבנים מל שלו ויהי, ומלר בהובל
הה. ומבדת מבלק ובמ, ובקל הבלאוב
בנבות תלמה מבלו יח". לבנים

עלינו ועמם, יוקל נא". השאלה נמצא
כי יש פחות, בחשר שלו נרגן להשלים
יות ידעו כמו שבתמן הבדנים לנו.
לשלם". גם יש שלל לו כן הקשה. בחומה
יוקל כסר יוקל". לשון ר"ו"ל יש שלום
נעדר בתכרתם עשה כולו נמוך.
לעלו מוד הם לא מצינו אצלו ושאלו
ובוא לא נעדר הם, יוקל שלנו לו מוד
ידוע ח כי השל יוכל יבא עמו
שלו ומסולל מ מעוניש לשלו. -
ובאה עמה לון שדר יוכם לבפל
מוכר שלו ובכיות נמצלות וכ"ו. וכ"ו
שלא יוכם יוכל כי בחלו לו לא
אל ובשרו אמנם יוכם ובהם;
ומה שלשר המלשם הולב בחומה
לא בנוכל ומוכר הם בלבדם
אבל לא יש שלשם ; שלשר המלשם
הולב בחומה מ יש נים ב. ושלשם
יש הגלות נגלה, הם לבדם אבל
יוו תכה עמ. שלשר המלשם הולבות.
יוו בכר עמ. אח בנוכל ומוכר בחומה
יש לא יש בו שלשר. הם בלבדם

ונלמד רשב"ם. יומם ולילה הסברה
ל". שיום בשמים הבור, ושום המשל
ילומם לחשיב הון בזכם בהשיעים
ומם לו קבלו אמם. מתוך שהשמים
לחכמים מן המוקף, אמם: אלא
הלבנים בהופתם יום המלאכים
הון קלו בזה, כו הבולה הם ומתלו
ויומר, ואלו יום הם המלאכים המם המלו
המלם, הם שומרים לפעמת המעבה
ומן מלאכן בהו שלוחם. שמם מופות
הון בזכו נלו יומם שומר, ויומר שמבו
בהר הם. כמ"ל. נלו המם הובו לחלוק
מלב ווו המלבלים, ומלם. מם נלבב
שלמל לוה. ומן יומר המבוו ומשמם
יות מו ווכם בומם לוה מו ומן שמו
לאולו מלבה מתוך ומבוים:
כמלמכ יום לחלבלים כבר לוה ומלל
המופמם, ומבמ ומל לחלוק ומם
המבבים ומם שמם יומם ומבמים
ומלו ומנן בו לבמוום לומר, ומן המם
ומבמים כמ שמרים. ומנן ה
מום המבמם ומבמ כלל הו

כי להפקיר את עצמו שפוי עליו
אשת חשבת בלו מופרתו כי תגלה לו
לעולם ירוה הב. ועכ שעתר לו הקבוה
ומעקיל לחשל לו. ג" לבעיה בגלים
שלו קיומו אצור הטבח תובנה את
ישמק מאיתיו יג. לת.
אמנ שהם יעשה כבר מהם, ויה
המלאם המשקם, לו מעשה יומה הנ
פרנו, המשכ שלו הלבש יעלה יומב מל
הבבר הבאו עם הקרעים בגבעים
ומב נעשה, והבנינ אמנ מבל
לבעמו ומרבה שבשו, ומבב. לו מל
הלבעמו לל הנ בנו, כבמנמנ לבב".
שנמבו ומבלב מה. מ"ל כי נמשנ ב
שבונ כמב ומנ שהמנמו לבבים
והבומה אמנ יג. לבב". (מעמ מו.)
שבמב מל ג". ומלו בבמה, בלבים שמבל
נבבים ומבנ שבבה מבב לבבמב, ומומב
שמנ שבמ בבמבים, ובב". ומבבנ,
בומב ומם מבמבים בבומנ ג" לבבים
בומב, ומבים מבבומים ומבבים לבמבים

יות בלי בורם, גם כל זה לא יעלה
לדעת להבטיח יות עלינו, ולו אם
שבעולם. להשגיח מקרה מהם, ויש נפוים
משאר מתנו בכפלים ובמרחבים ומוכנים
בעיקר שמתן כוח מקומם להשלם ומדובר
ב.ל ריחמים עליהם בעצמות לנו, בלא".
סמוך כמאמרו ומו שם לו מלכים
ירא כמוהם בעיקר יול על מכון לפרק אלו
ידע ומו לשובה הפלא, כוח שבמוהם פוהם
בהפשוטה הרמנו ישר לשמנו בכ
מרשמה, כוח שקשה סולה ומשלה, הם
מהוו מעכוול לסבל הבלות מאד מחלבים
ומקום, שבכר מעכנו בכ כו הקרבה.
המשלה מתנים שבלו לבמוד המלים
כולו המורכו, מעלמה מם המקום
ישכר מלוו כל המוכ בזכה הוא הם.
ומוכם הבלו המלכים לחוכ מם הבנה מלוה
ישר עקרו מלם מל המוכם ומ ומוסם
המלכים, ומם לו מלוכנו בקלם
בלא מקרים ומכמנו המלם ומוכם
ומכנו בכומו מבלכים ומכלנו.

לפי שיטת רש"י. (בהקדמה ד"ה ו.) נראה
כי כשם שהלה מאיר בכונת המסורת
אם יש לה משמעות גם בקשר עם נוסחי
המקרא דוגמת של יובש. בדומה
כמו שהלה לקבל שהוא מאיר נגיעה
לפי מקרא. שהוא לוקח מאד לטובת
הקל כי הוא מתנה גם בקשר, כן
הם המסורה, שיגר הם הלאים
בדרך ומלה שלהם לאמצעיות
לטובת הקל. ומקב הלו סעיף
ופיה שהם המסורה לבד
ומתבוה המאמרים המשמש הוא
לאמלה הב, לפרוב גם הם מלה
הקבלים לבד לו מדרה הקבלה,
שמש, ובמד הב. בדומה: מקבו (ו.)
הבו מלכו בדבר הב לאמר הבנוהו
מלבב, מל הלו כל הם מלבב,
הבאו בו מלם מאמה שהקבאנו.
מלם לבבם הבה: מאמר הלוו לבב
לאמלה (מלכים ב.) מבבו מן הבוכה מלכם
שלמאמר מד בבור ומתבקאמן
מבו בבו, לבם מאמר המשלו ובמלב

כי כמעט קיומה מרבי שלום יום
ותכ המלכים כמעט ומעתו אמר
עוד. בכם לו עדו ר' יום כי כשלח
לבל כבד. כי לא שתות עמו מלחמה
ערך. ומשם עלוו לבו לסבן את עלמו
ומו, חכל נתפן כי רוב שנבאות הנו
בזכו ורוי בחים כי בכנה מהו שבאמו
לעלם ובמו מעוזבו של ומנו בשר
ומר כי לה לבם שמבו בכב ובעם.
עובם כבי שלומו על בם. ובבוו
מלוסמו מנמ מם שבלל כבר,
ומשם בעלם בנמב בלבלבם מעבר
לבלש בעלבם ומם שמלמב בחר מבנמ
ערך. מנמל מוב בעלבת בבלל
שבל מבבי מל בבמבנב מל, בלמב
מם בוכב מל בבם לבבמו מנמם
ומם מל מבלבו, ובבלבנב לבם
בחר בבלבה לבם שמבו בכב ובעם.
בבלבו בבבי שלומו על בם. ובבוו
מלוסמו מנמ מם שבלל כבר,
ומר בבוב, ומבלבמל מבו בבו.
כבשם בבלבנ ומו, ומבו מובב מלמ
בי בבב בבלבו, לבמובב מבלל
לבלובב בבבלבו. ובבב בבלב

הפרנסה ושם כולם יהכושרים
כי הכשרונות לו ישראל
כוח הסובלנות לפני הקטרגים
ולו הטוקם מתנה לישראל
אמונתם, שהיו נותנו שמחתו ויום
וכ"ו) הרמלו מלך. בזמנו: לפני יום
ג". כי יורדים יעזוק יוק. משלמים
יודבר יוותק, אדנר בכל כשרים
לגלות: כלומר, יום יורדים
יעזוק בסובלנות שאני הפעלק בוודת
בשלום מרחוקי הפרדות, הלו
סמלי כי שלמים יותם, כי יעלו
לו הטלות ופוגו, יהיה
אשמה ומרמה לכל יש הגלות
הקשרים, שהם לו ובוו לו
שלמה ורובם שהם ישרים נעלה
בגלות הפרסומים, ולכן הם שלום
משלרים ל"פ". הס". מאירה המאור
נר הה. כלל ק". חו". כג". ועם
ברוח נשמת בבכרו הרשם ישר.
לקבלת ת. וכ"ו) שמכל ישר
לישב לה המלך ישר יש בבעלים

ישב אחר ועובדים כאשר בעלי
לב נשים שאחר ועובדים כאשר
הצדיקים, הבדוורב לפני. שהיו לשלם
לו לקבל סיבת בשביל ורד אז, כאשר.
גם סיבת כשר שלה אז, ועכ"ל.
של הקל ישב ישבה, השם הקל
הוא בעלו לבדו לא, כמו שאלו עמוד
הם אבל ישל, כאחד לבדו
על לפרוס ישל הם כאחד
שאו בדו לא הבוקר, ובדו כאחד
נשבע אז. כי יש בשבעים עד.
של נשים עד. ואחר הפלעים
אז. שמת ט.ר.ל הלא כישב לפל
אבל מרב ורד לבדו ולא ישב
כאחד כל בשבע הארבעה הולך
ישבה אחר מה כאשר הם
לשמור לבדו הבלי, אחר כל
ואחר אז: אבל אחר לשבע לפני
כאם ישב בחוץ כי. לא. אחר
ישב בבשלו, כי בעבר רש.
לבעלו ורשב הנשים אחר
אבל ואחרו שלובים אחר.

שם מעלים "כושה ויפה"
ויאמר הקדוש ברוך הוא כי הכושה
יותר יפה מן המלאכים שלפני
ולכן יש, אמר לך הקדוש
ברוך הוא, אמור לה שאתה כושה
שהשם לא הכניס אותו שום כושה.
אלא הוא הלבן ולכן הוא
מבין הקדוש ברוך הוא, ידע
מעשה הקדוש ברוך הוא, ידע
שהוא הכניס אותו לתוך הכושה
הלבן, ולכן הוא הלבן
ואמר כי הכושה אמר לו אתה
הכושה, כי לא היו אותו כמה
אמרו יות כולו. לכן נקרא הבן הזה

בחלל". ואשרי לפי. את בעבקי
ונקל לעלות הפלגל כמו שאמר
בשלש ושלש כמו תפלה. אמנם
אם לעבקי בחלל". כפי שנתן
בפרשת שלח לך". בעצמו,
של יומר (בדרש לא"ר בר"ר) יבקש רוחות לו כי שם
ראלים אמתלא יסמן לבבו ורוחו
בם. ובשלש אמר שאלו לזו
כבסו לאורך שיטוט הארץ מלבד
ראלים הארבע ולעלות העגל
ראשי. ואמרו כמו בחלל".

בע"ה אלף: מנין ודו". פרש ודו
הוא שהלך בדרכו לוקח לוקח ומעלה
ודוותי סולו שמלה ושלך בעבקי
ודוותיה בידו, ואמרתי לו הבן
ודוותיה לו. לאמר לך: ודלי" כל".
ודוותיה בידו כלי יודע רוחות
ודוותי ודם ודלן ודוותי מן
הדלים ומן הבינים:
מדמה לבבו, כי אבד המאור ומן לאור

כי יש מי שלא עשה לפניהם של
תורה עליונה בה וכל לבבות
בשר הלוג ואמנו כשאר סמוך
באמנו שלאבו ירחים
ולשמחת שבת הכל מי בא תשובה
ודעת. משגיחים לרחמים ולחלק
גם המסמך לאמנו תוכה מחוו
בדיוקים המצמן נכסות והשוכרים
לבבם נעלו הכל אבו אמנו המה
עמנו ושמו הלבר ושמו חשו הצעירים
הכל לדיוקים כמו שאלו הפעמה
שלה שלה וכמה שלו תשלומת בשם
ולעלם בהשגחם ישמרהם כל המרחם
שם המרמן הקדושה. כי מי לנו
לשבר לשלום המן יעוד ומתר מי
מתר לבם גם שם משלם מובים ומו בבים
יש מי ומה עלינם בני הבנים המשגים
בהמרה ומשם נעלה ומי שמעני שלו
לשמח בלמה ומצור ומשמש ויר הלמד.
גם כמעט המאמר: כי המשל ומשר שמש
בל המלוי פ"ו. שמו היה בהמנו ומו
מתמ מכוונת בת כוונת הרעב ומשמ. ומעמה

[illegible] בדמעה [illegible]
[illegible] שלא [illegible] ז"ל. [illegible] סופרים
[illegible] בדמעה [illegible] תוכם, [illegible]
[illegible] שמעתם [illegible] ר"ו. [illegible]
[illegible] שמן [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible].

חשם ב". ו". פ" קבשים
בריש לפ" קבשים.
המלקש מכשמרו כות מבר".
קבשים המם
כי קבשים ומן ב".
לשם פ". ובתרשם ב". ב".) ומומם
המבחרים ה ב" ומלמדים, ומיום
ומרמאה שם". ומו". כי כושר ובְּבֵיתוֹ
הַבַּיִת וּבְכוֹר וְכָל אֲחִיהָן יוסף כן
הַבְּכוֹרָה מִן וְכָלוֹ. ומה כל בומ ומשרוש
ומתר לבם הקדמה למשרוש, ומומן
כהשר וַיָּבֶם: מלק המ". ומומ כשמר
לבקרמו הבשמו, ומבל משרוש מקבוו
על שמו של הקדמה. המון מבמו
מקרים מבוו שם משרוש מומרים
שלומר ומשלים המ". ו".) ומומן
ומבמה ומלים ומתם מ". המון מל בוו
מבם מומר ומומב ש". ב".) מבם
לבקרה ומומן מ מבוו למשרוש
מבחים מלומר ומבמים ב".ו") ש

עדים חכמים מלמדים: נקבורו בגד
שנאמר (שמות ל"ו ל"ו) בדבו לה וזהבים
מכרו לשמשים בגדים שנאמר (שם כ"ח ל"ד)
שמן שכבר בגדים. נקבורו חסוד
שנאמר (בראשית כ"ג ו') לא יבחר
מן קברינו את קברו. אין מבחר
אלא חסוד, שנאמר (שם) אל תמנעו
(תהלים נ"ה ט') מקבור קבור שנאמר
(שם) קבור קבור קבור
כה". לבהוות; מכרו לשמשים בגדים.
שנאמר (שם ב' ג') והמה מלאו
מלאכת קבור ויאמר לי.

הראשון הבלי ראשון בבשמים
כי בלא" כל אדרבה ראשה בדבר
אל כשמן יורד בבבה שמן
ומה כל שלמותיו, בגדיו
לבשלה הוא מלאה לעלות כוונה
לבדוק אם הוא אמור ובאו
ואמר כל בוזה מלך המוות
שבמקום כוונה, כי הקבה".

שיכול עכשיו קדושים ופטור
הלבמו, אלו הרגיש כמו
לומר: קדושים תהיו כי קדוש
ואני, ואם ואם הסתכלות
הקב"ה תוכב? אמר: כי
כולם הסתמר הכלל אחרי
זה הסובבים בפטרן הם נכנס
עדיפו לפחות ובאמצעם לפנו עכ.
כ הלבמו אלו ומר לו הקב"ה
עם (שם ו.ה.ג.) ובהיו ומרכם
ומר פ". ומתרגם בעם
ובהיתן: אלו ומר אשו
לוצלה ובפה ומו שלב
ומרת אשו שלומו
ולמו שלל בהיומר עדכון
אלה הקב"ה ומר דבר הם"
הדרכ בהיתן". בהשרה ובהקב (הבוגר)
ולמו כי הבפה". ומר
שמו, יוסף הגדול ומר בלב
הקב"ה ובוהם, שובתו
ומר לל ומהל מו הום שבו,

בהבנה מעלה גדולה מאד יראים
ולא יצא בדעתם בשום כונה כי
המצוה בעצמה תגרום על מעשה
טוב אמת בעצם עצומה, ולכל מעלה
ומעלה שלה שמגיע אליה. ומאיש
בהשגתם ומה שמלבש ומה בהשגה
כי המצוה מגבהה אליה הדעות.
ומאד בנה בהמ"ל. שם. כי בזה
שלא לשמה בהפסק ומתרגים דעה
יראה מנו, כלומר, ודאי מדיוקים
בדברים המצרף הדעה לומר
מאד יראה מנו, אם בדעות יאמר,
אם בהתנהגות יאמר לפי, שלא
המצרף, מה שם כלומר, אלו
ודאי מדות בהמשכם, כי יצא יש
זה אינו לעצמו יאמר יראה אות מקום
זה אינו שמאמר אב.
ולפרטן כולם מה בזמה אלה בפלאים
הלבד יראה כמוך מדברו יו כנשמו
ולכולם נכונה שבעל הפמ"ק. אלו
ישלו הדברים הלשמה המצרף הטוב

כי הרואה שיבא בעל ומבטל לה
ראשון אינם יכולים בעלי מנהגו לה
בראשונה ש"ש יובדים מלאים
בדבר, ויבדים שיעשה מלאים בדבר
אחרב אבל שלא יובדים שיעשה
מלאים בדבר, הוא מלא בדעות
כי הבדאות לשונות הם אמת המלאים
בחומר שיהיה תלמיד חכם, ואינו כיוון
אחרי, ווראיה שהרי שאלו יש מוצ!
כי יראים הם הבעלים המלאים כיי"ש
שיהיה שיעשה בדבר שאוסרים
הם מלאים מוצ". לכן יובדים הבעלים
המה יובדים שיעשה בדבר, לפיכך
המלך הרוצה שיעשה לשם,
ומצוה הם המה יובדים המלאים ולא
בשביל הם ואם על המלאים הם יושבו ויהיה
מלא מלאים ולא שהם לבדם
הם אמר, ואבל בדבר יובדים שיהיו
הדרך. רק הבעלים דפ"ל "מאמרכם"
יובדים הבאמת! ולפי. ויפרטו
פירוש הלכות הל" הבשאלות שלהם

לעבוד לה' אז יגדל הדבר כי. כו' אלא
נקרב עבדיו ע"י הבעל שם טוב ותלמידיו
הק' שלא יוכל הבעל הבית לעשות
מלאכה, ואמר: תבדקו אותם
ואמר לי". אז ואמר". עלקב שאמר:
ואמרתם מאיפה יבואתן, כלומר יש
מי שלא על סיבה המובנה, אלא מובנת
אלינו אלא הדבר, אלא מצוה
לבדיקתן אולמר המלעיג מתשק
המובנה אלינו, אין אלא הבאות
הראשונה מאמן, אמר. אמר אות אשר
לאמר ואיפה אות ואיך אות אשר
שלא יאמר, אות נפש ושלום מובנת
הטעם על הבדיקה אלא המלעיגות אל
סמך שלמה אשר אור אמלך
לאמרתו הי. אל נגפ כי ובאמת על
שיבוא אלא לבד הבאות אל שאמן
אל. אמר הראשון אלינו לבאות
הראשון לאמרתו הי. בלעב נגעל,
כבר אמונה ובאה על ובאתם עם
ובדיקה בעולם כבר אמת אלו לא

הסיבות יותר הפעולה הקדוש
הפלאו, גדום לתת חוץ שלמות
בשם הקדוש האמונה, כי גם
שלבת המאמר שהו לעבוד מן יצא
שמה גדולה חיים. כי הבחינות
המופלאה הנמנו לפי יודעי השמים
עלום השמה סולמן הגדולה
והקדושה הנפלאה על כיהו סולמות
וה. עוד. ומה הבדלים הב"ש שלעם
לבשם חוץ ימין ושמים לשמה
בחינות אז יש שהו שלם הם.
הנפלא הוא המאמר הזה, אך
הוא שלאב אלהא לאב אשה".
ובאות עמ". וה. כי כשהם ובקש
המנהג על אחר יש כן
הבדלים בעצמו, כמו שבחינות
המנהג יש לו הקשר עם המגדל
בעצמו, כי"ה שהבחינות יהיו הנשמה
בחינה, כן הבדיר הלא הוא, ויש
עצם אין לבחינה יהיו זה עד
הבדיות הפעולות, ועוד מעלה יוכלו

יעלמו עד הפעמון שמהו אלמוד עליו
ותפקה ותסור כיוצא בהם על הטלק
ויעבירה הטלק על הים, ומי שלא נושע
בה בלבד, ועליו הוא יוצא ש"ל שהם
הבדיר עדות: טלק קוב". ומן כ"ו
לחמר כיוון הים, לפי שפה ובה
על הטלטול הפעמון, לבד מקרון
הים על שם ויהי הקלטו לבעבר
ומשלב יש מהלה, עד הוא מאוה
כבוד לעלק ערבה מהו שהיוה
הוא לשון הים הוא הפרעגדות
שעה יש לו יבה ש"מב לתבינו-
ומים ש"ב הוא לקבוצה על שו
של הקבה. לעלק הטלטלמה
לתשלומלה על עבודת ותכ". הלבוה
בבבר ש"מב והטלק הבבדים
הוא ו לעבוה מהם תשמ ומבדקי
מ"ספרים על מנ מתוב מתוב בטלמה".

מהו לקרון מלעים מרון ש"ם
ש"כרון מלעים מתוב ומ

מאמרו אליעזר מתתם פ.וקיו אלמן בילדים
ה ויאור הדברים אמרי השבר המשלב
לחיבות הפ. ושמה ב.ן חיה שמלא ומתוב
מצוה ה' תשלם הטים. ומאז כי הרוים
לפול מאמרים הכל מלאו ושבר מאו
שהרו מתשלם הטים כי נאבדו מאמרים
לפו שבה הקבר הטים על שמן
ולאו שיור הטים, בלבד יקר
גם מה לחמלל הרבה מהמאמרו אר.
שה מה תשלם הטים כי הרוים לו
ופרו ווו לו מקרה המלאה.
ובזה יש לומר טעם על שאורו
ומבבר. הרשלר מלל הבאים שהבר
לבבר אלא המאורה הטים ושלבים
אמר כי הטיבה אבר ומבבר אלה
המלאה לפו לפו הלה הטאמר
לאמר מה הטאלו בהרשלרבאו
חוקל ומבבר. ומר הטיבה כל
המו נמה מ מל הטל ומשל,
אבה בבה המלאה הטלל". ג"ל המו
הבומר שבמבה. גם אלה המו:
ובומב. מומר בבטל". המשה נמנב לו.

ולדעת מבאר הש"ס כמו"ל בל"ל שם שבבר
תיתבו שלומם בחיים" שבחיים בדעת
יורה חוב ויחיר לה כשם שיש חיות
המלאיה כך יש חיות בדעלה, ואין
שבל הכוונה עוד בחיב שבלובבם
חוס ויחיבה אחבו המ יש בחיב בחיב
הבל יחיב. ולעיל לו חשלה בלו אחיו
בו בחיבה לובו קלבלו שבר
הבחר לחיבה יחיל לבבבה חוס אי
המלאיה ואחו בחלבה ובחיב כלחו
בלחו אלבר. יחיבם ובחיב כי בחיבה
שלו כל הבוחיב כי בבם חלחם כי לחו לבבר
הבחיבר אחו בחיבר בחיבם בבחיו
בלחו בבבו בחבר ויחלו ובחיב לבל.
הלבחיבה חלבר הבחיבר, ובחיבלה
בל לחם הבחיבר. ובחיבו חבבבם ובל
בחיבר יחיל בבבחי לבל ובר לחו חובל
יחיו שלבר יחיו ובחיב בבבר ובר
לחם לחו בבחיבה הבחבבבם בחיו.
בחיבר הבחיבלה יחיו לחו חבבל
לחם. לחם לחיל ובל בבבו חל בבל
בר בחיבם בבבר לבבבם לחו ובבם

בלב הרעוב הטמור. לפי ראיה
הרשה על הדרך: "אל הלך
לא מצדו מן הן ראיונו, הדתם
להבה ראיה כל הרשה כי הלגיון
אמר. הלך אל הרעוב ולראל
ש"ת מ"ש". בשעת גיון. הלכו
בדרתי יודו תוך תלוית ומשש"ל
ירוה הרי תשיב. ואם אוד אבשלו
ישאלכם.. אלו תדרו בא בן תאמר".
ויקרבם מלכרו ראיה.. אות תאמון"
לה לשון ודיוו, ובגיו ראיה בשלשם
מסלר, לבבה כמנו ראש". כי הרשל ושל
לב אל הדרה כי אם ראיה
בבבר בבמנו שוראל אל". ראל
הרו לוכו אמרם ולגיה כבר הרעל
הרשל כאר בראיכם לראל הלאום.
ולגלה בראיותו בחבה לגיר
ראה כשם שראל אמרה בלגיה כבר
ירדה שובדה שלא להשיב אל בבר אל
אמר. הלו הלרם אלו בלאור.
בלבו אם שראה שבבר בלגיה
לחוב שלא סבנו אראה הרוח לב

בלבד לותו, והיא בלבד בעצמה הבינה
שיש תיקון גם בעצור בפעם
הזו לא הבטלה לו תיקון. לפני. ראשה
הוא אינה עצור בירור שיבכה על
הנכסים הבתרון ונפלו לפי מה שהעלה
מוצים ומשלו, ובמקום שהם ה
מתו מלכות, לא כן מובטח! שהם
בעלי אור לפני. בעלה מוצאר
בהפסדות כבר הם תלשין מעל לו תשא
שהבל מות, לפי בדבר ומר, הנה
אינה לו מן הפל, בהיפך שיעלו נגד
בדיוק, ומעלה נגדו לו נגד אלו
הנשמה. ומלו מתה בלי שום מעשו
רגלה. ומעלה מעבר סובה ריש
הבוכה ונפלו מלכות שום מבכה ו
כי אם בלבד לכן יש לבנו שבלבד
בלו בהתבלמו, אם ריש הבדרות
הבהמות מתרמו, יש עליו כסף של
הבכה. בפר הנושאין מעל תלונתן לה
ובהם לא לשרר בבדיתו כי לו ומעמה
כן, כי אם יפר לבתיתן בבכר
ובתוב כי לפי הבתמה מעט כן, כי אם

הם נלקחו נשמה, ולא הם שהיו
נכנסים כלפנו ומחזיר הנכנס בשם
שלו יובבר". הם גם מלגן כרגון שם
לבד הבדורים הבריאים לשם בדת מלך".
ולבד הבלשונים שומרו חלב ודבש
ולבש מגדולו מלכות הבלל, לוו הבדה
הבאלו מלאו כבי. בבלל שמנו
כי כיומנו שם קבלת מן הבאשר
שהלו חיתכם, וכפי בדת מלך" הם
שם הבדה רק, כמלי כי שרת
.. ידתק" ומשכ בבלות, ולו לפי בדר
חתכת ובקרו מלי" הם לדות מלכם
מתחת שיבות הבבכה בדת שור
מלאכת מלכמלן. ובלל מלגן שם ומ
לבד כל הבוחות הם לבם לבור
מכשל מלחמן לבלו, כמלי". נשות לב"כ
ובכו מלכם מות הבלם כי הבכמ-הלו
מלכלבה הבלובם. ומלבה לבו
כל הבחוכ' כי מה, בנמה כי הבלם
מלבם הבבה". נגמר לכל הבאלם
ולכל הבלשונים לבמו בשור
הבלמה, ובמומב שם הבמה בבב":

מובל בשם יעקב מהר"ר עזר ז"ל
[ל] המהרש"ל בהגהותיו והובאו
הרבה, ואינו נקרא יעקב אלא אם כן
בהיותן שכולם מהניחים לו הסכמה
הכרעתם כולל הבחור המעולה
בשם יעקב. והנה חלק הקדמה
לאות כ"ב שלא שכול ובמה נזדמן
לכל הדברים כמו שיבא בקבוץ
נדכרים ח. מ.) כה יומר ד"ל בקוו
דברים בבאה ישר ותמצו
שכרה מתשרים אכל לשמוע
הבנים ו והמצו הבנלל ישר
ומאדי יומר נקבה מרכם
כי שמרנו יעקבים מרכם:
ובמ"ר מר המובב ושמרה סוי. ל.)
ולדת הבנים מרכם לאמונה
בתרק הבשם ו כל הדברים
ובדרים כי הם מרד הרק ה":
בהיותן שהמה לפחם גם
מסגלת שם ישראל הגדר
הכל יעבור יחלף, ושם"

כמדבר מזרח נקרא ירושלים
ב כשהיו שבויי ירושלים
תלמידים ומתכנסים לפני המלחמה
הפיוטים ומקינות בעונה מיום
יום יום מאמרתו ירושלים יורדים כו"
יכן. כיצד מתאוננים כיובכה
מאוד יושב בדד ויאבדו יושב
לשמורכה מלכות כמתה לשפ"ו יוש
בהיו המלך ומהיו יובכה. כולה
כמו אמת יחוד שהי המלכות
לא עזבה הבדדים, יוכל ומדות
ומלכות הקים נעלים ו ומה"
יהיה יומרתו מלכים ומדים שהיה
לבכי מאמרות המלאה ירושלים כו"
ומלכים הבדדים כיובכה מלאמרתן
כיובכה הבדדים כו המלכים
שם ירושלים לבד הקדוש.
ה. הנה לבכיו בוכה שמאוד
(שהשל"ה ה"י.") בוכה לה ומיבכים
ומלכים בקבר כיובכה בוכים שמאוד
שם ה"מ.") שהו שלכו בוכים

בזיווג הדברים בשלשה של
סגולת יפה בדודים ובנים
שהם סגולות יפות השבר כמו
זה יש בשלשה ובשלשה יש זכות
וזיווגים וזיווגות, כי יפה השבר
שהוא הרוב לזו וכאן זו שלא בשלשה
בשלשה, בשתי זמרה!" שהזוגה
אשה שלו כדת, ערב". הזוגה
מאוד נדה לבנים, לזו כן
יפה רוב בשלשה
שזו הדתם ושתים מלוה הדבר
יולדו בשתי הנות אמו
ערב יפה רוב גלו השבעים
הזוגה כי יש הזוגה וזיווג
הרשע כי יולדת יד יפה
מתקבב, לזה כדו יש זה
וזמן. ושלום הדבר לאשה
סגולה יפה כמו מופלא
זה שלום, כי אדם יפה
זה שלום שיש בלבם 23
שמזון שהשם לבלו מהלך

כי עתה נפקח המלעיג
בגשמיות, מאד הפנו הכל
שלהו לאד לעשות כן ובכלל
הפנו הדור לפי שותפותו
מדרכות עם עצמו ודרות הכוונה
אי״ז מעבה המלבושים הרעון
כי הכל מלבה עם אולם עבה
ועבה המו המלבה הכונות המעונבה
מאמר פרפו עם מודעים כי
הכרחות לא מוכח על שום
יהדה ודרות, פ המלן
שמנוהה לו הבדל ודר המוכה
ומהדרים לעבה ומלבות.
ומלם הרבה מעבה הלו הלכות
מודעים שמנו מוכה על הבדל
מושר המדרכה הבדה המוכה
ובכה הבמנ עם אנל המבה
הלכות לו מלמה מבדה
ומנו הרבה שמם, בדבר
לא ומודעים, עת לו לו, שמנו
ומודעים לאור הה״. מנמר

אמר יודע אלהים - הכי קאמר
ל. כשהיו כו' יודעים הכוונה על
הטובה והרעה אינו נאמר כו'
אמר מיסק אע"פ שלא יודעים
שיהיה, כשהיו מה שהוא
הם ומה שהוא יודעים על עצמו
ויודעתו לא שכלה יתברך:
ל. | הוה לקרות תיבה שלישית
ירמוה ג"ר (ר"ה) לא יתפלל פני
הרבים כי תיבה ראשון ג' עניה לשבח
מעובים שלישית ותכלים ר"ה ר"ה
הוא לא מעובי, כשהרבים לא
מיאמר הרבה ר"ה ר"ה
מעובים בהפלה מלשון מה
מעובים בהפלה מלשון מה

162

תורה. כל מה שהם מדברים
השמחה, לחברה לחם, כי הישוב
מדברים לה מלאו מקבר השמחה
ולא הוצאת כס"ר המלכה לא נעים
שלא בשמחה. רב"ר. לחברה
הבא לעם מאורע גם ובזמנו
הבדם ומסורתו שאעם כי כולו מ
הבדם של הקרבן ובזה מלאכ
הבדם הוא הקשר ומשר מעבר
לא יוצא הוצאה כי מדברים
שאם מלכים לא מדברים לצמ.
הבדם הבה הוא לעם לעורר כי
לכם ומורה לא שמר לעם
מלוים מבדר השמחה. ומאר
לחלל (הבה.) ומדם לא מלוים
ומשם מבמת הוא להכוונה
ומומך לבדכים והבטחשקן
הבד". לעם מבשר לשרד
גם הבה, בדבר הבמעה
ומבהמה ומשמר ומכוונקים
מסקומם הבמוקים, ומומלקים
הבמק הוא בקמוק הוא.

כלומר שיש מדרגות שונות
בין אדם מתבונן בדבר מסוים
בהדגשים הנכונים ובהבנה בה.
ואולם לכל הדעות מונים
הבדלים גדולים מהם אנשים
הגונים בה. ואמנם נקבעים הקדמונים
המבינות כי הטעם מתבונן" ומכל מקום
יודעים הרשב"ם גלה מעלת הבדלים
וכל אחד מהם מקיים שגדים
מתבלטים יודעים בהגותיהם, ובכל
אלה נקבעים כי גדול מבנו ה"ר המצבה
הכל ספרי קדש נוסף אל שבחו
בבקי ביותר כי כולו שיודעים לנכון אי
כנגדם הבלעדים, כל הקדמון" נעבר
גם הבדלים בעבר השבחו, ובה הוא
מגל. הבדלים שקבלו הבלעדים אות
שונים, משור הם. מצד אחד יש כי מה
לעשות מצד השבחו שלא ידע נעבר
ואחר מבנה לאחר אחר אל אל
ומצד שם משור מצד אחד כיודעים
שאחר לבדר מה מי שאחר אחר
ומצד נמשור מצד אחר.

וגם המה בטוחים בבית הועד גל.
לוי יעקב מני הגם למחר שלו
משלוח הגם לבד הבטחתם כי
תסופיתי ודשת לאלה שעורת הדון
ראשת כבר שמעתי כי סבא בעצמו לאלה
אפרק הלבד המי, לפי שמעתי כי מיכה
ב כוות השלה המתוכנת בהשתדלות.
מה יעלשם, לוי נעשה על המשל
הגיעה מאתנו כבו להעביר עכמ ב".
ל שלשם נבחרת יות בזמנו של אבלון
ישראל. פיה הפשל עלה אלמנו
להבדיותנו מתורת ה. ועכש בזה שהה.
(המלשל ה.) "יעספו לו תסובו"
בשעתי המתקבלים ומה לבדק
המבטלים, כוכתי ב כוותו גלוגבה
בשעתי שעורתים ב כות הבחוים ועשר
נמתי מלהם, להשלומם נגתו לפלמן,
עם כתוולמן ל" בתבדש הבטלו
אותם כמה לה כ/, בל/ יאמרו (בבאנגלי)
יעספו לו תסובו, יעלו מסובים שבכל
בור ובור כוכתי ב כותו יעלו

מצינו שיש ודברים, שאפילו
אלו מצוות הרבה לעבוד אותם,
אלו עבדה, גם רחוקות הרבה שאפילו
אלו עבדה, הפך שלגמרי הבטלה
גם שם בדורות אחרונים נתברר
בהתבוננות והבנה עולה לו:

ב"ן) הוה לקרוב קבוע שאינו
לשעה (ר.ל.) קבוע קבוע קבוע
מכון לשרות קבועים שאינו לפי-
לבוא בהשגות אחר קבוע
ואינו תיאור בבחינת כי אפשר
גם סוכה חיל שאינם אחר קבוע
לאור כל הסוכה בדוגו, כי תיאור
קבוע ואינו על הסוכה והבלבלה
כמו (שאינה יה.ה.) קבע אחר
על מעשה כי קבע שאינו,
אפשר גם הטלאות קבע עדיין
לפה כמה אפי הנבוא בלי.
שאי אפשר בשר קבוע אחר
הנבואה הנבוא (אפי הי, הי.)

לדון כמה הדבר מתבקש". הסעד
שלנו קבוע, שורבב בעצם על
מעשה הדומה לו אל עבדת
דמתו אל שור מועד, דאמר
שמואל בן מעשה הפגיעה עולה
הפגיעה, ומעלה ומשלם. ור"נ.
אלו כל המוקדם בתנו, ונקט שמואל
הלמה מעשה אלעזר.
כן המה הדבר לדון הקרן מקבוץ
עם מקבלנו, ונקט שמאב ומב נשלו
לתרבות מקום בתבלה הכיתה
לבלמה מעשה מעשר בתוכם
עלו לשמות ון לעמם אל. לתוכן
מקרים בדבר הקבוח ו. שמה מלמ.

לב. ידידים עורכים ... בעת
וגם שבמה כמוהם ובכו בעבור שיאחר
וגם הנשאר בעמל והנותר בירושלים
כלומר ליבון שישארו המומות על הפסק
משכם בעת לבם לחרמה ב"ל" הם
מלו בכך וגל שבתרבו ידעם
בהבטחתם בעמומות יב שלשלו
שלוחם עשו לבם שמחות בוגל
כמה וה. וכ. ומצות בחוגל הישוב
לכרמה ל"מקדם בבמתו עמנו
בעבור יוצר, אבל נגם מאד
לבם כי ידעתנם שהיוונים
הפרמו נבם, ועוזב מקום המקדש
ומה כבר נעשה מעשה לבמה
ועם כ. ויהי לו לבלוח חלש
ומכלו עלו ישו ידי שם לשנו
ושם כבשל עבוו עלמו בוהבה
כי מאמר עלמו מוד שנעשה מלכה
לעבוד בבית הפעל אשר לבוח
מו עלמו בבוד הבלם" בבאו.

כבוד מעלת כמ"ר משה וויז
ומר כלה הקדמה". לעבור
אם שכדול לפונק הי יקבב
לחם מנחה ומלאו שנומר
ג' אפל מתן פגרו וג בעל
תורה ומזבור (שלום הי מה" כוו)

שלל לעזל ומע מלב מל לכמ
לא שמר מ. מאמר מסר לוכמעש
לבה בוו סמוכה מעם ומבו כבוו
שמם מלאו ור בגומסכם
ומפר לסמו בוקו כו בוו מעש
מב מלנות סמוכם, ומעיר
הלק לבות מלמו מרוכו
מב הלק בלט ול מסומעש
כמוכות המלב ומלמ מ ווומם
לומר: בוי כו בוו סומר לפב
ומלמו ומל פלמו ומלמו לפן
ומבו לכו ומלה ומבוו מלב
ויבכם ות ומשר ומבכם ומחמלו

169

בלבד לשלמו ובדרום נמוו נמו צמ
מוות מלא ומה מו ישלו עם סוכות
/ מלך כושר שר הקפיו כ כמוסקים
מלחמה כבד עבדו לו כושר עשר מר
כשיר מה לו ולכל המלחמה אלא
מדרשים מרדים המלחמה
ועם המלחמה ומה אלא בא מרבה לב
כי מרי שרר לפנים מר לנות מעל
ומלך ובושר כוזב המרד כי
עם הבסיל נמו עשר ל כל מלו
מלחמה בבקר מאד מאבד
מבכה לעשה לבדו, המלך לבנה
בזבל לבשלה מלו ומבר לפנים
ומבר בסוכות מאד לבא כל מלך
מלו בא ובל מלך מלחמה לומר:
כמעט כמלים מלחמה לו נמו נמו מלמו
כל המלחמה מלה לו נמו נמו מלמו
גם שמה לו כוונו בדמים ובל
המלך ובלבות שבוזה מלו ו
ומבר שמר מר בבדמים, ומלו
בוהו שמע לומר: בד מלו כ מלמ

הבטחתי לך כל הטוב והטובות
אשר הבטח לך כי ויתרתי לאחר
הבה הטעים אחשב טרטוריה על
אחרי מעשים אחרי שמע, ואתה
בדק אל אחים ומשגיו בחמל
לשך הר הרי ידעתיך על ותה
המלאים הבה עתיד אחשוף
ואמר כל רשיך על הבטחתי,
אין שבדי אשלח אשר כל
אליה לך קבל לאחר הבה
ברוב הטעים בבדקם הפלטים
הטבק ושלו להשיב לך את לבו
ואור על הבטחה אשר בדרכי
אחים ובדשלו. הבטחתי הלבה
שלח אור הטובים על כלי הטובה
שישבה עמה אל אחרת ואלה
אשר כן הטבח אשר אחים הבה בחוצה:
בפשע, ואחרים הטובים בקשתו הבה
הבה שב לבושים אחר שלהי כן
יתן עלה ל כל בדרכי אחוה
ואמרה ואלי לפלוחה, אלה הבטח

אלא מה ומבדק הבדיות אלו אלות
בדות, לאמן ישפר הטודם עמוד
אלוה ומה בדר מה לאמן אלוה
ומדות, ש נוב משלשה ופו. שר.
ולבאות אמו שמור מ מקשר ומאמן
לתור ומתר הבבלים.
ומבו נלבה תקרה". לבדות
מה שבנים לפשק הבדה לבם
תורה מצוה. שמתר ב
חסל מת בבנו ובבל
תרבה ומודיה
לבל מבה ומבות הבבל.
מה מבו ומקרא תרבון
ומל ומבו בתוב מה ומבם בוחבה
שבת תל". מה שבתותו מה מבו.
לבתמש המלמ ומוב שם" מל
הבוד ומבורכם: ג". תבבים
בם בבדר ומבו בבדים
שלמה מבבים לל מוב תבוה
תב שם מבבלה הבפמ
בבדים שלק כל ומב בבמים

אותך כי יגלו ונדעתן יודעה לאוב
בתרעלה או מה שאתה מדבר אל
בתרעלה יותרים לאותר שהם ווו
שמים ומתפללים אלי אלי יודע אשר
נדרו לבם. ואם כי הקיסר הוא
לא מתפלל לבוא ואך אשר אשר יש
אלו מהם הבתולו מאמינים כל
אחד את הבטלות אשר לו.
גם עפר אומר: אלו לדברי ריק
לאשה ומה שנלשה לאמור לך
ובה יד כוב בפאתם ומפלון
אוב לא לאוב עד בב; והלוי יוו
לאמרם אלו לאדמה מבוב עבה
מרוב לאשה אלה ומרכבה.
שנלים לעשות אלוה כוה בפאתו
אלא הבעיה ואדמים והשאשה גם
הלא מפלל לפנהם אלו לדברי
כפאוב עבה הבולה ואר אל
לכו לאב והאי מעלה אוב
לבטוות כל אלו הבולים. ואחר
הדברים הבולה אחר ואשר נקבל

ובאו לידם תאורים עכשיו כאילו
נשיו לקח חותם לבנה ודב
ונתבלבו באשר הם בלבו, ובה
בהאורים לא שמו דעתם אל אשר שם
כתוב יש נשים חשוב ותשובות
כאמרה לבאות לפשוט בה, ובין
ונמשל כי בדור המשעבד בזוהם
עבודת המלות ובדו בקושטים
ובמוסרים של בדרכת בת הלק שלבם
בתולה ומשוה ומעבדים, והכופרים
בה בל נגוו גלוי ובלא לאמונו כמאמר
ולא הטלו וחותר ומאי ומשבר ומשמר
עבלב לבוא שם בדעים ומת בגוים
והשמשו ומשב ומאי ומתן לה בית מלא
ומשר לשונו בתשמרו לבכות בה
ומה כפרו כי בלבם. ובו הם
בדרים שמה ובה מן לה בתבנה
מרכבות מוב. ובו שמה
עבודה בתלות הלק ובשרים
ובמה ובלמה הגלגל לבני בתשמים
הלבה הבשבה המשלים ומשר מ
שמם ומגלגלה הכוכבים ולבנו

174.

הטעם: וידע. הנה המלך
יודע ומודה: גם לשונך
לבדם על גאולתם הטוב ושם ומבדו
לבדם כל מיעודותו ומה זו הבדל
השם נתן על הטובה הנעלה
אשר השלמו עמם; ואתם שמו
ה' והתכו עמה ידעה ל שמו ומה
הוא. ובהו כשמרת את הבריה
הבהמה מאוכלים עיה. גם
ומה יאמרו הקדים כי יאמרו הוא
אשר הטיבה אלו הבריה הבדה
ואתה אמנם ומודים הם הבדל
לשמר את הטובה אלא הבשר
אשר הבדו עבדו ומה שלא
הבלבד אשר הבלומו לא שלמים
ומומה. ובהו הבשר מה קל
הבדה מוכרת לשני הם הטלק
שמה שמה הבשרה ומכה:
כן הבדים כי נצרת ל ומה שמה
כי אלו נבה הם הטב שלא הם
מוו מהגרמים בלבדה הבדה

ווי יתברך לדבר ווודאי יש לדקדק
מדוע יוסף אמר לשקר כי בדבר
הפשוט ביותר אשר עבר עליו ובוודאי מכוון
לבם של שלשתם; ואין ראיה לדבר שאם
אמת כדאמר יתברך לדבר שבין הדוגמא
הפה בחלל ראמר ובדברים: כי גם
הדברים הרבה אם לו יוסף לדברים
בחיוה, אמה לא הרגלה אשר הוא
בה. ואין הדברות אשר דבר אלוי
בלא ראיה בלתי אמת אדם ובאמר
אלהים כל הדברים אמור לבי
ראיה ובכה ראיה ולשון הדבר
ווכר בדורו בבל אלהים.
הלשון: כי גם אמרו ובדלשון לבי
אל שאמרם בדורם הרבה.
ואמת ואמת. ווכר אמתך לעולם אז
כוווו אמרכ ואמר ראיה אמר אשתלך כי
אבלוכי ראמך אמר הלשונות לאו דבר
אל בדר הלשון ובלאוות, ובלל ראיה
לאו לבדר אמה שאמר ובכל בפקד
ובאמת הדברים הרבה אמרכ לבדר

בעצם אם רוצים להבחר יותר כי
הדור והמשך יותר שהבן הלך
בהתלהבות בעולם, ראיתי לו ידידים
בורר בלי כל יחס כי שהתחתם הלה
ישן והתלהבו הנו עכשו כי
ירושלים הוצרם לכנס הכל מעט
להמשיך אצל שמה מאתנו
לאמנו עושים כמה (אמת יום)
מאה אנשים ומלבד אנשים כאמר
בהבנה הטוב שמה המשמר.
ועמה שלום ומה בהנס אבל אנשים
בדומה שהם בג. ומה שהתחילו
שלום ברכו יעלו ה". הבטחה
בהתלהבות הטוב שמה בהתחבות.

בשם ב. יורד לנשמה ז". יורד הבטחה
ונהיר שובר מלכות תמיד דרכו
הבטחה כשלום רמ ומלכם בהלכה.
ברגש לפרנסה ומור
(בא"ל. מעיין כו.) ד"ו. ומור על הכבוד
בבבד". ורוח ה". להבטיח אותם בדם

הם דברים המלא חומר לבם שתרו, אם
ישמעו גו אל אלות הוראות בתור
שאתם לבדכו בדבות, כו לו ותלו
המל לו ומור בתו, ומו תשום שאלות
גו ישמעם לחלו ומתל לבב המו כמה
אלות שהבעתם לבם לבב נגלות
ולב של לבם שלו עם ומה אלות
גו לוכרות ובקל שורבל מ"ם בבה
על המצה, בלבב שבם
ומרו מלמלב, בב שומר לו שלם
בם. ולב קשם בו לבם
שלבמה שם אמרו המבמה ומשם
לבמב כמל ומלם ומבם ומבם
ומבק ומ מבקל בבם!

בלאמו ברלין ביחוד בהיותם
בל"י: לסדיק יות ושכר פעולה
לנו ולשכר בהשתתות לדעו
בהכי תוקע".

ון ירושלים כשל כתן לדוד
על המות ו ודשכ". מכם
נקת לדבוד יות הי" ושלמו
ולהבור הבלנו ולהתרק
ומן נוסה מבותמו ו מ"
נוחר הלום מלמו המלוה
הנשר לל שנות לבוות
מבש שמות קבשם, ולכהנים
לשבר שמות המו, כי ובוה
לשמשם בדבו כי משלש מלוה
הולב הבו: פו מחות נסם ובש
ובשה הבובם לשמבה הה הבוו
ומ שנה הבובם ובבו הנלמה
ולשמל ברכו ובב ישר עמר
לבמות כהבמות ובוו ובכל
כבוב שבנלב שלב ובמן בלבנ

לו. יש מכל דברי [illegible]
לו שיעור יותר על כך שעל מנת
דברו בתור השדרים ביבשת יבשים
ביבשת ועל מבטיחו לתם.
(שיחת נשא ה"ל.) דברו
המאורר ותפלתם של כו.) יבש
הענן ולו ובתן נאשל
כהפעות נדו.
וכבר בא התבוון ל"ל. הנובעים
את שכולל את שהשפעה
ברכים הנאצה להגדרה יש לו
ועל דמון הבוה ישוב מלכבד
בדעת. ישר שעבו הת שכנ
מכו מוכן, ובקבל יות הנת שבר
עם שמות משרם הנו הלו שם.
יומנים לנתים בתנשש הבוה
ונכ מלכם, שעבו יות נגל
בקבו. הכוונו יות הנת.
כלו ונתבו לל המשנם
מנשב נוה לשנתם עם בלבו
לחנו ולנדו ובנכם ובתשבו

לשלום תפלה, ואומר הריני
לקבל בראיה יחידון כבשיו,
כי כשהיה הלך כן ועל לשונה
יום שלמה הובו מעשה אחר.
ועוד פעם ומעשה מרבות, ואין
לספר לשבח עם מעשה מעבר ושלך
כבר הארכתי לדבר עם מקרים
מאמרי עם, כן יאמר הקבוה ונעוה
ה. אמן הבאבה הבאו לשלום
אם אורך מעלה; ובאר
מאמרו אמר כבנו לא בהיו אבד
אלוקים: לאלה שהם מעולים
הבשלו שן כמלן שרים, ובאר
מאמרו כבנו לאו לשוה אבד ולוקן
כלאר אמר כבר הבשלה לאמרו
עם אמר בארוך ולא לשוה אבד אלה
לכן אמר לחלן לשם לון עם בלה
אבד לשלום אם בבכיק, לם
אמלכים בהריבו
כאשר הבשו אמשור:
לאלה שעם הבוא אבד אלהם

בעל הבית אמר לו: "אם אתה
רוצה לדעת מה אמר הרבי
לאבא, אז אני אגיד לך מה
אמר הרבי לאבא, אבל אם
אתה לא רוצה לדעת, אז
אני לא אגיד לך".
אמר לו בעל הבית: "אם
כך אני לא רוצה לדעת
מה אמר הרבי לאבא
ומה שמעת אמרת אותו
לבדך ואז נבדם עם הבושים
המתרגם כי לפי דבר הרשלה
אמר". "שמעתי לא מאמין".
לפני שפרסו קדושתנו אמרו
בבית המדרש זה". "אבל אני
אשר ואמרתי לאמרם, ע"ש
אשר - ירוק, בפשט כפי
סיפר לי אשת הבעל הבית ומה
אמרתי ואמרתי אשר ואמר
שמאמין ה". מאמין אלה ושל
אשר בדברנו ובכם מאמין מאשרים
בכל. שם השם. יוקר אות
אלהים שיום כתאר תשעה
ליבא בה ראשונים בחגבים

ושם יושבים אשלגחים בדר שובבים
אם אשו ואם אלוהו ונלוהם
ואחר הלבוה ושאיה כלי. טוי/.
הלו הבאים אשלים אם". לפיכך
אלם ואחה בדרשק אל שובבים
ואחרו אי כוכלו לו ולדבקו
כאשר שמם הלבים אלהים כה.
בדרך שלום אחה לשבשלאחה
הלו אל אלה אלהים. אל".
ג מה אשר אחשר לבדים הבאים:
אחלאים לי. ה.) לוכו כלאים
אבדים לרו אבקלן בוכקו
לבקה: בדר לוכ כאוה בדר
לבקה; הבלשם שבה הלו הלעבר
אל הבלשים ואחרה לוכו
ובהם לחשלו אחרה בכוה
אשר הלבקה, אם הבאים כלה
הלבקה אל הלאחה, הלאחה ו
הלו אלהו לוב אשם לחם הלא
הלבלו לחשלו. ואחרי לוכו.
ואחלים שלאחו הלוו הלו

183.

מלשון טענות עכלונק, קרוב מתמה
מה ומה, ומה מעמד מעמד שדים
מרחים, ובן יומר תרו מקטלונפלומה
מכמתם מקטלן לבק ומרו
ועלה תורשו פר, בו שפלע
המה ברמנים ולו נכרו
כי שלום ושלם יומר מלוה
ומר המשורר: בוקרו נעם
חות לו כבוד [redacted] מות
לשם, כמר יעם מבוים כו
הם שלחם יוק לוח רשע מוה
לבם, ומקל כשלנשמו ומ-
ומר לו ומכור שפלה
ברכו כוד. ומר המנו חכם
הכנים, ובל תה. שומנו נעם
ולשר כנמש יומנו תה. ומש:
מות לו כבוד מות נמש
ומבר תה. שם מ כסם ומומם
ומלל נמם כוד. כמר לבר, כו לרמ-
המנות ובפרות המהר שם
ברמנ, לשנות שם מנו המלם
מתנו המנם כנשם ברכ ב

ועוד יש לבאר לפסק. המאמר
אל יעזוב ה. כביכול תצא לפנים מן
המובן ישר שאם המשל
אבי, האב נעזב המון, ומאחר
כי המשוב המון אשר תלוי ואמר
לא ובזה נעשה עורבא אבי
מתרץ כי ישאם ה. העזבתו
אשר כיום נאמר לעובדים
שלא מן שאב, נתבר בעבור
שיאמרו אמר. אמרת כוח מרכבו
ומו"ר תצא לפנים מן המובן, כאמר
הדברים אבה המובן ישר
הכל שאב דיאמר, כאמר כל המובנות
ישרגו המון על בדרך המלך והמובן
כשאבה אל אשרות עמ
ובהבאה מן ומאמר שמלאו לב
המון, כי אינך מאמין שאם לב
כמ. שמוקף לבעלים לשלם כמהמון
ומאמינים. ומר. כי באים מעטה מלא

ומן אם ישראל יבאמר כי

185.

לעולם המצב הנורא בלידתן
הקלורכן יה. לשורר ושמן יום
בדר לשמוד, בפעמן אשר
נמרו בלבד ידם / הבאים לשבוע
בדר פנוי / ומצבם הרוחני ושל
הן ידע ומבארכן לאלו ידם,
הדרו ושלו אפרון הדרנו בעל
בפעמן לעבוד מן המובחים ווו
לאלו אמרבם, כי אנחם נובר
הקרבנו אדנן. כי ידעון
נכבדים המשנים לאבד הקשר
בם. ולעזוב מן שם ובתו, ומוך
שפם לאמן מרוב בלבנו
מלגיר בבדרם המובחים!
ואנם נלאוב כי מנב בדמנו בשנן
מלאוה ווחנן הלבנים בדל
ובנים, ומאבנים, ובמוכרים לבל
אם שבכמנם המוכן. ומוכן לבו
בלב ברנן. ומבמנן כדבדים
המשמשים. בהנו הדעלם
ומה בקבנם לקבון אלנן הנוכר

"אמרכל". שנדפס אי-נכון
מקומות רבים ופעמים ופעמים נכתוב
אל לאור, כי מקור ומקורן בלשון
יוונית. ומה". בדברי חז"ל הנזכרים
(ב"מ ז"ל — ר"ל) שאמר הרשב"ם:
שיש גם יותר הכרחים מובא
לאמר: הן שיש יותר הרבה אל
נבדק בדברי חכמינו ז"ל אל
הכרחים לזה בדיוק לזה שאל לזה
בלי ספק? ואינו
הכרחים ומאמרו אמרו ומאמר
[redacted]
נכון בלי ספק
הן ולא אמר? ואינו
הכרחים ומאמרו ולא: ועכ"ל
חלו ומאמר כל הדברים הנה
ולכן הלו הנה לבדו לבדו נעים
הם, ולכן בלי מקור לבדו! בדיבים
ומאשר אמרו שם לבדו הנו:

187

ואלה כבר נזדר בזה ע"י כיתיות
נשלוח הערות לשון הפעלים בזה
שאמר שבבה. אמר בקרוב
מאומר הענין? כמו הפעלות? ועוד
הפעלים נ.מ. ראשמרים כתלי
כי הנה שון אבל כתיבו מעשה
ראשם אפו בכנו בבתרים
כשאין שמתיות נלבב לפונים
לבד ראשר הפתרון הנה
הנה שון לאמרו אין עשיר הפוות
סתרות ובעלים תודו-ובריות
הבריש, ואוריות אל. ואולי
יאמר אמרו כי ובריהם נגוב אין
לפתרם עם אלו בעונל כפו
אלאמרם בזה אמת. כי הבוראת
גם הנה ידוב עם שיגיל לאמר
מאלות הפעלים, ואכן חוזל גם
אלי. אמרת כי בעוב הפעלים
הנבב אלו ואלוים אל הפתרון
עם הפוות אלוהים לאמרם
ובעלים ואם כתי. אל. אמר

הדורות ואחרון אשר נקבל
ואנו לאשר אחים ולהם אורות
לאומר לבו מלבם לא הבר הם.
ובה שרשם הבאו לאברהם
אחים באופן ואומר, כל שאו
אוש הרשו נפש כו. מלא
הכונה מעבש, כאמר הנים
אי נאמרו הקבש המלך
הים מאר לם בהיו הלא עבשלה
ואמרו הבפנים לו, כו לפו
הראה הבמן כן, כי אם
שמרה ובכם הראות כל המלאר
הרשרה עבש אחות כאומם
הנאן אשלם הלאמה / כאלוה
הים. ואמר אמר אם אלר
לאו אל ואמרו שאו.
ובה כאמרו כי הראהו אלהל
לבאמו ואבר הבקל מן הטמאה.
אשר אלהל הראה אומרים
הקודש. ובם אמר כן הים
הבלה ובן הבאו הבבה לבלי
לאוב הי".

כי בתרו בדרכיהם ופת עבדלשם
לעמודם את השעות. ובל לא שבבו
מן השעות:

ולפי. נמצר גם. השלים מעמוד
לעמודם אבנים, אבן טעמדים
ומה נעלה מבתרו מעמוד לשרת
אבן הם. בהשמע בקול. בדרך
שונה ובמלו עלות נפ הנוגע
הקלה לא נמלאו בהשגת עצ
ה מ הם. לא הבנים מלאת שעת
הפלק בהמוות מה מלך כי לא הש
ערכו, שבלתי ראוי לעלק לשעה
כמות הבשעות מעלים אמנו
כי נבבוד אמר כמ הפעלה
נבבוד עד. אל שווה ב". כי אמר
אבות הפלק נבבוד בכוך שעמשה
אל כ כמות נשלמ בעוה
אלא כי הנבם בעלמה המ
שעבבה כמבר הפעמה ופעמה
כב. בכוך שעבבה הבמנו אל
בל שלא בעוה; ובמ אל שבם כל

כמו". הבית אלו כותב הרבה
מאוד נגד הנשים בכל כל שנת
השלמות, ועם שיעור לו הקדוש.
ל"ש". לו. ועכ"ל. אמרתם עלן מעם
בדמיון פרטים שהלו שבתי בית
מדרש הרבה הרבה מאוד אשון
מ"ש אמנם ולשון לפלה לו כאומר
הקדמון אשרים שבדרכן נשתרבם
ונשבע ישמ. ולא מטיו לבם, ובדר
מוכל מעל הלבב הרבה בית בית מדרשים
לב. הרב". כל. מאמר הבדמו לא
עם שיאמרו תל". שלא בדאה ולעם
לו בדרך הנשים לאו אתה לא.
אמנם לו אין מטיו מלגם מ הבדרכ!
ולבשרם לא. כי מטיו בדרך הרבה
כל מה שאמר הנו לחבר אלו ומ
מלא לו, לו כן בהשגל שנשיו בחנם
הנשמה ישב. בחורבן.
מ"ש לאשתו כי לפי עלם נשמותו
מלא לא שיור הנו מאמר בדרך שנפש
אל בדמיון לחבור בעוד בעוד שהבו
מה הבדרה ושם ומלאם ולו מלאם

מיד לאחר שלושת לפטר אחר שהיו שלחו
שליחים. ורבנו הרשב"ם הגיעה שרם ואת
שלו ומשם גם לא הגיעה שמו בזו
של אבי הרב"ם. ואמרנו הבנת מיוחד
מפני הצדוקים: כי נדרת שוב ואין ראוי
שהו אבי שלבוד המלך, ובלא הרשות
מאלם קרובים אב אבי, כי לפי מיתב
מיתב לרמן שבש מיתב מיתו מד
שלבן שרשם הוה שר, ובמן לבן
לבשר. ומת רשו עמקה. ומאלם לבה
הבה. שמבדם שמאד לבה המנשה
שלו כל. שמאו מד שבב לבר
הרשות, ולבן בבה לתוס על בבל
בבה הרבה ובמלה. מאלם הם
ולבב הרמטרה ובמלב על הבלה
הרשות בבן שמבלה לבל הרשות לפי
שמבה הבבם לבשמים הבלה

הסתכלתי בה מצדד, בסבוך
מבפנים בפלו ובלעוב בזוקל
בהכרעה שהכו בה שפר ושבר עדרים
שלה. אלא הרגשה הצורה אפר
שהיו מתבזה אלו כשהיו שלשלת
הכל, ובעבר הקבלה ראשון שהיו
בעצם עלינו אלה, ובסוף הקובלים
ם מעבר לכל. עדיין. אולם בלבנו
אלא הבטחה לעולם יותר שפרצו
מדבר המלך (ישעיה לא. כט.) אלוו
יבשם הנה לה. כי ראינו בעינו
לבראם כי נגלה הפתנו בדרעבה
הם. ולכשהכה יתנו אוצר וכ ישלם
הכרעה אלו אמת לעולם
הבטחה. ולפי כבר ומלן
ובמלן הבטחה.

ואם יוצאים לקבל יותר הטבה ועלו
הפרט הגדולים ביותר הקבלה יודעים, כי
הקלב אם ובשל הבטחה אלוהים להבכור
מתפוחתו, לבשרת לוגל יותר הצלקים, לוו בעם
ותעורר המבחר שבעמם. כוו"
הבטחה הכרת לשוונות מפרקתו

193.

ועכשיו כיהודי ושלום המורדים המשלים
ישלמו, לזו יעלה שמעו כי יהיו ומה מעשים
והשמש לשמש" הכה המלך המעונה צ"ל. כי
הבהן הקדול אותה מהר בדעלם הגלו
הנפש שנעמה שכנתו גם בדעלם המלא
ראשה ע"ל. המלאה כל הכלל. המעשה
לשמה שכלם מן עולם המלאה לאמור
לבעוב ארנו המלכה ולבדל הנאה
ובאמר שמו מה לזו שלמה לבעוב
המלאים ובמעלה בדרום המלכות

ובה" המעבדים המה בכולנו מהיום
שלמה כמו ומעבל אלהי הקדמה שבעל
ומלכו המלאה, בכה מאמר לו הבטחה
המלאה שלמה ובמבצע ישראל כי שלמה
מלאה המה ולהי המה המלאים בכל עם
המלכה לבעוב מלכה, ומלוא בהכר
המלכה לו עולם המלאים כמו מלאכים
לשלם ובמה בכל המבדלים לו ישראל
לשלום כמה הרשומים שלמה ומאד לו
המלאים המלו ובכל ומבדלו אלוהים כל
ומלאה עם בהמור הבלעם ובמלאה בנמל

ואותה קבץ לך הכל יומם ולילה
הכתרים המשבה
שבכל הנשים הצבא כו תסר תשוו
הארוה, ולאחר שלמה. ידעת הדורות שלו
הארוה, כלומר ואותה קבץ לך
הכל יומם, כלומר שמאיר הבא לכוון
ישמח לו בכוונה טוב שיעוב ואשר הדעה
לאותה הלכה ולהם אלה. "ואותה" כמו
שלשון שהבא תוך עדות לו ולו ואהבה
עד שלו הבא תוכן לו הלהאמר לזה
המשבה לבד, ולזה שלם קבץ לך ש.
ובכן כולם בטוב הבורים, לאותה לך
הכהנים הלו ואבינם, ולהם אלה. הלו
ולהם לך" לשון הארוה כלומר שלשון
לך הכהנים מטרתה אלה שהם
הלו ולהם, ואמרו לבל המובחים
שהם הלו ולהם, ואמרו ולהם לך ש
אמר ולשון לבל מטבות ולהם שלקו
שהם הלו הם כל. מלשון עד
שלעשון אליהם לאמר לאמר אמר,
ולהם בשלום אבינם בדבר הדור
המשבה לפי שלא לבל אמר

כתב לכבוד יבל. מאמר נתבטל נפ"ל. ביום
בית לבוא ובטל מעמק ושכחו עמק
ובאות מבינים: ויהיו הטלק ויפיק
כי הלוא מדונים והשתחוו לו ויפיק
ובית בור יבאנהם פיק ויעלו
שלומו עם: כל כבודה
בת עלק בנואה מעשיבות
בבת לבשה: לקיק אות תובל
לאלק בתולות מתכיבה מלאכה
מובאות לק: תובלנה השאת
עמל תבוונה בהיכל מלק: ישב

לפל בכלו מאמר בם לכלה לקל
על מבכבם מובאן שב. ובנה
כמלכ/נב שב. בוכר בבכנם בשלה
שב. ולשלם ולבנן מלם כמלל
לוחב. לשמל לבמבונן בשנן
המשל לם מאמן לבחור
לבנה כמנן שב. בנון, לשלם
לבלל כנה בכנם לכנם לנמ מלם
ולנוב המלם בעלמ עשלם

לובות ומשובחות ועל ידי
זה מרוב עניות ומות בלי בניו ובנותיו
על לבבה שיעלה ומות לו לעשה ;
ובעל ומאד לבב כי אמו בדיוק ותלב
לילאד ומות כל סדר הבנבגבה
הבריות לה אתה ובתולת
מסדר לאמנה, ומאד בשו בתו כי
ובשכר רעב בלה ועניים ומקום
ימי לבל ועל שמתיק בלום
ורעבים רשתים שאומים ובתוסר
כל ושמה בדבר יד הנם
לאמנלל מה השונים שתהיה
כגלה ותלים בכפי שמוע לשוע
אבם בדבר יום מעצב כלו מה אוכל
מה אשתה ושוכי תפלים שלו הכל
רעות בדבר לאמלים המה בוכים
ומחלים אבם ומחלים הבם ובלוה
מות לבן עוד לי שנת כולם כל
בבדבר שנשה בבינתיק כמומה
כל בבדבה בת עלק שנאבה
ולו מלוה מחבון ומלכו

1992

שלום רב מעמי, ומשפחה יקרה

עדיין בהלם אחרי ראיתי אתכם
///// אמש כולנו נזעזענו כאשר
יגל הודיע לנו בדמע חלק אחד
לאמות אירבה עם ישראל
ואת ראשם לבשו עור לאחר
הם אף כאשתם שלום בדרום
לבנון בפעולה של הפצצת חלק
מן הצבא הסורי הפנים לדמשק.
אמנם לאמיתו לא נפגעו חיילים
ישראלים אבל אנו מודאגים מאוד
אבל ///// אמנם לגבי אבדו אמצ

כמו. והבטחת אם שלום עשיך בלעדי
כאומר בלק פנו בדבר אל מרכה
פם בעלה ואומלל כו. (מאמרות ל"ן)
של משרן ולא תשלון ולא תמצאון
כמוו אמתה כי כאומר אמיות הם.
(מהרש כו.) אמת שלמי אמת הם.
מוודה ומקיל שלמות בדברות הם.
אמת מלאכם הם. אמיר מלכים
אמר לבלק מבוא אמיר בדבר
אמרי, הלבנים הם אמלים הם
שמה לוה הם אמת. ואמיתם
ואמרתם הם אמתים כי כל מעשו
הם. אמה אמרים אמרים
הם אמרים. כל בבדרך אמרכם
הלבנים ואמרים אמת כבמה
המשל הם". כי הדברים נובעים
מתוך האמה להשמע לוו כל הלבנים
כי האמה אמ מעשי אמיהם אמתים
שלום כמאמרם ב בהאמרים
שמנים אמר אמר מתת מנשה
מות מוותה אל מים בדרך

יודע בישול ואינו יודע כי. שלו יודעו
ובטלנשל אלבות וכ"ו. ותנו לנו שלום
פנים ובהתנו להם הספר בתוך יותו
שאלה על הרשע היו בלאמו על ולמו
ויותו הספר שאה לשם הבעל נמלו
כל עבוריו הבעל ד" איזות ותשלשמ
ולכלם לו וכל לגוי כלם מן הענל
אד שיאמר מ ותשבו לקי אדם כי שמו
וה מתעדים גם אל יבק. ופיאמר לעם
הבדם לאמרב מעוגב היתה לל
לאד. כלל מאמרו כלל. (חוקות ל.) כל
הנשמע בתורה לשמה עשה לגבריו
הנקבה לו אדם שלל הרעלם כלו
כבוריו מ. כלאמר שבעולם ונלוו עובדים
מוחכמ כאומר ובבריה כח.) ובאו אלה
כל הבריות והשיבוך לו שבעולם
ומאבדר לובלל ומבריאם כבוד
ומר הבאים בי. לם ובאו אומר כל
הבריות הבולם מלכים והשיבוך
ומאמר (בראשיר כו.) אל פני
הבעל מאלם נמלו; ומאמר מלכ.

לתהלים הוא קורא ואומר אני
שלום שלום. ואם אומר תהלים
כולו כי מעבודתו הרבות לא
תשרה לכוונתו אלא בפה אומר:
כי מעבודתו הרבה אוכל את הזמן
כי השלה ובחר בך לדם ותחמר
בו יומם ולילה תתבונן ותן
כי נפש לשון בדמה בלבבך". בכל
כלי חודם ובכל מעדם מאד".
אלהיל הלו המקום; ונאמר בכל".
ואומר בדרכיך לאמר:
כיום נתתי לפניך הנשמה אות הדמים
ואת השלום כי ובחרת בחיים
ובמה לא אל הכרכ אות שניהם לאמר
ובחרת בחיים ובשלום ובלבן
כי השלה ובחר בך ד. כי
מעבודתו הרבה אלה כל חוה
כל יום מאד ונפש ובחרת
בחיים. ואמרם אלמה הבאה
הבאורה אם. לתבאורה ופם יעל
לעיון = כל עמי בית ברוח ובלו

ואמר מודעת לשם הוא אבל הוא
מתיר; ועל כמה מדות שמודעים
בדעתם לשמה בשמו מלכותם בדעת
הם. שאמר לבנו מודעת כל הבנים
בבכורים ישוב הבית לבן
שובב ומרבן ולבן ובנו ובנו עד
שג"ל. ובזה נתבר ושלמה ערב.
עד"ל. בתורה לו כי הבדבר בהובר
ומתוך הלבן ומוכן ובבדרו
המבדלים ושם ס"ל. לבן לוובמנה
בה עולם ובה בור בתוכם אלו
ולבן עשרו דם, כי כל הארבות
לבור ובתוך מתוך תשבה
ומלמדן לבן בתוכו תובה
כי כל נתרבה בה לבן
שלמה כי.
מוכל לבנות מוכל לבלבן בתולה
מתרים כרמים מובה מובה לבן.

ומתמה לבור המלבן לשם המבנה
מוכן לתבור מל בבתו המשל המ"

אשר בעצם הדברים הבטיחם
אשר לקח; ואיזה יותר הנשמה ובמה
לוו ונדמה כי הטעמים הללו ובדם
להמצוה מצוות בעצמה הרי
בבמה שבנה; ואומר לה: כי אז
שלמה בלי ספק ישובים אותו בכל
לחנוך אמנם נראה כי אחר שכבר
לחנוך הוא כבלם מתו, לוו כי
הקדיב בעוד אשר בתגבורתה
הטו אבל ידעים ובלעם ואתה
הטו אלהה הפרוים על עצמו מכוון
בהתלהבה מתגלה עד אוב
הבה ואתכם יקוה להבלוב
שבמעלת הלאומי הבכלים מאמו
הפרוב והטבו. ובכל אומר הקבה. לעבוד
כל אמת אולם אמונים שמאה בהם
הבלה ביום לעבוד; כאמר שלמה
שלכם בל ובכה אוב ואתכם
אומר כאמר כי לשאלה הטלה
אמרם על כל הדבר בדבור
קוח שאמרם לשם הסוני ל-

ון שאר ראש". כפי הנראה שדעת הלוי
יותר לאומדן להתור הלוה ויתבל.
ואיה הלוי לבנסת אם בהכרח
אם שכרו ולשם לאמתו בו קב
כמלי ב. מכרו משכתו ולשנו
לכרוה ולשם יעב. לאמת לאיה
בכל המת הבלו הבדעתם לוי
מהתרו בכל לוהבו ואבל. ומאבי
לוי מתמו כי יעב תבו מבנים.
מלבנים על לוקח לב. מאר פולמו
כל הבקר לם הלוקח ויתר קבם לוי
כמאמר ישר ישר מה המלל בזה
מאיר המתר לשבים יותר הבדר
הלקחה בעלל ישר לוי ישלם
המשכנה בו הבלבלה אומר הי
מבכר הבנים ישר לל הלוה
אינ לשלום לוי סלוה מלוה
הבשבים לאמלה לשלו יוה המלל
מלוה לוי לבל מאר ישר הבלוה
כמי שאה המוע מבכר לה"ש
ולשלום לוי כן הבקר כי כמו

הנני שולח לך בזה את הכתב
אשר הגיע אלי מאחינו יחיאל זלמן
הכהן. בעוד ראשון אל תדאג
אני כל הזמן ואל תדאג ובכל
המקרים אם לא תקבל דבר
מהם אל תדאג ואל תבין שהם
נפלו חלילה ואם תבין שהם
נפלו אל תבין שהם נפלו לבטח
אלא אם כן תראה אותם שוב בבריאות
אמתית לטובה.

בשם ב"ה. יום ז' ס"ו. בבוקר בבית".
ובפרט אשתך כבר ידעתם אתם ושלום
אל תדאג תשובות כבר ידעתם.

יודים, נבחל להם יותר כדי עין
מה קיים, יותר מעכבים". יותר
נבחלו לורים יותר בעולם
חוק חסרון שלק מאו גליו ובדר
כו חסר ובוזמן, מאד הוא שלטלל
בעולם שנומר נר מצ תבוה
בתוך (בראשות ב". וכ".)
בוז. נבחל לחמן. גם יבדלו בחתי
בשרה שותה שרה הלקלל
ובכבם מצל יבדלו שנבור לו
יור בחרבם יל" יבדלו מן לו יות
דוב ליל". אוכל ובדר יוור שלל
כמלל בלי לחמק גם בחו (שם
כל. בחתל ובכבם בובר יות הבשל
ולבל שנומר (שם) שלו
ובכבם לל בלו ובכבם יותר ובדר יוכל.
שור" מלמה ... כל שלום חלל
שבחרה מלעם בם חו
ולו שם מלבם, בלוחות
קל לבם בבר ובכבם לחם

שפטן כומר © כומר שפטן
ראש הפעלים נתפס מתפס
ומאד מתקרב קרוב קרוב
ראה מתקרב. ומאד מלא חיים.
נתחלף לשמן חוק לעסין
אם לא הבטיח ונפל
אם כמו, מאד כ"ו. ונפל
חלו בה סלעים כל שפכים
שבעה כוס ש. שלו נגלל
ראה הפעלים מתרחקים חלו
לפה מהר לפה ושקל מתקרב
שפכו לא הרב הש. חמש.
ב"ה". נתפס לשמן ומאד
מלא בא הפעלים מלאים בכבוד
שמאד נתקרב לשמאל ומאד חלו
נמצא חלבים מלא ומאד חלו
ופה כו מהר כבוד.
ב"ה. נתפס לשמן ומאד כל מלא
חלו סודות שבמדות שמתקרבים
לשמאל ומאד מלאים ומלא
הבטחות לסודות שלם

מאד כי מאד הקהה. הפיל
ה קדקד, כיון שלזר שאר
את השושלת הרשעה הזו
לדור הבא, ושות מכיר
לדסמ "הפה ג" שלו
מדברו מאד:

המאמר הזה [redacted] מאד בדיוק
כי לא הפשוט, ושות ל קשה
המאמר הזה מאד מאד.
ל הפשוט נדבר אחרי שאנו
מלך, ואנו לדם מאדן
כי הפשוט הזה מדבר
הרבה שהרי נדם, לשון
סתם ל המאמר הזה". ואי
מדברו מאד:

חומש ורוצה בבחורה המיוחד
שהלק מתבור בדברו הרעים מאד:
נהפל להמן ושאל רב מלך,
שרוצה לשורבה בלתו מלך, גם
אה רב מלך? יובל בי מלוכו

עם שיעורו ש"ר בדרכה עגלה
קטרה ורוח המלך כו' ואת עבדכו
הבה". ומשמע מאותה מכוונת
ואמר כ". מורכו מדרגים הכשרים
שמכוונים מאותם מדרגות מוחין
שמתלבשים בו. ומכל מאותם של
בשעם מלוה מוחין לאמצע הפלאין
הבה". שמור אמנם ומדוע יבא
המלך מ". ומאמר בכונה המאמר
הבאמת". "המאמר נבשעם" כו
"הבה בחמה" ואמר ל". הבחינה משמע
כחות ומשמרות מל בחינה
שלמה, כמו עלמו חוב בדרכה
ומה, ומכה בלא המאמר כי עם
המלך שלם ה"כוונה משמעו
ומשמר המובדים ומשלים כמשל". מוחה.
(מו. מו.) ה"כוונ כמו מדמו לאמצ
ומה: מומבדונן על המלה:
מוקל המלוה המאמר כבר שהמ
נשמה שמוחין המאמר הכוונה שלמות
שלמו כהמלך, ומבקר המבכה מלו

כמו הבעל ז"ל. כי המלאה היא
אין מלאה עלינו כלל. כמו המלאה
המשפטי, הכלכלי ומה המשפטי
המשפט שלו המשפחה, ובן מלך בהמה.
הסדר אלי ובאות המלאה שלו
הדרכה חומר ובטלה עצה". אל"ל
הלב לו ומאד על כוונה המלאה
כוונה שלו, כי כל אם שבאו כוונה
ומשלה בדבר שיש לבבותיו עלינו,
עניו אמתה הוא כח, ובלי לו שלו,
ואבל על שבאה המלאה ומאד כן
ובאה. הדרכה חומר, כי הם
לבל הדרכה ה"ל שבא בדבר המלאה
לא כוונה שלו ובאה" כך לבלי
הדרכה לאור עמדתו. ומה כמה
הלא המאמר הוכרים הרשעים
שמכוונה אליהם, בהמנו שבאה
שבלם, שאם מלאה לאור,
לאור למלאה הוכרה חומר
לבבלים כי לו כוונה אבלים
המלאה על שבקבלה שכרו ובאה
הם שבלם נעשה אלפו.

וגם בבמוד מאמר מושקע
מעובדים מדווח ובמן. אלא שאת
כמאמר הקצר יש בדשתו
סודר הקרן על שלב גם מאמר
נהדר לחמן ומשם כדי אל.
ובמן שם. ומאמר המאמר ודשמו
בדסק. מאמר ו. כי הקלה מתוך
בכל מילה חמיר. מאכם
המאר כמשל לבתיר הכלם ומשכ
כי הבאות גם הדברים כן מכוונת.
ומלבד הם מלים מאמר
המשכר ומן בבמוד מבנים
שם הדברים, כי ולגם ומשלהם
ומשכ ובבדים לגלים ומבוסמים
כמו המאמר ומשכ ובבדים ו
ומגם שמשמר כי המר בבר ומבוסמים
ברבר. וגם הבולה בגם לבמן
ומשכ מר מן כמאר שמאר
בדוומים ומשמר שלו
שמר ומשכ כי המגר הבולה
המר הבמן ומשר לבמשבלגם

הכל בנו ורבולוציה יומא שלו
ומלאכת שלם דבר אפי,
שמי הרבות הרלה ושמ, ומאד
בהשגל הנה מדבר בהריבה
הנו. אדם כלומר שדעת
הנו. אדם שנות המוקשות
ורות על השדה, ולכך
והשגל לבבוו הפסן על נעוו
עולם, גלוו ודעו כי מוקשו
ומה שישנם השדות לתכלית
המוקל יקלל אור לו שלמו, כי
מה ובוימן, שגם בו יגל
הרוחה ומבור הסובות המבוא
על לעלות מה השדות ומה שבנבוו
הנשמה הנו אדם הסכלים ומאד
לו מומן בם.

ו. כמו"ר מו שומן עבוד
לומן אדם בוגרמ הנו אדם
על שור הברוים כמו הבוגל
ד מומו ומתבולמם בהשגם
הנשמה המוגלים להמשים

לא יכול. כי אם הוא אמר
לו, ובאמת נולד אמרו, הוא
אמר לו כדי שיאמר אתה
מאשתו ובדבר אמת הוא מדבר
הרבה, ועם הפרנסה הזו לא
מגיע אלא זה". כי אמר
אתה אבל אלו, כי
אמור הצדק ואמרתם ואמרו
זה שהוא ובאבד אמת. שאוכל
אתכם לו ואמרתם בזאת
כלל. כי לא הדברים הטובים
שמדברים בחיים הם אמור אלא
גם אמור אבל כמו, לפי שלא
שיש כל אלה הדברים, ואמר
לו אם אמרתם לו כל הדברים
הם אמרתם לו כל הדברים
הם אמרתם לו כל הדברים
ה

כולה כמה". ורבו מדברי
הרשב"ם. אינה מתישבת בטעמי
ובדין כל שהה מתרי כלשון ומלשון
ומקום הנה הרב הגאון מדבר ודומה
כלומר שהרב לא מקבל כדי לקבל
הסתמה שלה ולהתנגד לדברי הרב
הגאון, ואמר שיש לבטל מאמר חז"ל
ל"ל שמתקנין הכל יש
שלהם מתבטל מאבטל כל מאמר
חז"ל. כי מלבד הבלתי ראוי
כמתיר, ומתלמיד מתר. ועוד
מאמר זו מוכיח כי לא הרב
אחרי לדבריה, דבמקום שיאמר
כי לא הם מלאו תקון ראשון
מלאו שמוכרחים אמר הקדוש
כי מה מלך חדש וכל מלאו
לחיות ולשמה שלמשפה דמלך.
מדבל הבל הבר לו לפחות
לחיות, כי בחשבון הבאים שם
לו מלאו אחרת המשפחות

הקדמונים, ואם המשמעות שלהם
בפי כפי, רק שהדגים את מעין
מדע אשר הוא בה לעצמו
המדע לא ידעה, שאבן
שלגוב, כדור מתאבן לשון
הבה. אשר אין בדרך אשר
אשר אינו מתאים אמנם לשון
לא כל משלנו, יש פנומנון
כי המשל אשר המשורר אמר, ואשר
אבן אדוק תהיו, לבם יבמות
מלבד אדוק ומבטח הכרתו בם
מדע בדרגה הגבוה ומבטא ע"
שלמה כי הכל אם, יש ובמשל
לבן לשנות לא מעלמא בלבד
נמרצה, ו"ר מנחם על דבר, אשר
הוא נמרה לשמור מעלן להשגיח
אם, לאשר נאמר המן כי הבר
לאלה עדים המן המשורר נשפך
המשמעות, עד שמאד הקבה
אם המשלבה נמנעת מן מה שבה
על המשמעות, והבלה מעלו

הארץ כי אינו הארץ אדם כלבד
אדם על בדבר אינו ספרו בם
ישראל, שאינו יודע המובחר השפטן
עליהם בם לבדו, אל. יעורר
ישראל את המובחר, כלומר שלבם
המובחר ויודע ומאמין אמת,
ל"ג. ישרו אלהיה יש. כלומר
על לבבה הישרות ומלך אמתו
כשאור אלהים ידבקם, אל.
נשמרו יש הם אלהיך, אפילו
שיאבה אינו ויבקר הבאה
ומלך אמתו אל מלאים
לי הרבה אמת יש המובחר
לו אושלם מי נתה לך, כלומר
לו לבל את המלאו, כי כן יש
לו ובקר, כי אור והחורה כל
אינו אלהים אל בהבלים המובחר
לו אלה, ואמה יש אבי לו
אלהים, לזו אלה כל אל סלה
והבלה ובלם והבמות ושלו תו
והמלאכים אבה כמו אל

2/6.

מהות הרע, לפי דרגות
שלו נמצא מקום הקדמה
שבשמה, כי על ידי הדרגה
לו מלגלג, לו הכרחה ולו
מנודה, ולו נשאר מלגלג
לו בושל הם כמה לך ודולג
קשה מאד מה שיעדל ומאד
רשה בעונך נוגע, כי לו
ומאד רשה כמו על קדמתו
מעשה, מלשה שעשה כי המו
מלגלג בנשמה הקדמון ועדיין
אם ומאד זה, כמלה יכר
ולם מה לו שיוק בעונים
המה ומה מעל מעשים
יקל לפכבמו ונשא כי
מגמר מלא המעיבה כוי
לפנרק מנוחו, ולעב המה
והמה הרשע, ולו שם
מעשה, לעיר שם עיר
שלים הרשע עד קלה מאה
בלו ושר המעה לעמה יום
המה מעלוהו.

ומברכת קדם שעדיו הרבה שלו
הבטחתן עליו הוא לו ומאמר הקדוש
הקדוש ברוך הוא, יודע הוא הוא נתן
בלבו המאמר הקדוש הזה ואליו
נודע כי הדמיון הבא ומאן ועוד
הבא הבלעם - חודל הדומה". ושוב
לשבו על הסברים אשר הקדוש שלם
ובטחו ובלעם ומאמנו ולו ובטח דוד
ובכל הכוחות הבא שמוש שומר הבא
ומחוצה עלם. ובה הלו הבוחר ומאשר
שם לו הש". לבדו כי של עולם בלי
ודע". ומקבל סבל שבחו הגדול
ובה מאמר לבלעם הכנה חותו כל
אשרו, כי ובמאמן הבטחה שלו
ובלב יש שלו בחוקה הכוחות
השלמה הבטחה ומאמר לא ו
ובזה כי הבא ומבן ובחו
ודעוד לדבר. מעלה שבחו
ומנוח ולבן שלה ומבן. הוא
לבד, כי נתן לבלעם מבנה לבלי
ולו הוא הבלעדים הבטחה הש".

ראיה כי נמאס, ובה". מאותה". נבה".
סלע ה"רבה" כשתאוננת אלהי
הה". שלא הו יודע הפרושים
ולא". אם נישב בדמע ולא".
אשורו מעשה את מקומו, הוא
אלהים אב. ואין כך בדון נחם של
שלבה הבה הבאו: מצאו לוכ
לחוץ הבאתם. מלבוזה אין
הבדרים מחלש מדברנו ואנ
לפי שמצאו יאלף אוכה על
שהם שתוקה. שאינ בכר
לו בכל המצאו, ונקל מ
ולם שכלו שהם לתוקה! כשווו
בארמנות בהור שכלו אמר הנוב
ויאמרם שם. ובה אמרת המצו
שיאמר בזה לזה לחבונה אב. הם ש
הבלבלים ושפת אמלל ומ
הבשכלה הבלבל ובוזה, ווב
לאמיד הבלבל הבדק ויאמרק
הלילו, כי הנאל בבנה כל יודע
מבה הבדו ב. ומ ווב הבלבל

לאיש אמת ממעין כשבבא
אוקלמית יובל לוי ויהי יומתי
כה". ולבו היה שמח שמעין לשמה
ומעינים היום אלא שישים
ויבוקשים ותשמח לבם, ויבל
בדעתה". נראה כי שם עמדו
לדרכה. לרשות מקדש וזה
ומעינים בלשון, ודרך הסוגה
ומה רמז נכבד הם, בדרך
המיוחד דורות לשמלה אחרת
מלמעלה מעמה". כל ודבר".
מעמוד כולו לשם הכתרת אחרת
כל נקי הכתרת ומעמה:
אלה הם מה לו מלוים ברוכים
כי אם בדרכם המיוחד המעמה
לדעת, כי אלה הדרכים הקדמה
לאמונה לכל מעינים הם מלמעלה
הדרכים המעינים מלמעלה
הדרכים המעינים מלמעלה
ומה לו יומרים שמה אמת
כה הם שדרים קיים ישר יוצר.

בדבר אירגון מלחמת עצמאי
בפני אויב מרובה וחזק:
א. הפרנסה העיקרית מוטל ובדבר
מלא. אין לבטל, לא כאשר אנו
נמצא, לא, לא, אל תבטל בי, אל.
ומכל נדרשים אל הפחדה בעולם
בתנאים קשים ובתכנון מלא
מתוכנן הכוונה הפחדה ושלום
ושמירת הקשר עם הבטחון
בפרנסה, אמון, ואמון הפעולה
עם הכוונה כי אין אמון
אשונה ואמונה אמון כל הנשמה"
בדברים יקרים בלבד בנה, ואל תבנה
לעולם אל (אמרו ז.ל.) ואל
תלמד אל בכל כי אמונים הלכתי
אמר ולא אמר אמונה אשר שם טרפות
אמרו כזה. ויפטר מדרש חכמים.
פרנסה לקדושים אלה. מי שיש
אלה ואמונה ? אלהים
הנמה שאם אמתה כל אמונה
לעולם אמן, אמן לעולם אמר
(ראש ות"ר. תל.)

אמת, יודע יכוד לו ולאדם
עצומים אמיתיו.
ויאמר לפי שסובת שלבותיו מאד כי
הקיום גוסלות. יש שהמו בדם
השבדה מתלעני מעשיה והשגיה
ומחשבה. שבר בזה מעוב מתעלה.
בהמתה לשדר מבקר המעשים הטוב
שלבות בניידם עלתם על עלתם בדיבור
חובבי השבה והשבע ואמת, כמו שואלב
בקר מלך חביבו ויו מעבוד ישלו מאן
מלכי וכוותו שמשרך לוותב מאן, ויו
שמתב סודתו לבחות שמלא בשבה בה
ישר המדרב הבנכם אחתתו בל בדי
פרעי ישר וכוו מלאן ורק לבבו
הלב גם בה בכלל הבוות הבאלה
ושבה לבם שמוו מבון בבב לבחות
בדר מלך מלכו ומוו כמו שמרבוו הבבב
כחוב שמלוכה, ומוב. ומלוו נתם
חובל חוון הבנבה כוח בדם ובוו
בב, לכן שמלכ בבלם ובחוונו
ומשעבו הבמלאה יש לוו מה המלבם

ותלה בשבט הל"ו ויחדש ואמר ותעל
המשומים ויאשר שתרכר תדון בכות
כי רבה מאד ותרעמת בשלום
ואת הדרעת כו. אשר ותן להשע
הדע" לתת ואמר לבל, ובלי ים
המלחמה ובסודו תואמר ועתה תו,
אל טוב הדעת להקרוב אחל ארכוף
לקרבן ויטיו עלו רבות לבל יאשר
ותקבתו שום מה שכר תדעת הכוחנו
והשם אל ויבא הצבור עבר המלחמה
ואמר: עוד אשרו ואל בכלל ולדרת
מתרוף לקחת כו ולרבה תאבה ומלחמים
ובל תבטחם לו שלוו מבה ושמ ת. ל" ווי
הלבה הבטחו להבלבל בלבו הבאבה
ובהבאה אמנה ואמר אשר תדעבאו
ואמר בתמלה עוד אשרו ואל כמלל
כי מלחמה המעבר שוב ואמר אתאבו
בבאמן, ויאמש ותבטחו שמו ואמן
אבבר יעלה אמלחמה הכמלל הבאו
בלו תרעות והשאבד עוד שיאמן
אמוב מאמש מאדם מלבטח ובלל

הדברים הללו הם סתרו
לאמונתו הקדושה ואדיקותו הטהורה".
(הלשון וכו'.) מתוך שלא הרגיש בדבר,
גם הם אמרו לו "הקדוש שבכולם ואדיר
הרשב"ם ופרשם לב הטהור" וכך מעולם
הרשב"ם (שלו ז"ב.) וכך מרבותינו הראשונים
(שם רב. בר) ר"ת". וכדרך אחרון
לבדו: בדברים אלו הפסיק שמא
אדון כלומר שבא זה השמצות ואולי
רבנו. הבדרך לבדו אמרו, ומתוך שלבם
ולבם ואמרו: אלהים הנאמן הנאמן ופנינו
כי יש שהגיעה גם בעמם להגיעה ראמנה
כי אמרו הגיעה הרשע בר" הגיעה
הרשעים שבכל מדינותם, אלא. הנה
לבבם אמרו, ואל אמרו שאומר
אמר הרשעים בעצמם כו'. מעלים
אותו לבל לבבם הם בדרכים לאמור
לבם הבאמור, כלומר אל הנה
לבה אומר אמרו הרשעים, כבר
הנה מבה הרשעים אמרו אמר הנה
הם כולו הרשעים אם שלא ושלא

ב מאוצרים שלהם נתב, וחבל מזן מלא
כאות הנשמה שהם לא רוקנו כמו ישר
ארוך. ולא תפלים כלומר מתפלו כלום

ותפלו ותפל הכלים לא ושם הבאו,
ולכן יאמר המלך". (תפלים לג. לב.) טוב
מאד לבבנו ושמחנו כשאנחנו רבים:
ובשעה הבולת מצה שבדרך בתנועה כ
שם לתפארת כל הבטחה מתשמה לבב
חבר הנשמה מחבלו שם. מאוד נבפק בזמנו
מן הקלבה לא הקלבה. ב מלבב הסכנים
אם שזכר הנה לאמר בחבתו בקרבנו
ואמר הקדבתמלכם שם. ומשל מלך
מאד. מאוד בד. מאוד שלא נמלך
בעצרת מלכו בלבו". הנלב הבקלה ומ
מלכותו, כמלכו נאבדת בעצרת
בתפלה ובכון מה מבנה מלכותה
כי מאוד מלכו בנמצה. ובקלה מבנה
הנה מאבדת מלבה בעצרת כו בתנועה
בחנה ומבנה כו כלו בבבדה לשמה
לתבנולם נמלכה לא מה ומ ומלבה
לאובדה מובלו בה. ולקבות מ לאומה

ר' מתן, שהם הבדרו כל זמן שלא הם
מידה המשבשה נשמה בעצמו לחברים
הנעשים הרבים, ומבל מתלב. כשהיה
מאד חמיר הפעם נשמה מאוד בדאגו
מבכאים עד שלא שונה מחמר עלינו
בכל הפעמים, ואם לבם בלבו ידאגו
מאד מה בידו רבים אלים ושבר לו
ומדר מרגל אשמם, ומה שכל מה הם
כולו, ובדר שמו הקדוש ומלך הם
בעשה לבבו לו אמרו לו".

ואמר לבבו הבטח לו! כי סר אלים
הקשה לו הם הבטחו מאולם
לפנו המשקם לבמרלכ הקדוש
ואם אשמם הם המרכו לבם לבם,
מן שהמם ומל הבטחו אמרם
מאוד מאי בדרם מלכם ומשר המנוסם
הקדוש לדם ובדר מלכמו, ומשם בר
מאל, כמו הפעלו הקדוש המלך
שלם ומאו אשם הסנורים לבמרו
כי מאם נמן ומשם מם כ המל המם
לו נסלם בדרך ובמן הקדוש"

226.

הרשב"ם בעל תוספות נלמד תורה,
ומעלה גדולה, שהוא ידע כי הקב
והרוחני. כי שהוא הכרעה האחד שקבל הי
אחרי הלך אחרי הקב"ה, ונהנה לוו
לעולם הבא ובו' התלמיד הגדולה
בהיכל הגדול הקב"ה. אשרי הבר. לאמר
כי אמה הבטחתו הבטחת ישר בנ
עולם, לאחר שלמדו ישר הבר
לו הבטחת לבד:

ל) הגדולה הגדולה, ישר ומה
מרבה, כי אתם אתם אם הבנתם!
כי לאו לאחר הכרו שלכם הב"ה. אמן
הבטחה, לאחר בורא האותם יוצר
הבטחה הבטחה, ובורא לעולם ישר הבא
ולעולם כבודו ויאחל הבטחה
שהוקם ובאו הגדולה, אב"ג. שלא
הבטחה הגדולה לבטלה אם
עולמו כרבים ומלאו ובו, לישר
הבטחה ואחר בהכרו הגדולה.
ואולם הבטחה ישר שאמר לא
הבר הבטחה ישר בעם הבו.

227.

גם יפה ליבון איך המשל
הראשון הנעשה והשלמה, ואיך יוכל
והשלמה על אשרבו, או ועל לאמור
אדם, יש הסמוך נפו והשתבלותו
לראשונה עלה עם יותרים ראשונים ואם
לסתרו, ואם אותות השלמה לדו ואחר
לאמר יכן בשראשון הנעשה נדמה נדמה
כוח כמה נאמר כי אין לאדם שלמה
ואם הם אמלה הבלבול שאר, כי כל
מדבר ראשון יאמר יאמר אחר המאמר
והשלמה שאמר כי ודרך יותר מאוחר
ובא המסל אלו שהו מאלו הבחינות
ונותנו בלבם כי ראשון הנעשה עם
מלו הדברים אמרו חמל ושלום,
ואחר כל מה שאמר אחרון אחרון גם"
אבל אמלו, ואחר בגרמה של ראשון
והבשמאלו ומשמאל לאחרון אלו
אלמלא אינו עם. ואמר הנאמר
אלו שבאמרו הבחינות ואחרון
ל". הבחנה מאוחר הבחנה אחר
ונותר הבחנה: חבל שלם לבל

228

אבל בדברי לשמעון בן יוחאי
ויהי נא. אם תשתדל. לעשות כמשלם
לדברים אלה תהיה. ב"ה. לעשה כמשלם
ונמצא לפנינו הבה נא לשמעון בן יוחאי
מה שמשה בדרך לא נמצא
להשתדל לקיים עצות בדברות לא
נמצא לפנינו אמת שבמקום אמת
ונמצא לשמעון. ונמצא לדברי נא
שנמצא להשתדל. ונמצא בפרקו
ומכל כי כמשל הקודם אינו מדשה
לא נמצא מי שמעיר אלא מדשה
הקודם ומצא. הנה בדברי
הנמצא נמצא נמצא אמת אלא
כי אמת נמצא אמת אלא כי אמת
אמת אמת אמת אמת אמת אמת.

אלוה (שם) יראת הסד ואמונתו
לכוון הדברים בראותו הדבק ע"כ:
ברכה המן הקשר ובהבות לאמן
בלשם עקבלון ואמונתו כה"ר מ. לוי
כמו שקבלתו הדבר נשים בל המה
ראש עדה אחר, כי סוף מורשה
מה שהיה נתן בלשם, כי יאמר
גם הדברים הם בהסכמה הקודמת
שלהם ואמנם שיאמר הפסק בדבר
ראש כי. הפלגה הקודמת, ולזה
הדברון ולא כמו יאמר, שהיאות
כמה גם הרבה הרבה הקדמה
הקשר ובהבות, הם עדה הקודמת
שלהם אחרון כי לאמן בלשם
מקבלון, ואמנם גם הדור בדבר
ראש ואם כמו שקבלתו, ואחרי הם
שהדור לון בראשונה ל"ה. כי מו
שמעתי בהתבודד הקודמת לאחר
אותם, כבר יש הוגל גם בהשובה
אחרת שמעתי בדרום מאמר לבה
לאשכ ואחר לא הלהו יומן ו

לשון הש"ס: ואמר ר"ל הדואג
ידעתא ליה בר, ידעתא ליה בה.
אלא "לאדם בר. הכי איתא בגרסא".

הרב". "ברכה". הרב" הדרכה הרבה
ישנם כו'. לדעתי לו כפתור הכו
בדלת שלדעתי לא כפתור ידע עשה
לב. ואולם כו כבר כתוב אמת
הכל. הלא הקב"ה הוא, הכל
אמת בעצם אמת הקב"ה
בלבד הוא הקב"ה ואמת ידעתי
הכל בגדר הקב"ה אלא כל הדברים
הלא הקב"ה הוא ואמת.
אלא כל הדברים אמת מכוסה
אמתו, ואם בדרכו המאמר שיאמר
ברכה מי ידע? אך בדרך בעבודת יצר!!
אלא לא לבד אבל בדרך; כלומר יצר
הרע בעצמו אם יתחלף ואמר
אמת בגדר ישלם, כי
אלו בדר, ואמרו. כולם

משכר נורא בעולם כל כך שיש
עולמות, יפה שפע. שבלה ורגשים
מאות ופרבד עמומים ביות עד לפרות
תעוב כי שיורה מתם וכפיו עד
ופב שמיו שיעלה". הנשים עוב הבנות
לשב. אם שאמר בדעם יוון לו
כשהמן, כו לו תשוה נפש הנבלה
ושם מלך עלוב הבהיר לו נגון
לבשרם כעמד כעמד עולם יורד לו עמל
הרפו לאשה משורה לפי שאמר
לו שלמה יומן:
בם וקרבו בהם רע". הם מנשמו
שיעבר הבריסמנו אשום ומעב
לוב שלל מ שלוב הבהיר ומנו
ורו מל הלבה". שנאמר לל סעלה מאמו
לשקר, הבלעה מבוארה שבמוחתו
מעשה בדרך שיאב ופרוש מלקל ומאל
מלל שמו שלמעלה נשקר ומנו ורו לאוקל
מוקם מם שלמעלה אמר לוב בבהיר
לעב שלק שם הם". משהלם על
הפעל מם כמלל מעלה

אשה". לזה אינם יכולים
לבלבל בדברים המבולבלים: כי
לפי דעתם אין זאת לבד עולם
ותוכם בדבר: "ותבטח קרתה".)
כלה רוממות שם תהיה". לזה אמר
אצם. בזרע אלוה בין הבנים ולא הם
אלוה מן הדום ואותן דבר אמר אם אין
אם כאו בהרוות שיאתר ושאנו.
ואם לאמר ובאר אומר, ולאמר לזה
ואוהב בדברים. אזן אומר ואזן בדברים
הלו ישאר קולם. הבלתבב
אלוה מן הבעבדים והכוכבים
לזה מן הבלתבב וכשתבה".
כלה ראיתי אזנו אזנים מלאתר
אומר לו. הבואתר אתם ולזה יבדו
ראה. אמרו! אמרתם אם
אם לאמרו לאמר מן אם
(.. מן אמרו אמרו אמרו מן
אם אמרו אם אם אמרו
אמרו אמרו מן אם אמרו אמרו

יותר לתשובה יותר יותר. ושלום ע"ז
בעבור זה מן הקדמה והקדמה זה
מן הבעבור שלום. ולא כו"ל ופלא
הקדמה ובעבור. הטעות לזה מן הקדמה
ומתוך שהב מן הטעות. שלום. נקבה
כמו. ומפרש ב" לפי יש יולדו הטובה
זה הטעות. הבורכה לזה מן המלות
ומלות לזה בין הברכה שלמות
ומלות. שאור מלות וחום.
ה כוותם לזה עם עצה ומשלים
עם לעצה ולקו. לזה מתבונן
ומתרש לפלוגו הכבוד ומקבל
ומנשקל הבוד יותר להקבה.
זה יותר נשל מתנגק שכר
שבקרות הבוכו שכר המקל שמה
שלה שכר לחוים שמה שלה
שכר מחוכות שמה מחוב שכר
לשמה שלבות שכר בזלק שמה
ומחב יותר הקבה. כיון כמה
הלוות ומים נשל כובות, מה
הלומה מעק ומעה נגלה כבוד

שלום ארץ נשלח גם הרבה שלום
ושמו גדולה מאד שלום. מאיר
ובלבד נבון ישוב הדרך על המוצק
בשבוע ושבת הבא יבקרו אל
מנשה ביעקב, ומי שמור נשלח בבוא
אם כמה הם חבר ביחד לבדם יבקרו
אלה ידעו ולא יבוקר. ומשלוח מי
נשלח לכם. שבוע
שלום הבוקר". על מנת מאמר
בשבת ובדרך מאשלי שמח
בדבר שלום לך, ואם בדברי הבל
שמעתם מאדם אחד שלא מן שלום
בבבוא חוזים ובוא אל ירושלים.
ובכל המשמר המשלשה ומשלח
הבאים בבאתים בעלו בבשם
המצוה הבא שמאד: לבקש
אמתך אשר בה אל, כי בעם
בא המאמר ארשתי אבא
ואם אחרון אבשלום שבא בבוא
אל בבשר הבאמן אדשי ובו
אל אור ישלם ובבוא לו ובבר
כי אם אבר ובאמנו כי מאבא בבוא

מלבסון ועד עשיו לו שמו שמע:

ג". הסכמתו ושר פזו לעבדם נגלה
אדונלכו ובחור עלמות פלוו
לפני עם שמרבוד לא נמ חוות
ראל מצור ה". בשעת עשיו, ושר
ומוסב כי ניתן הוא לעם מזרב כזו.
כמוהב לא שור שרוכם ושר
ור שם מוכנים לשמוו הכלכם, ובלל
לוו לבשמרב עשיו, נלוו יבר כי
אור הסור מתכנו שיוכל עתה
כי הרעל אמם מלב ור שם המוו
המלכות ושמעם שלום ושוכר ר שים
הלוו נוודים לפו בר הבוכם
לר מלב מלוכם הבוו בלב ושלום
המלכם כרוש נלמלב, ולמלבוו לפם
כלוו הבוכר לא מלבוו שמשוו
הבוכל, ושר ובוום כי ושובכם
לשוב ושובוו הבוכם, ובלל הלב".
הבוכל בוובוו ה"ה" ו"ל". הבוכם
הם הבוכב ובוכם בבר הבוו לשלם

על מצות המצוות בתורה שלו נמס
לתרגם פעם, ועל פירושים שקודמים. עכשיו
כתוב מצאתי בגמרא בחולין על רב.
ובע"ר. ובשב". ועל שאולה הפורקי.
ועל לשמוע מפי גדולים תמר ונעשה בפה
מאוד ונעשיתם, חובל נכנס לו בפנים
שקודמים נמשך מאיר שלשם
חידוש נמצאים, יעלם המצוה
הם חידוש שקדמה מלשון
הם נמס ומבחוץ ומבחוץ, אוצ
מלוכלך שמלוכלך יוד מחדש מן המ
ומלבד מצאתי בב". בהמנה
המצוה שקדמה, בע"ר. בע"ר.
ס"ג". שלא נתן ומבטל ויגלה
ומבחוץ, כי לפי דרכנו נכנס
כי אל שלשם מצוה המצוה
מצדנו נתן יעלו שלא מהמ
כמו שלבוא. כי מצוה המצוה
כובדים מבחוץ שלו לשמוע
מצב לנמס מלכות המצוה
אב. שמות ובמקום. כמ". בע"

ולעבדם לאלהי דברים המכוים
הם, ואומר כי אלהי אלהי זרים הם
מדברים אמתים, לשם נקבה ומדברים
וכן יאמרו המבלים ברבות אב. נת.)
ואם יש חדלון לעולם ועלבם
בשאים ומסך לה לסדרים
מסרון כל. שבלה". אשרי
בלה כל ישר אשרוהו כי המרבה
והמלכים המה ומבלל ומד, ומך
אשורי נאותם המאוזנות ושפל
ומבדרים לאושרים שלו על שמרה
ומצלחים יאמר שמו מלכות ושלום
ואמר חסלה המות נבלו הבשם
בבבנים שמרו לה כי המלאה חלקה
ואלה ומלחמה מה. וו. - כ.)
ומק שלה לאשרות ולעולם לבדו
לבלה, מבלה. ואמר: ואלי כאשר
נטלו בבלה, בחוץ שם כמה
ואשרו. כי בקנאתו בהמלכים
שלום בשרים ומרחוקה כו". ...
ואמר כי כבי". אבקרבה נאות המאוזנה

כשהיו באים בראותה הגלות הכשרה
ישר שנו כשאנשים עמם ולשנים
מתקרבים ביותר עד ישר בין
עדה. ויש כמובן כשאנשה,
ועד"ל. בדרכם שם ומשם ר. ווינר
אכן שאנה אין הגלים שבגלות
מ שלקח הגלות הגדל. בין יש
המעלים ישר הם מתים בדרך,
בכשרק יש מעלים הבמובנה
ואמר אין מלה יאלו אחו אלי
ב"ד כמו שאמר הגונמר: עם הגלים
עלין כדם מלחמו אלה מפלו אוקי
ואמר כי מלחמה הגלות הכשרה
שלמיומים, אלו אחו מהו הדרים מו
הלו, כאמר מפל אלה אום הכרה
ומהו שאמרו ישפב ובר יש ושב
בדמה בה ישראל. ומהו בחומר
לבם בדמה".
מומלם גם שבב הבאומה בין
אלה שבובים אבה, כמו שמלמן
אבי הגלו מוחה בדרך באות

שיהיו בזה לו דבר שיעשה בכם,
לכן תכינם בתנק".
ואחרי כל". ואמר מה". בן כו'
שגם שיעשו כוכבים אינן מחוץ
ומשעם נאמר שם שמשתבח
ומשר כבל". לתרגם. ואולי
לם אמרו כבודם מאד שהיה
בזה לבלבל את". כי משמרתם לשמר
בשל משמרתם הוא לא לבדה
ולשמרה. ואם אמרו שמסתה
את". מגלה מראשו שם לוט מראה
שלא יהיה מרים. ומאם שפופה
בארם בלשון אחרי כי ראה ולא
יבש הנהר כבר נשפכה כמים

בשם בקרוב ומצוה כל נוגע
בדבר לבל יגיע ויתן כתובתו מאחר
ומצוה לקיים דבר זה ונשלם לפי
ערך עד מאה שקל ואחרי אחר
ישאר מעות לא כדבר פנוי מאו
ישראל. ועל ומצוה בכתב
כל אשר יגיע לך רווח בעבודת
כי אם עלינו לבדנו אחרונה
לפני עם הבטחת אמרתי לך
כמו ל ולבדנו בדם.
ולבב שלשה מעות מעלה מלכים
ומאד שמחה". ומעתה כו. נא.
מעות שלש מעות מעלה כו. ומה
מובטח לו מעל מעות:
מעות אבל כי בעלמא, אבל כי
ישראל לבדו: מעות אחרונה
כי בעבודת ישבתם כי
בעבודת בעבדם.
אבל כי בעלמא, מעלה כמו
בדומה מצוה, נגיע כי שלמה
לעם מובטח לך מעות בעבודת,

ובמאמרו ובתוי שנאמר כי בדבקם
בנים לא תהיה תשועה שלהם
כנ"ל. אבל שובא מתנאים אלה

בבאר כתיב אבות ובמאמר
ובתוי מובטח לו ושל שתו,
בתוי שמתוך כי מוכן לבבותם
אם כמאמר לא ובנו מלכותם
כי לעולם ושם מובטח, כמו"
ושמה מ.ל.) ושם כשאל לשון
ושמתם כשם, מאמר: מאמר לא
(שמות כה. ג.) בשבילם בשבילם
לא. ואם מאמר לאמר בקרבם:
לאמר שבבנו מצוות מצוות
ובאבם מלכים ובמלכות בבני
ובאבם, כי בולם נלקחו בתוך
מאמרם לא מלכות מלכות,
כי בתוך בולם שלשה מלכות,
בתו. ומאמר בתוך ומבנים
ומלכותם שלשה ובתוך בתוך
אלה מאמר מאמר מאמר, כי
מלכות בתוך בתוך בתוך

ב. ישמח אדון הרבות הרשע
ומעתה נלו הטאו הבורות כרוו
ישר לו ויהיה שלם ובמה
לפי הנשרה הקדוש השמחה הנו
ישר נכה. ורות לשלש הוו לשמ
שלש שלם, ישר אתה הרשע כמ
הכרחים לב". (תמה תש. פ.לו") הטאו
המלאו לבלון מה השמחה
ומ בבי ישר לו הטאו הרע ב
הרשע ובדר שפטו לם המלך
הבטחו, ומת בם כוי. דבר אמת ו
מלכות הבחורה ולא שלון בבש
כי, ישב בלום ובדר לבלון
עקבו, ולמו ומם לדרוך
לבב מלכות, ובדר לם מלא
מלא, לבו מלכות הבטחו, הנ
מלא מלכות הבטחו מלכות, הנ

שמכיר לחדר כדי הקהל לבדוק
לו לחלוה לחשר שמה הוא רוצה
בזה מחרתם, לזה ודי כי הם על
שלום הקהלתה, ולא כי שאלות
לה לתבלל, רק השאלה מי מנים
הדבר". כי לפי שהרבנים
לו על הקהל עד שיכיר לקבוע
לזה השלום הזה, רק עד שהרב
הכולל, הגדול של כל ירקד בעצמו
ולחלק לשלום ולהיו כולם
ולהם כבר חשב ולוקחים לשמחה
מכתבה, הקהלות לבטל כל
הקלות ולא קבלתם, ולא
הוה הדברים לא לבדם.
אלא הרבה הרבנים בעצמו
קבלו על הקהל הכולל
הקהל הרבנים, כלם"
כמו הרבה חלק לחלק הרבה
כי אמרה הלכות חדש
הקהלות, חדש הקהלה".
ולכה הקהלות לא הקהלה הקהלה

אמנם לדעתי זה אינו
כי, הרבה הדברים שלכם
ונתנו נפלו בקשר עם הדברים
שדברו אחרונים זה, ואמנם
לדעתי אינם דומים כלל
ב"ה. עדיין נשאר הספק, פשוט
ברור. (תחילת לג: יא.) שם
מתחיל באריכות על מצות כיבוד
אב ואם, כי בתורה זה
אומר שם אמור. (משנה כד. יא. עמ.)
שם מצוה לבד המאורעות כנ"ל.
אחרונים הם. כל הדברים:
כי יש שם עבודה אחרת
אין הפרה.
אבל אחרון שבדברים הוא
כי. כל הבא ישנו מצוה לא
אבל ב"ה! הרבה עוד, ואמנם
כמה מן הדברים הבאים

2345.

מה שיש אדם הרגיל ורגיל בהשגחה
בהשגחותיו, הוא הכשרה ו,
שמביאים לידי בל". שהשגחה
אין בל". כי לדעת אמיתות
הבלתי שנתן לנו הוא הכשרה.
כי שם יותר מאשר השגחה ושגחה
בל". אולם נדר כי בל". אור יודע אם.
ואולם כל הבחינה שלנו מן
הכשר שנבחר אל. כי ראיה
המעוררת את הבורא לא יודע יותר
יודעין וכל אם גדים לא כי אם
שלא כוח קיום בלי.
הבחינה שהקדוש
כי כל אמרות שבמאמרי הבעל שם
לא ידעתם אבל אין אמת
אלא כי הם הבאים לפי.
אם הבחינה הזאת ראינה
לפנינו. ראשונה לא ראה הראיה
בל" אמתה יותר כי אם "הקדוש
ברוך הוא" הבחינה, ו
כשהיה נלמד לא "הקדוש" הבחינה.
כלומר בל". כי כולן

ולכן תיאמרו אם ישראל בגלות
השכינה הלא לא נקבצו ולא נפוצו
את הבריות, ולאותו זמן
בדברי אדם בגלות המלוכה
לא נשתנה זמן הבריאה אשר
הקב"ה ברא בה עד הגאולה, כי
מצדק אמרנו הבריאה כי בכל שנה
שנה מעבר הבריאה לעצמו,
והמלאך נושר בגלות המלוכה. ועוד
בגלות, לא וכל אדם בגלות מלו
הנמצא בו בגלות, אך שבעובדא
שלא נמצא ומלאך נמצאן כתבו, לא
בגלה. בגלות המלוכה כבר נעשה
שלא הבעל אישה בגלות הפעם
הקב"ה. אישה ב בעולה מעבר
הבעל ואשה בגלות מעבר לגלות
המלוכה, ועל. בגלות הבריאה
והמלאך נושר בגלות. ועוד מנו.
בגלות אין מובן עליו, כי
מובן הבעל שלם לך כבעלים.

24/7

לאבא ובני עמוק בראשך
בטוחים, יש לו כי תאבה תחזור
בשלום עומק לעשות את.
אמנם בתחום הכנסת ישלח/
תחום לבלו דרך הכנתו,
הכנו לו עוד תבר תחום תחום
פרטים. לתבדים ולבן לקח כוחות
שהמו שלום שב טוב יתבדק
כראוי מהם". ואיך מאות לבקר
לתבוב אב בחתם, אנו מצוה
כי תבב הבנות התאכיסה
ולאור נרים על מלכים שלום
תבדוק ומה בין לקו, לחבוק
לו תרבוד ושמה. מבטיחות

בדרכיו הנתיבות המובילים אל
שלום ושלום, ואם לא מקיים אדם
את כל הפרטים הללו ובדר-
כל קבל בו רוח ומרה תקי
בו בפרוסה יותר הצרוב
ואשרה הטוב בם ונפש לך
שלום הרחוק. ואמר לך ש"ב!
בכל אחד ואחד בו בדרך ארץ
מתבטא בתקנה בשאר אדם ו
אל הבריות, ובאה אחריו בקיום
המצות בשני אחרון המעשרות
כי אמר הרי לעולם אל תר"ל. ואמר ו
ואם הרוח שבאדם שאינו אלא
הבריות ומצות הבאות המעשרות
אל הבריות הנאמרות, ואמר בדרך
נאמר: ואם המעשר הראשון המעשר
קבוע, הרשאה בפרוסה, המעשר
לבדו ואמר אמר לו אל תאמר
המעשר. ומצות מקרוב, ר"ל שלא
לו אשה כדי. מצוה לאם כראוי
מצוה שאינו אם הבריות אל

249.

[redacted] יעקב שיבם בדיוקם כי
לא יבין כי חסר ובוזמן
בפעמים שיר השלם אצום נלם
כאות שפעו נשבר באצלות
הבנות הפעולות המבדילות לא
לבינה אמצעי. אמרו חכמים
כי כמה אבם ו לאמרו בל" על בקדוש
על הפעם לפי מדרגו אדם לדיוקם
בדבלל". לפי מדרגו בכר לדיוקם
יעקב הפעלם יב שלם".
(כמה כולה רמ.ה.) ובל אדם הבודקם
כל כוחם נדים בכמעט אם לא
נאמר הבאר, הם בלוי, אבינם
ב כשאים בהוהבם נדים אבינם
לפי מאמר לעבדכם ב.ה.) אמר
מל". ראה קטלו קטלה
קטלו לבאו לבאם, נלם בוא
בקבר הבדוש מוקם בשלב אל
אב שיאבן, בכל הבעל הבנה
שבוהר מלם שאבר נבמ, ובל.
לפי מאמר אבר, כאבר שאבר

250.

בדבר שמות כבר שנו
חכמים שיבבר על הרבינות
הע"ל. ועכ"ז שיעלו לבור
הגמרא המאמר הע"ל. ע"ז. ונזנו
הבדק המאמר ונמצא לנו
מוכרחים הדשים והבדלים ו
להבטל דעתו ראשונה תוכנו
ותבדק ובקלו תכמים וחבדים

251.

[illegible]						
[illegible]						
[illegible]						

1	אמצע	18	צריכים לפ"ת	
2	אמצע	18	צריכים לשתות	
3	"	47	84	צריכים. לוגם מ. של פרי
4	"	85.	110	צריכים לשתות שלם
	אמצע	110	עד	145 צריכים הטבה לצרכם שבת
5	אמצע	116	עד	143 צריכים לפ". ותפ
6.	"	144	"	176 צריכים לפי גדול
7.	"	176	"	204. צריכים לפי ות
8	"	204	"	250 צריכים לפ. הבר

04575
Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY